Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 28 ΙΟΥΛΙΟΥ 2017 Προχόρου, Τίμωνος, Νικάνορος, καὶ Παρμενᾶ τῶν Ἀποστόλων καὶ Διακόνων, Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου Ὁσίας | ΕΤΟΣ ΝΖ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2175

Δολλάριον, διαδοχὴ καὶ Κολυμβάριον

Τοῦ κ. Νικολάου Λαμπροπούλου

Ἐνῶ μαίνονται αἱ ἀντιδράσεις ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος διὰ τὴν λεγομένην «ΑκΜΣ», εἶμαι αὐτήκοος μάρτυς, κ. Διευθυντά, διὰ ὑπόγεια παίγνια, ποὺ ἀφοροῦν τὴν καταβαράθρωσιν αὐτῆς τῆς κατ' ὄνομα Συνόδου.

Μὲ ἐπληροφόρησαν ὅτι πλέον καταλογίζουν κάποιοι εὐθύνας εἰς τὸν ἴδιον τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως διὰ τὴν στάσιν ποὺ ἐτήρησε τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας, μετὰ τὴν διαρροὴν ὅτι πρὸ τῆς Συνόδου ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος πιεζόμενος ἀπὸ τὰς ἀτέρμονας διαβουλεύσεις ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μόσχας, τοῦ εἶπε μεταξὺ ἄλλων «ἂν θέλετε μὴν ἔρχεσθε»!

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι οἱ Φαναριῶται ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν σύγκλησιν αὐτῆς τῆς Συνόδου πάσῃ θυσίᾳ…

Τί ἤσκησε τόσας πιέσεις; Πολλὰ βεβαίως ἀκούγονται: κατηγορία διὰ προσωπικὰς φιλοδοξίας τοῦ Πατριάρχου πρίν ἀποχωρήσῃ ἐκ τοῦ ματαίου κόσμου, νὰ συνδέσῃ τὴν πατριαρχίαν του μὲ μίαν σύνοδον, καὶ καταγγελία ἐπιταχύνσεως τοῦ σχεδίου προωθήσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἐπιθυμῶ νὰ προσθέσω εἰς αὐτὰ κάτι τὸ ὁποῖον ὡμολόγουν ἐξ ἀρχῆς οἱ ἴδιοι οἱ διοργανωταί, ἀλλὰ δὲν συνεκτιμήθη ὡς ἔπρεπε. Ἔνιοι ἐξ αὐτῶν ἐδήλωσαν εἰς μέσα ἐνημερώσεως ὅτι «εἶχε παρατραβήξει» ἡ κατάστασις, καθὼς ἡ σύνοδος προετοιμάζετο πλέον τοῦ μισοῦ αἰῶνος! Αὐτὴ ἦτο κοινὴ θέσις μεταξὺ ὑποστηρικτῶν καὶ ἐναντιουμένων πρὸς τὴν Σύνοδον, μὲ τοὺς πρώτους νὰ ἰσχυρίζωνται ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ γίνῃ καὶ τοὺς ὑπολοίπους νὰ ὑποστηρίζουν, ὅπως καὶ ἐμεῖς, ὅτι καμία σύνοδος δὲν προετοιμάσθη οὐδέποτε, ἀλλὰ συνήρχοντο καὶ ἔλυνον τὰ ζητήματα. Ὡστόσον οἱ οἰκουμενισταὶ δὲν ἀπεκάλυπτον Πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ πίεσις δὲν προήρχετο ἀπὸ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν διασπάθισιν ἑκατομμυρίων! Αἱ Πανορθόδοξοι, αἱ Προσυνοδικαὶ καὶ αἱ εἰδικαὶ ἐπιτροπαὶ ἀπήτουν ὑπέρογκα χρηματικὰ ποσά, τὰ ὁποῖα ἐπὶ δεκαετίας ἐδίδοντο ἀφθόνως καὶ ἐξοδεύοντο ἀφρόνως! Μὲ τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν τὰ κονδύλια ἐμειώθησαν καὶ ὡς ἐφαίνετο εἰς τὸν ὁρίζοντα εἶχε παρέλθει ἀνεπιστρεπτὶ ἡ περίοδος τῶν «παχέων ἀγελάδων», ἐνῶ ἐνετείνοντο τὰ ἐρωτήματα περὶ τοῦ «ποῦ πῆγαν τόσα χρήματα; ποῦ θὰ πᾶνε ἄλλα τόσα; δὲν ὑπάρχει σχέδιον; μήπως καταλήγουν ἀλλοῦ;».

Δὲν εἶναι τυχαῖον ὅτι τὴν κρίσιμον ὥραν ἐχρειάσθη (ἢ μήπως καὶ ἐπεβλήθη;) ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις ἐξ Ἀμερικῆς μὲ τὴν καιρίαν συμβολὴν τοῦ π. Ἀλεξάνδρου Καρλούτσου διὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Φημολογεῖται ὅτι ἐτέθη κάποια στιγμὴ βέτο ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ποῖοι Ἐπίσκοποι τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας εἶναι κάτοχοι τοῦ παπικοῦ δακτυλιδίου

100.000 ΕΥΡΩ ΔΙ' ΕΞΑΓΟΡΑΝ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΝ;

• Δύο Ἰουστινῖται τιμῶνται μὲ τὸ ἐπισκοπικὸν δακτυλίδιον τοῦ Πάπα. • Ὑπερήφανοι, διότι οὕτως ἀνεγνωρίσθησαν ἀπὸ τὸν Πάπαν ὡς κανονικοὶ ἐπίσκοποι τῆς «ἐκκλησίας» τοῦ Χριστοῦ.

Γράφει ὁ Ἀρχιμ. Συμεὼν (Βιλόφσκυ)

Τὸ Βατικανὸν «προάγει» Ὀρθοδόξους Ἱεράρχας εἰς «Καρδιναλίους».

Μία περίεργη ἀντίληψη αἰωρεῖται ἐδῶ καὶ δεκαετίες εἰς τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὸν χαρακτήρα καὶ τὸ εἰδοποιὸ γνώρισμα τῶν μαθητῶν τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς. Θεωρεῖται δηλαδὴ ὅτι εἶναι πατερικοὶ θεολόγοι, ὅτι πιστὰ ἀκολουθοῦν τὴν ὁδὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅτι εἶναι βαθυνούστατοι γνῶστες τῆς πατερικῆς θεολογίας καὶ ὅτι ἔχουν παραδοσιακὸ καὶ πατερικὸ φρόνημα.

Εἶναι μία εἰκόνα ποὺ ἐπιμελῶς χτίστηκε ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα -καὶ δὲν θὰ εἶναι λάθος νὰ εἰπωθεῖ, καὶ μὲ σκοπιμότητα (βλ. π.χ. τὴν δεκαετία τοῦ ΄70 ἔκδοση τοῦ βιβλίου: «Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ οἰκουμενισμός» τοῦ γέροντός τους Ἰουστίνου Πόποβιτς· ποὺ εἶναι μία ἄλλη καὶ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία, ἀλλὰ τὴν ἀφήνουμε τώρα)- ἐνῷ στὸ ἔδαφος τῆς δικαιοδοσίας τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ἤδη ἀπὸ τὴν δεκαετία τοῦ '70 (ὡς καθηγητὲς πλέον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Βελιγραδίου) ἀρχίσει τὴν συμμετοχή τους στὴν οἰκουμενικὴ κίνηση, μὲ τοὺς ἀδελφοὺς παπικοὺς ἀπὸ τὴν Κροατία καὶ Σλοβενία (πρᾶξη ποὺ ἐγκαινιάστηκε μὲ τὴν δική τους εἰσέλευση στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Βελιγραδίου). Ἄλλο ζήτημα ποὺ τίθεται εἶναι τὸ ἑξῆς ἐρώτημα· πῶς ἔτυχαν διορισμοῦ ὡς καθηγητὲς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐνῷ ἦσαν μαθητὲς τοῦ γέροντος Ἰουστίνου, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν βρισκόταν γιὰ δεκαετίες ὑπὸ περιορισμὸ στὴ Μονὴ τῶν Ἀρχαγγέλων τοῦ Τσέλιε, χωρὶς νὰ ἔχει διόλου καλὲς σχέσεις μὲ τὸν τότε πανίσχυρο Πατριάρχη Γερμανό, γνωστὸ συνεργάτη καὶ ὑποστηριχτὴ τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος τοῦ Τίτο, τοῦ ὁποίου καὶ ἦταν ἐπιλογὴ γιὰ τὸν πατριαρχικὸ θρόνο· καὶ δὲν ἄργησε νὰ τοὺς ἀνταποδώσει τὴν ἄνοδό του στὸν θρόνο, δη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Οἱ Ἱεράρχαι ἀποδέχονται τὰς μομφὰς τοῦ κ. Κουκουνάρα;

Εἶναι θλιβερὸν ὅτι οἱ ὑποστηρικταὶ τῶν νέων θρησκευτικῶν μὲ ἄρθρα τους βάλλουν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ὅμως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ Μητροπολῖται, ποὺ δὲν τὰ γνωρίζουν ἢ τὰ ἀποσιωποῦν, συνεχίζουν νὰ ὑποστηρίζουν τὸ νέον πρόγραμμα. Ὅμως «scripta manent», δηλ. τὰ γραπτὰ μένουν, καὶ δὲν ἀποτελοῦν μόνον τεκμήριον ἐνοχῆς τῶν συγγραφέων τους, ἀλλὰ καὶ ἀπόδειξιν συνενοχῆς, ὅταν μετὰ τὴν δημοσίευσίν τους καὶ τὴν γνωστοποίησίν τους εἰς τὸ εὐρὺ κοινὸν οἱ Ἱεράρχαι κωφεύουν.

Σήμερα φέρομεν εἰς τὸ φῶς ἄρθρον τοῦ κ. Μάριου Κουκουνάρα-Λιάγκη, Ἐπικ. Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τό Ἅγιον Ὄρος καί ὁ Μεσογαίας Νικόλαος

Γράφει ὁ ***κ. Χαράλαμπος Βουρουτζίδης***

Δύο κείμενα, μνημεῖα τῆς ἐξισορροπητικῆς τέχνης, ἀμιλλῶνται μεταξύ τους γιὰ τὸ βραβεῖο «βυζαντινισμοῦ».

Πρῶτο εἶναι τὸ «**Μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ὄρους περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης ἐν Κρήτῃ Συνόδου**», ἔξοχο δεῖγμα καλογερίστικης ἰσορροπίας καί, δεύτερο, ἡ «**Ἀποτίμηση τοῦ ἔργου τῆς Ἐπιτροπῆς γιὰ τὸ ΜτΘ «Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν»** τοῦ Μητροπολίτη Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Νικολάου, μνημεῖο Δεσποτικῆς διπλωματίας.

Στὸ πρῶτο, σαράντα καλόγεροι, μέτρησαν πολὺ προσεκτικὰ τὰ «χτυπήματα» στὸ καρφὶ καὶ στὸ πέταλο.

Στὸ δεύτερο, ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας Νικόλαος, «ἔστω καὶ ἅγιος», ξεκινᾶ τὴν «Ἀποτίμησή» του, ἂν ὄχι μὲ ἕνα ψέμα, τουλάχι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Κιβωτός Σωτηρίας

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΟΣΟΙ βρίσκονται μακριὰ ἀπό τὴν Ἐκκλησία εἴτε ἀπό ἀδιαφορία εἴτε ἀπό ἀντιθρησκευτική ἰδεολογία συχνά ἀσχολοῦνται μέ ἐκκλησιαστικά θέματα καί διατυπώνουν ἀνατρεπτικές θεωρίες, προκειμένου ἡ Ἐκκλησία νά ἐκσυγχρονιστεῖ καί νά προσφέρει περισσότερα στό λαό. Τά ἐπιχειρήματά τους εἶναι σαθρά, γιατί στηρίζονται στήν ἱκανοποίηση τῶν προσωπικῶν τους ἐπιλογῶν καί ὄχι στή συμμόρφωσή τους μέ τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἀρνοῦνται τίς ἠθικές ἀρχές καί τόν πνευματικό ρόλο τῆς Ἐκκλησίας καί δέχονται μόνο τήν προσφορά ὑλικῶν ἀγαθῶν πρός τό κοινωνικό σύνολο. Γι' αὐτό καί μιλοῦν συνεχῶς γιά κατάργηση τῶν ἠθικῶν φραγμῶν καί ἐκσυγχρονισμό τῶν παρεχόμενων κοινωνικῶν ὑπηρεσιῶν. Τούς ἐνοχλεῖ κα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὰ ἐρεβώδη καὶ βλάσφημα ὑπὸ γραφίδων μασόνων!

- Εἶναι «ἀρσενοθήλυκο» τὸ «ὄνομα» (Γιαχβὲ) τοῦ Θεοῦ;
- Ἦταν «ἀρρενόθηλυς» ὁ Ἀδάμ;
- Τί ἦταν ἡ Πτῶσις τῶν Πρωτοπλάστων;
- Ὑπάρχει συνάφεια πρὸς τὶς Ἔμφυλες Ταυτότητες τῶν καιρῶν μας;

2ον

Οἱ καββαλιστικῶς - τεκτονικὲς διδασκαλίες ὅτι τὸ «ὄνομα» (Γιαγβὲ) τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀρρενόθηλυ ἔχουν, ὡς ἐπακόλουθο, τὴ διδαχὴ πὼς καὶ ἡ «εἰκόνα» ἐπίσης τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἀδάμ, ἦταν ἀρρενόθηλυς!

Τὸ τυχὸν «ἀρσενικοθήλυκο» φῦλο ἔτσι κάποιων σημερινῶν ἀνθρώπων ὡς Σοδομισμὸς «δὲν εἶναι κακό», ἀλλὰ εἶναι ἡ «θεϊκὴ» τους κληρονομιά, τάχα!

Αὐτὴ εἶναι ἡ λογικο-παράλογη συνέπεια τῶν σκοτεινῶν αὐτῶν διδασκαλιῶν τοῦ χθές, ποὺ κρατοῦν ἕως σήμερα.

Συνεπεῖς ὡς πρὸς τὰ ἀνωτέρω κάποιοι τέκτονες ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ γράψουν στὰ βιβλία τους τὰ παρακάτω ἐξόχως βλάσφημα, ἑρμηνεύοντες -δῆθεν- τὴ Γένεση στὴν Ἁγία Γραφή. Ἰδοὺ καὶ τοῦτα αὐτολεξεί:

...Τὸ ἀνδρικὸν καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖόν εἰσιν ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἤτοι τῆς ἀφθάρτου ἐκείνης ζωτικῆς δυνάμεως ἥτις πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐκδηλοῦται ὡς πρωτεῦον στοιχεῖον τοῦ ὅλου ἀπείρου Σύμπαντος. (Στὸ τεκτονικὸ περιοδικὸ Πυθαγόρας ἔτους 1884, τεῦχος 4, σελ. 126 ὡς συνέχεια ἄρθρων μὲ τίτλο «Στοὰ Κανονικῶς Συγκεκροτημένη», μετάφραση **«ἐκ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Περιοδικοῦ MASONIC REVIEW»).**

Τὸ ἐκπληκτικὸ ἐπίσης εἶναι ὅτι ἡ βέβηλη αὐτὴ «τριάδα» τοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Διεφθαρμέναι αἱ ἡγεσίαι: ὅταν ἡ εὐσέβεια γίνεται ἐπάγγελμα

Κατὰ κοινὴ ὁμολογία, ἡ διαφθορά, ἀποτελεῖ τό βασικὸ πρόβλημα ποὺ ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν οἱ σύγχρονες κοινωνίες. Διαφθορά, ποὺ ἀκουμπᾶ ὅλες τὶς ἐξουσίες καὶ εἶναι τόσο βαθειά, ἀφοῦ διαβρώνει ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις.

Ἔχει γίνει καθημερινὴ ὑπόθεση ἡ δημοσιοποίηση γεγονότων καὶ περιστατικῶν γιὰ ἠθικὲς καὶ οἰκονομικὲς ἀτασθαλίες πολιτικῶν ἀξιωματούχων, δικαστικῶν, ἀθλητικῶν παραγόντων, ἀστυνομικῶν. Ὅμως ἡ διαφθορὰ κατατρώγει καί θρησκευτικούς ἀξιωματούχους, ἀκόμα καί τήν διοικοῦσα Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Στοὺς Παπικοὺς ἡ διαφθορά εἶναι ἀνεξέλεκτη, προσφάτως ἔγινε γνωστὸ ὅτι ὁ τρίτος τῇ τάξει, μετὰ τὸν πάπα, καρδινάλιος, George Pell, καταγγέλθηκε γιὰ σοβαρὰ ἠθικὰ παραπτώματα. Ὁ καρδινάλιος George Pell κατά τό παρελθόν εἶχε ὑπηρετήσει στήν Αὐστραλία, ἐνῶ σήμερα εἶναι ὁ ὑπουργός οἰκονομικῶν τοῦ Βατικανοῦ. Γιά πολλούς εἶναι ὁ πιθανός μελλοντικός πάπας, ὅμως, σύμφωνα μέ δημοσιεύματα, κατηγορεῖται ἀπό τήν αὐστραλιανή ἀστυνομία γιά πληθώρα περιπτώσεων παιδεραστίας. Ἀλλὰ καί ἡ διοικοῦσα Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, κατὰ κοινὴ ὁμολογία, ταλαιπωρεῖται ἀπό προβλήματα διαφθορᾶς, τά ὁποῖα ὅμως δὲν δημοσιοποιοῦνται, καθώς τεράστια χρηματικὰ ποσὰ δαπανῶνται, γιὰ νὰ μὴ δοῦν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας πράξεις ἀξιοκατάκριτες καί ἀνήθικες ἱερέων ἀλλά καί ἐπισκόπων.

Ἀνέκαθεν ὁ πιστός λαός ἤθελε τούς ἱερεῖς καί τούς ἐπισκόπους του νά εἶναι πνευματικῶς ἄξιοι καί ἠθικῶς ἄμεμπτοι. Νά χαρακτηρίζωνται γιά τήν ἀφιλοχρηματία, τήν ἀφιλοδοξία καί τήν ἀφιλησυχία τους, νά ἀγαποῦν τόν λαό τοῦ Θεοῦ καί νά θυσιάζωνται γιά αὐτόν. Ὅμως, ὅπως ὁρίζει ὁ πνευματικός νόμος, ὅταν παρουσιάζεται ἠθική πτώση ἔχει σάν φυσικό ἐπακόλουθο νά ἐπέρχεται καί δογματική ἔκπτωση.

Βέβαια, πάντα τό πρόβλημα τῆς διαφθορᾶς τυραννοῦσε τήν Ἐκκλησία, γι' αὐτό καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος νουθετώντας τόν Τιμόθεο σχετικά μέ τούς ψευδοδιδασκάλους θά τονίση «παραδιατριβαί διεφθαρμένων ἀνθρώπων τόν νοῦν καί ἀπεστερημένων τῆς ἀληθείας, νομιζόντων πορισμόν εἶναι τήν εὐσέβειαν. ἀφίστασο ἀπό τῶν τοιούτων» (Α΄ Τιμ. 6, 5). Ὅμως, αὐτὸ ποὺ συμβαίνει στὶς ἡμέρες μας εἶναι κάτι τό πρωτόγνωρο, ἡ διαφθορά σὲ τέτοια μεγάλη κλίμακα καί σέ τέτοιο βάθος δέν ἔχει ξανά παρουσιασθῆ στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία καί ἐν γένει στήν κοινωνία. Αὐτὸ ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα, ἡγεσίες οἱ ὁποῖες θὰ ἔπρεπε νὰ προστατεύουν, ἀλλὰ καὶ νὰ καταδεικνύουν λάθη καὶ νὰ ἀποτελοῦν τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς νὰ εἶναι ἐλεγχόμενες καὶ χειραγωγήσιμες, ἀπὸ κέντρα τὰ ὁποῖα ἔχουν σκοπὸ νὰ ἐπιβληθοῦν. Τὰ κέντρα αὐτά, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν τὴν δύναμη νὰ ἐπιβάλουν τὶς ἄνομες βλέψεις τους ἀνοιχτά, χρησιμοποιοῦν αὐτες τὶς ἐλεγχόμενες ἡγεσίες καὶ σταδιακὰ ἐπιτυγχάνουν τοὺς σκοπούς τους, προσφέροντας δόξα, χρῆμα, ἠθικὴ ἱκανοποίηση καὶ ἐξουσία, παραμένοντας στὸ παρασκήνιο καί χωρὶς ποτὲ νὰ κατονομάζωνται.

Ἕνα παράδειγμα ἀποτελεῖ καὶ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, ὅπου πολιτικοί ἀξιωματοῦχοι ἐκτελώντας διατεταγμένες ὑπηρεσίες σέ ἄνομα κέντρα, ἀποσκοποῦν νὰ ὁδηγήσουν τὴν ἑλληνικὴ νεολαία στὴν ἀμάθεια καί στήν ἀποχριστιανοποίησή της μέσῳ ἀνθρώπων δεκτικῶν καί ὅπως λέγει ὁ Παῦλος «διεφθαρμένων ἀνθρώπων τόν νοῦν καί ἀπεστερημένων τῆς ἀληθείας» καί ἔτσι νά ἔχουν καταφέρει νὰ ἀποβάλη τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν τόν κατηχητικό του χαρακτήρα. Δέν ἔχουμε ἀντιληφθῆ τὶς διαστάσεις τοῦ κακοῦ καὶ τὶς ἐπιπτώσεις ποὺ ἔχουν οἱ πράξεις αὐτές, δηλαδὴ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἡ σαγήνη τῆς ἐξουσίας τοῦ Πάπα

Ὁ Σεβ. Δέρκων κ. Ἀπόστολος ὡμίλησεν εἰς τὴν ἐκπομπὴν τῆς ΕΤ3 «Χαρὰ Θεοῦ» τῆς 11ης Ἀπριλίου 2017, ἡ ὁποία προσφάτως ἐκυκλοφόρησεν εἰς τὸ διαδίκτυον. Εἰς αὐτὴν ἀνέφερε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἔχουν προσεγγίσει πολὺ οἱ δύο ἐκκλησίες... ἔχουμε πολλὰ κοινὰ μὲ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία... Κάνουμε τὸν διάλογο, γιὰ νὰ πείσουμε τοὺς ἀδελφοὺς ποὺ ἔχουν ἀποσκιρτήσει ἀπὸ τὸν ὀρθὸ τὸ δρόμο, γιὰ νὰ ἐπανέλθουν στὴν ὀρθὴ πίστη… γιὰ νὰ μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεὸς κάποτε νὰ ἔχουμε τὸ κοινὸ ποτήριο, ὅπως ἦταν ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία… Ὁ κόσμος ξεχνάει τὰ καλὰ ποὺ μᾶς ἔχει δώσει ὁ Ρωμαιοκαθολικισμός, μᾶς ἔχουν δώσει στὸ ἐξωτερικὸ ἐκκλησίες, μᾶς ἔχουν δώσει χρήματα, γιὰ νὰ ἀνακαινίσουμε ἐκκλησίες, μοναστήρια, ὑποτροφίες στὰ Ἑλληνόπαιδα, αὐτὰ τὰ ἀγνοοῦμε; Τὸ πιὸ πρόσφατο εἶναι ὅτι μᾶς ἔδωσαν στὴν Αὐστρία ἕνα μοναστήρι… θὰ ἔχουμε μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Εὐρώπης ἕνα μοναστήρι Ὀρθόδοξο… Τὰ ἀνοίγματα τοῦ Πατριάρχη νὰ παρευρεθεῖ μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια σὲ κηδεία τοῦ Πάπα, σὲ ἐνθρόνιση τοῦ Πάπα εἶναι μεγάλα γεγονότα…».

Ὡς διαφαίνεται ὁ Σεβασμιώτατος δὲν ἐξετάζει εἰς βάθος τὰ ζητήματα. Ἀρκοῦν αἱ ἐξωτερικαὶ ὁμοιότητες μὲ τὸν Παπισμὸν, ἐνῶ εἶναι πλήρως ἀλλοτριωμένος; Τώρα ποὺ δὲν ἔχομεν κοινὸν ποτήριον δὲν εἴμεθα οἱ Ὀρθόδοξοι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία; Τὸ ἀνταποδοτικὸν ὄφελος ἔχει ἀξία ἢ ἡ ἀλήθεια; Ὅταν ὁ διάβολος ἔταξε εἰς τὸν Κύριον τὰ βασίλεια ὅλου τοῦ κόσμου ἔπρεπεν ὁ Κύριος νὰ τὰ δεχθῇ; Εἶναι ὅμως πολὺ τραγικὸν νὰ παραδέχεται ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ ἰδρύσῃ οὔτε ἕνα μοναστήριον εἰς Εὐρώπην παρὰ μόνον ἂν αὐτὸ τὸ χαρίσουν οἱ Παπικοί! Ἡ κηδεία ἢ ἐνθρόνισις ἑνὸς αἱρεσιάρχου εἶναι ὄντως μεγάλον γεγονός, ὅταν βεβαίως κανεὶς ἀντὶ νὰ σκέπτεται μὲ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα ὑπολογίζει μὲ κριτήριον τὴν ἐπίγειον ἐξουσίαν.

Εἰς τὴν ἰδίαν ἐκπομπὴν ὡμίλησε καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Βιβλιοφύλαξ τοῦ Πατριαρχείου Κων/λεως π. Ἀγαθάγγελος Σίσκος, ὁ ὁποῖος ἀνέφερε μεταξὺ ἄλλων: «Ὡς γνωστὸν ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος ὑπῆρξε ἀδελφός τοῦ Ἁγ. Ἀποστόλου Πέτρου ἱδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης εἶναι ἀδελφὴ Ἐκκλησία... τὸ ἀντίθρονον τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ εἶναι γιὰ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, ὅπως ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ἁγιωτάτου Πάπα Ρώμης Φραγκίσκου, ὁ ὁποῖος ἐπισκέφθηκε τὸ Πατριαρχεῖο μὲ ἀφορμὴ τὴ θρονικὴ ἑορτή... ».

Ράβδος εἰς γωνίαν ἄρα βρέχει; Ἐπειδὴ οἱ δύο Ἀπόστολοι ἦσαν κατὰ σάρκα ἀδελφοὶ αὐτὸ δημιουργεῖ πνευματικὴν συγγένειαν μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ κακοδόξων; Παραβλέπομεν τὰ περὶ «θρονικῶν ἑορτῶν» καὶ τὴν προσφώνησιν τοῦ Πάπα ὡς κανονικοῦ Ἐπισκόπου καὶ ἀπευθύνομεν ἐρώτημα πρὸς τὸν Ἀρχιμανδρίτην: Τὴν θέσιν τοῦ Αὐτοκράτορος κατέλαβεν ὁ Πάπας; Ἀντιλαμβάνεσθε τὸ βάθος αὐτῶν ποὺ ὑποστηρίζετε; Φυλάσσετε Θερμοπύλας ἢ ἀνοίξατε τὴν κερκόπορταν τῆς ἀλώσεως;

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἐμπρὸς διὰ μίαν ζωηφόρον Ἑλληνορθόδοξον Παιδείαν. Τοῦ κ. Παναγιώτη Τσαγκάρη.** Σελ. 3
- **Ἔχομεν ἀνάγκην Ἁγίων Ἱερέων.** Σελ. 4
- **Ἡ ἄδικος σπίλωσις τῆς ΠΕΘ.** Σελ. 4
- **Πιστεύω, ὁμολογῶ, προσδοκῶ. Γράφει ὁ Μοναχὸς Παΐσιος Καρεώτης, Καθηγητὴς Ἀθωνιάδος Σχολῆς.** Σελ. 5
- **Κριτικὴ ἀξιολόγησις τῶν προγραμμάτων Δημοτικοῦ - Γυμνασίου τοῦ ἔτους 2016 εἰς τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Γράφει ὁ κ. Εὐάγγελος Στ. Πονηρός.** Σελ. 5

ἐπιφυλλίδες τοῦ ὀρθοδόξου τύπου

Ὁ πατρο-Κοσμᾶς: Διὰ μίαν Ἑλληνορθόδοξον Παιδείαν

Τοῦ ***κ. Ἰωάννου Β. Κωστάκη***

1ον

«Ἂν τύχῃ καὶ οἱ προεστοί σας καὶ οἱ ἄρχοντές σας, καὶ οἱ πιὸ μεγάλοι σας γίνουν ἄδικοι καὶ σκληροί, ἂν τύχῃ καὶ τοὺς κυριεύσῃ ἡ ἐγωπάθεια καὶ ἡ αἰσχροκέρδεια καὶ κατὰ βάθος δὲν θέλουν νὰ ἀνοίξετε τὰ μάτια σας καὶ νὰ μάθετε γράμματα, διὰ νὰ ἠμποροῦν νὰ ἐκμεταλλεύωνται ἄνομα τὴν τιμίαν ἐργασίαν σας, καὶ τὸν ἱδρῶτα σας, τότε, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι αὐτοί, ἀδελφοί μου, τοὺς ἀναθεματίζω καὶ τοὺς μαστιγώνω. Εἶναι κολασμένοι καὶ τέκνα τοῦ διαβόλου καὶ ἀξίζουν τὴν ὀργή σας...» (Ἅγ. Κοσμᾶς).

Πέρασαν 228 χρόνια ἀπ' ἐκεῖνο τὸ θλιβερό, γιὰ τοὺς σκλαβωμένους Ρωμιούς, Σάββατο τοῦ 1779. Ἐκεῖ ψηλὰ στὶς Ἑλληνικὲς περιοχὲς τῆς μαρτυρικῆς Βορείου Ἠπείρου, οἱ ἀπάνθρωποι δήμιοι, «χάριζαν τὴν αἰώνια ἀνάπαυση» στὸ κουρασμένο, ἀπ' τὴν εἰκοσαετῆ ἱεραποστολικὴ περιπλάνηση, λιπόσαρκο σῶμα τοῦ «ἁγίου τῶν σκλάβων», τοῦ μάρτυρα καὶ ἐθναποστόλου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀκόμα καὶ σήμερα ἀντηχεῖ ὁ ἀπόηχος τοῦ βηματισμοῦ του σέ: Μακεδονία, Ρούμελη Θεσσαλία, Ἤπειρο, Ἑπτάνησα, καὶ ὅπου ἀλλοῦ ἔσπερνε ἀφειδώλευτα τὸν ἐλπιδοφόρο θεῖο καὶ πατριωτικὸ λόγο του. Ἀκόμα καὶ σήμερα ποὺ ὁ κόσμος τόσο «ἄλλαξε καὶ πετάει ψηλά, ὥς τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ», πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους βλέπουν τὸν κονταχιανὸ καλόγηρο, μπροστὰ σ'ἕνα ξύλινο σταυρό, ποὺ ἦταν μόνιμος σύντροφος, συνάμα καὶ «τὸ θρονί» του. Τὸν βλέπουν ἀνεβασμένο πάνω στὸ ταπεινὸ σκαμνί, τὸν «τάφο» του, ὅπως ἔλεγε ὁ Θεόσταλτος Ἀπόστολος, μὲ τὰ φοβερὰ λόγια ποὺ καταγράφονται στὴν ἀρχ

Γεγονότα και Σχόλια

Ἐπιστήμονες γεωλόγοι ἐπιβεβαιώνουν τὸν σεισμὸν τῆς σταυρώσεως!

ΠΕΡΑ ἀπὸ τὴν ψευδοεπιστήμη, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἐμπαθεῖς χριστιανομάχους, γιὰ νὰ πληγεῖ ἡ πίστη στὸ Σωτήρα Χριστὸ ὑπάρχει καὶ ἡ ἀληθινὴ ἐπιστήμη, τὴν ὁποία ὑπηρετοῦν ἀμερόληπτοι ἐπιστήμονες, παραμερίζοντας τοὺς δικούς τους ὑποκειμενισμούς, καὶ ἔχοντας ὡς στόχο τὴν ἀνακάλυψη τῆς ἀλήθειας. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀντίχριστοι πασχίζουν νὰ «ἀποδείξουν» ὅτι οἱ εὐαγγελικὲς διηγήσεις εἶναι «παραμύθια», ἔρχεται ἡ ἐπιστήμη τῆς γεωλογίας νὰ ἐπαληθεύσει τὰ φοβερὰ γεγονότα τῆς σταυρώσεως τοῦ Κυρίου. Πρόσφατα μία ὁμάδα γεωλόγων ἀνακάλυψαν σαφῆ δείγματα τοῦ μεγάλου σεισμοῦ, ποὺ ἀναφέρουν τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια. Δεῖτε τὴν ἐνδιαφέρουσα εἴδηση: «Ὁ γεωλόγος Τζέφερσον Οὐίλιαμς ἀπὸ τὸ Supersonic Geophysical μαζὶ μὲ συναδέλφους του ἀπὸ τὸ γερμανικὸ Research Center for Geosciences, μελέτησαν δείγματα τοῦ ἐδάφους ἀπὸ τὴν παραλία Ein Gedi Spa, ἡ ὁποία βρίσκεται δίπλα στὴ Νεκρὰ Θάλασσα. Ἐρευνώντας τὰ βαθύτερα στρώματα τοῦ ἐδάφους, διαπίστωσαν, ὅτι εἶχαν συμβεῖ δύο σεισμοί, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας εἶναι γνωστὸ ὅτι σημειώθηκε τὸ 31 π.Χ., ἐνῷ ὁ δεύτερος χρονολογεῖται μεταξὺ τοῦ 26 μ.Χ. καὶ 36 μ.Χ. Σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα εἶπε ὁ Οὐίλιαμς στὸ Discovery, ὁ τελευταῖος σεισμὸς σημειώθηκε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου ποὺ ἀναφέρει καὶ τὸ Κατὰ Ματθαῖον» (Ἱστ. Ἀνακάλυψη Τζόν)! Ἂς τὰ βλέπουν αὐτὰ οἱ χριστιανομάχοι, καλὸ τοὺς κάνει!

Ὁ κ. Φραγίσκος δίδει συμβουλὰς διὰ τὴν ταπεινοφροσύνην!

ΠΡΙΝ ἀπὸ καιρὸ ὁ «ἀλάθητος» καὶ «πρῶτος» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας» ἔδωσε νέο «ρεσιτὰλ» ὑποκρισίας, ὑποτιμώντας βάναυσα τὴ μνήμη καὶ τὴ λογικὴ κάθε σκεπτόμενου ἀνθρώπου! Ἄκουσον, ἄκουσον, προσπάθησε νὰ δώσει μαθήματα ταπεινοφροσύνης στοὺς ἰσχυροὺς ἡγέτες τοῦ κόσμου! Διαβάστε τὴ σπαρταριστὴ εἴδηση: «Τὸ 18 λεπτῶν βίντεο ποὺ προβλήθηκε στὸ ἐτήσιο συνέδριο TED 2017 στὸ Βανκοῦβερ τοῦ Καναδᾶ εἶχε μαγνητοσκοπηθεῖ στὸ Βατικανό. "Ὅσο πιὸ ἰσχυροὶ εἶστε, τόσο μεγαλύτερες ἐπιπτώσεις ἔχουν οἱ πράξεις σας στοὺς ἀνθρώπους, τόσο πιὸ ὑπεύθυνοι εἶστε νὰ ἐνεργεῖτε μὲ ταπεινοφροσύνη", δήλωσε ὁ ποντίφικας. Ἂν δὲν τὸ κάνετε, ἡ ἐξουσία θὰ σᾶς καταστρέψει, καὶ ἐσεῖς θὰ καταστρέψετε ἄλλους", προειδοποίησε. Μιλώντας στὰ ἰταλικὰ ὁ Πάπας Φραγκίσκος ζήτησε ἀλληλεγγύη, γιὰ νὰ ξεπεραστεῖ "ἡ κουλτούρα τῆς σπατάλης" ποὺ ἔχει ἐπηρεάσει ὄχι μόνο τὰ τρόφιμα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ περιθωριοποιοῦνται ἐξαιτίας τῶν οἰκονομικῶν συστημάτων ποὺ βασίζονται ὁλοένα καὶ περισσότερο στὸν αὐτοματισμὸ» (Ἱστ. Βῆμα Ὀρθοδοξίας)! Δεῖτε ποιὸς θέλει νὰ μιλήσει γιὰ ταπεινοφροσύνη, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐνσαρκώνει «θεόθεν» τὶς πλέον βλάσφημες ἰδιότητες: τοῦ «ἀντιπροσώπου τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ», «τοῦ διαχειριστῆ ὅλων τῶν ἐξουσιῶν τοῦ κόσμου», τοῦ «πρώτου» τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ «ἀλάθητου»! Ὁ διάδοχος τῶν προκατόχων του, οἱ ὁποῖοι δὲν καταδέχονταν νὰ πατοῦν στὴ γῆ καὶ τοὺς κουβαλοῦσαν στὴν πλάτη τους οἱ καρδινάλιοί τους καὶ ἀπαιτοῦσαν νὰ τοὺς φιλοῦν τὰ πόδια οἱ ἡγέτες τοῦ κόσμου, ἂν ἤθελαν νὰ βρίσκονται στὴ θέση τους! Μάλιστα φθάνει καὶ στὸ σημεῖο νὰ «προφητεύει» πὼς ἂν ἐπιμένουν οἱ ἡγέτες τοῦ κόσμου στὴν ὑπεροψία … θὰ καταστραφοῦν! Μόνο ποὺ δὲ βλέπει τὴν ταχύτατα ἐπερχόμενη «καταστροφὴ» τῆς «ἐκκλησίας» του, ἡ ὁποία τρίζει συθέμελα ἀπὸ τὸ βάρος τῶν διαχρονικῶν ἐγκλημάτων της κατὰ τῆς ἀνθρωπότητας, ποὺ μαζί της θὰ «πάει περίπατο» καὶ ἡ ἀφεντιά του!

Πανθρησκειακὴ συνάντησις εἰς Ἀθήνας!

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ τῆς πανθρησκείας εἶναι σὲ πλήρη ἐξέλιξη. Αὐτὴ τὴ φορὰ «σκαρώθηκε» στὴν Ἀθήνα. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Τὴν Τρίτη 23 Μαΐου στὸ ξενοδοχεῖο Divani Caravel πραγματοποιήθηκε τὸ 3ο Ἐθνικὸ Συμπόσιο Εἰρήνης, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἀχμαντίγια Μουσουλμανικῆς Κοινότητας Ἑλλάδος. Ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν μουσουλμάνων δηλαδή. Ὁ …ειδικὸς στὸ Ἰσλάμ, ἐπίκουρος καθηγητὴς Ἱστορίας Θρησκευμάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ΕΚΠΑ, Μιχάλης Μαριόρας, ἔκανε μία μικρὴ παρουσίαση τῆς κοινότητας Ἀχμαντίγια, μιλώντας, ὅπως σχολιάζει ἡ ΕΡΤ, μὲ θέρμη γιὰ τὸν πνευματικό της ἡγέτη, Χάντρατ Μίρζα Μασροὺρ Ἀχμαντ, τὸν ὁποῖον γνώρισε ἀπὸ κοντὰ στὸ Λονδίνο. Τὸν ἑνωτικὸ τόνο τοῦ διαθρησκευτικοῦ διαλόγου ἔθεσε ὁ πρεσβευτὴς τῆς Δημοκρατίας τῆς Τσεχίας, Jan Bondy, διαβάζοντας ἕνα κείμενο τοῦ πρώην προέδρου τῆς Τσεχίας καὶ θεατρικοῦ συγγραφέα Βάτσλαβ Χάβελ, μὲ τὸ ὁποῖο καλοῦσε τὸ 2001 τὶς παγκόσμιες θρησκεῖες νὰ ἑνωθοῦν σὲ μία πνευματικὴ συμμαχία!!! Τὴν Πανθρησκεία δηλαδὴ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ παγκόσμιου κράτους. Ἐκεῖ ἦταν καὶ ὁ ραββῖνος Ἀθηνῶν Γκαμπριὲλ Νεγρίν, ὁ ὁποῖος μίλησε γιὰ τὴν κοινὴ καταγωγὴ ὅλων μας ἀπὸ τὸν Γιαχβὲ (καμία σχέση μὲ τὸν Χριστό) … Τὸ συμπόσιο ἔκλεισε μὲ μία κοινὴ προσευχὴ ὅλων γιὰ τὴν… εἰρήνη, τὴν ἔλευση δηλαδὴ ἑνὸς παγκόσμιου βασιλιᾶ, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἐξασφαλίσει, ὅπως ὁρίζουν τὰ ἱερὰ βιβλία τῶν ἀπανταχοῦ θρησκειῶν, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἀκολουθοῦν μόνο τὰ Λόγια τοῦ Χριστοῦ. Πρὸς τὰ ποῦ προσευχήθηκαν! Ἴσως νὰ γνωρίζει νὰ μᾶς πεῖ ὁ ἐκπρόσωπος τῆς κυβέρνησης!» (Ἱστ. Τρικλοποδιά)! Οἱ ἐξελίξεις εἶναι καταιγιστικές, βιώνουμε τὰ ἔσχατα. Ἐστὲ ἕτοιμοι!

Ἀπίστευτος ὁμολογία Βουλευτοῦ τῆς «Νέας Δημοκρατίας»!

ΚΑΠΟΤΕ οἱ μάσκες πέφτουν. Ὁ λόγος γιὰ μία ἄκρως κυνικὴ «ὁμολογία» βουλευτῆ τοῦ «ἐθνοσωτηρίου» κόμματος τῆς Νέας Δημοκρατίας, ὅτι εἶναι ὑπερήφανο τὸ κόμμα του, ποὺ «ἔβαλε πλάτη» στὴν κυβέρνηση προκειμένου νὰ ψηφιστοῦν τὰ νομοθετήματα γιὰ τὰ «δικαιώματα» τῶν σοδομιστῶν καὶ λεσβίων! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Εἰκόνα ἀπὸ τὸ παρὸν καὶ (κυρίως) τὸ μέλλον τῆς ΝΔ, ὡς ἕνα κόμμα ἐθνομηδενιστικό, κοσμοπολίτικο, ἀντιχριστιανικὸ καὶ νεοταξικό, ἀποτελοῦν οἱ δηλώσεις τοῦ ἑκ μεταγραφῆς βουλευτῆ τοῦ κόμματος, Ἰάσωνα Φωτήλα. Ἀπευθύνοντας χαιρετισμὸ στὸ διεθνὲς συνέδριο "ΛΟΑΤ πρόσφυγες καὶ μετανάστες", σημείωσε μέ… ὑπερηφάνεια: "Ἡ ΝΔ ἔχει δώσει μάχες γιὰ τὰ δικαιώματα. Ψηφίσαμε τὸ σύμφωνο συμβίωσης. Χάρη στὴ δική μας στάση καὶ τὶς δικές μας ψῆφους ὑπάρχουν τώρα οἱ συγκεκριμένοι νόμοι, καθὼς δὲν ἔφταναν οἱ ψῆφοι τοῦ ΣΥΡΙΖΑ"! Ἂς ξεκινήσουμε ἀπὸ τὰ βασικά. Εἶναι προφανὲς ὅτι γιὰ νὰ συμμετάσχει ὁ νῦν βουλευτὴς τῆς ΝΔ σὲ ἕνα τέτοιου εἴδους συνέδριο ἔλαβε τὴν σχετικὴ ἔγκριση ἀπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ κόμματος, ἡ ὁποία βρίσκει ἀπολύτως… λογικὸ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ "τάργκετ γκρούπ", ποὺ συμπεριλαμβάνεται στὴν θεματολογία. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, τὰ λεγόμενα τοῦ Φωτήλα εἶναι "ὅλα τὰ λεφτὰ"» (Ἱστ. Ξυπνῆστε Ρέ)! Αὐτοὶ οἱ πολιτικοί μᾶς τάζουν σωτηρία καὶ ἐμεῖς τοὺς πιστεύουμε καὶ τὸ χειρότερο: τοὺς ψηφίζουμε! Μήπως κάποτε πρέπει νὰ συνειδητοποιήσουμε νὰ γίνουμε «κοψοχέρηδες» γιὰ κάτι τέτοια ἀπὸ-κόμματα;

Ἀπαγόρευσις ἐξόδου τῶν παιδεραστῶν εἰς τὴν Αὐστραλίαν!

ΕΙΝΑΙ γνωστὸ πὼς ὁ «παράδεισος τῆς παιδεραστίας» εἶναι ἡ Νοτιοανατολικὴ Ἀσία, ὅπου ἐξαθλιωμένα παιδιὰ ἐκδίδονται στὶς διεστραμμένες ὀρέξεις τῶν ὅπου γῆς παιδεραστῶν γιὰ ἐλάχιστα χρήματα, οἱ ὁποῖοι συρρέουν μιλιούνια στὶς χῶρες αὐτές! Εἶναι ὁ λεγόμενος «σεξοτουρισμός»! Ἀλλὰ μία ἀπὸ τὶς σοβαρότερες κυβερνήσεις τῆς ὑφηλίου, τῆς Αὐστραλίας πῆρε μέτρα, γιὰ νὰ ἀναχαιτίσει αὐτὸ τὸ αἶσχος. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Οἱ Ἀρχὲς τῆς Αὐστραλίας θὰ ἀκυρώσουν τὰ διαβατήρια τῶν καταδικασθέντων παιδεραστῶν καὶ θὰ τοὺς ἀπαγορεύει τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὴ χώρα στὸ πλαίσιο νέας αὐστηρῆς νομοθεσίας ποὺ στόχο ἔχει νὰ βάλει τέλος στὸν τουρισμὸ γιὰ σὲξ μὲ ἀνήλικους. Τὸ νομοσχέδιο, ποὺ παρουσιάστηκε σήμερα (30/5), θὰ κατατεθεῖ ἐπισήμως στὸ κοινοβούλιο ἀργότερα αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα καὶ θὰ ἀφορᾶ περίπου 20.000 Αὐστραλοὺς ποὺ βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ ἐθνικὸ μητρῷο ὅσων ἔχουν κακοποιήσει παιδιά. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ σχεδιασμοῦ τῆς νέας νομοθεσίας, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Αὐστραλίας Μάλκομ Τέρνμπουλ χαρακτήρισε τοὺς καταδικασθέντες παιδεραστὲς ποὺ ταξιδεύουν στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ τὸ λεγόμενο "σεξουαλικὸ τουρισμὸ" στὴ Νοτιοανατολικὴ Ἀσία ὡς "τὰ χειρότερα σκουλήκια ποὺ μπορεῖς νὰ φανταστεῖς" καὶ "ὀνειδος γιὰ τὴν Αὐστραλία"» (Ἱστ. Newsbomb.gr)! Εὖγε στὴν κυβέρνηση τῆς Αὐστραλίας, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἀλλοτριωθεῖ, ὅπως οἱ ὑπόλοιπες κυβερνήσεις τῆς «πολιτισμένης» Δύσεως, οἱ ὁποῖες συναγωνίζονται ποιὰ θὰ δώσει τὰ περισσότερα «δικαιώματα» στοὺς διεστραμμένους!

Προσκύνησις ἀγαλμάτων καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας;

Ο ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ἀρχ. π. Δανιὴλ Ἀεράκης ἔγραψε ἕνα ἀξιοσημείωτο σχόλιο γιὰ τὴν μεταφορὰ τοῦ σκηνώματος (;) τῆς Ἁγίας Ἑλένης (;) στὴν Ἀθήνα: «Εἴδωλα ἐπιτρέπονται στὴν Ὀρθοδοξία; Ἐπιτρέπεται, δηλαδή, νὰ ἔχουμε ἀγάλματα καὶ νὰ τὰ προσκυνᾶμε, ὅπως προσκυνᾶμε τὶς εἰκόνες, τοῦ Χριστοῦ μὲν λατρευτικά, τῶν δὲ ἁγίων τιμητικά; Οἱ Παπικοὶ ἔχουν ἀγάλματα στοὺς Ναούς τους. Καὶ σκέφτηκαν νὰ προσφέρουν καὶ σέ μᾶς, ἀφοῦ βέβαια ἐμεῖς προσπέσαμε καὶ τοὺς παρακαλέσαμε! […] Στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία ὑπάρχουν λείψανα τῆς ἁγίας Ἑλένης. Τί χρειαζόμασταν λείψανά της ἀπὸ τὴ Βενετία, δηλαδή, ἀπὸ τοὺς Παπικούς; Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἂς ποῦμε ὅτι δεχόμαστε καὶ ἕνα λείψανο ἀπὸ τὴ Δύσι. Μὰ στὴν περίπτωσι τῆς νέας μεταφορᾶς ἀπὸ τὴ Βενετία, μεταφέραμε… ἄγαλμα καὶ τὸ παρουσιάσαμε στὸ λαὸ ὡς "σκήνωμα"! […] Τότε αὐτὸ τὸ ὁμοίωμα, ποὺ βρίσκεται ξαπλωμένο στὴν πολυτελέστατη λάρνακα, τί εἶναι; Ἕνα "εἴδωλο", δηλαδὴ μεταλλικὸ σῶμα (ἀπὸ χρυσάφι, ἀπὸ ἀσήμι, ἀπὸ χαλκό, "οὐκ οἶδα"!). Εἶναι ἕνα ξαπλωμένο ἄγαλμα, περιτυλιγμένο μὲ βασιλικὴ στολὴ καὶ βασιλικὸ στέμμα! Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Ἀπὸ πότε σὲ Ὀρθόδοξο Ναὸ μαζὶ μὲ εἰκόνες ἔχουμε καὶ ἀγάλματα, ἔστω καὶ ἁγίων;» (Ἱστ. pentapostagma.gr)! Τὰ ἐρωτήματα καὶ οἱ προβληματισμοὶ αὐτοὶ εἶναι καὶ δικοί μας!

Κοινὴ οἰκουμενιστικὴ συμμετοχὴ εἰς παπικὴν «φιέστα» ἀγυρτείας!

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς πάμπολλες ἀγυρτεῖες τοῦ παπισμοῦ εἶναι καὶ ἡ αὐτὴ τοῦ «Ἁγίου Αἵματος». Προβάλλουν γιὰ προσκύνηση τεμάχιο ὑφάσματος, τὸ ὁποῖο εἶναι δῆθεν ἐμποτισμένο ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ! Μία καραμπινάτη μεσαιωνικὴ ἀπάτη τοῦ παπισμοῦ, γιὰ νὰ ἐξαπατοῦν τοὺς ἀφελεῖς καὶ νὰ εἰσπράττουν χρήματα! Μάλιστα διοργανώνουν καὶ πομπώδεις φιέστες! Ἀλλά, ἔλα ποὺ σὲ αὐτές, συμμετέχουν καὶ οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Στὴν μεγάλη λιτανεία τῆς Bruges παρέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελγίου καὶ Ἔξαρχος Κάτω Χωρῶν καὶ Λουξεμβούργου κ. Ἀθηναγόρας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιακόνου τοῦ π. Φιλαδέφλου Καφαλῆ, τὸ μεσημέρι τῆς Πέμπτης, 25 Μαΐου 2017. Παλαιὸ ἔθιμο τῆς πόλης ὁρίζει τὴν περιφορὰ τοῦ "Ἁγίου Αἵματος", τὴν Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως στοὺς δρόμους καὶ τὰ σοκάκια τῆς μεσαιωνικῆς πόλης τῆς Φλάνδρας, στὸ βορειοδυτικὸ Βέλγιο. Κατὰ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴ παράδοση, τὸ "Ἅγιο Αἷμα", ὕφασμα ἐμποτισμένο μὲ τὸ Αἷμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, δωρίθηκε ἀπὸ τὸ Βατικανὸ στὴν πόλη τῆς Bruges τὸν 13ο αἰώνα καὶ ἀπὸ τότε οἱ ἄρχοντες τῆς πόλης, κλῆρος καὶ λαὸς καθιέρωσαν τὴ λιτάνευσή του τὴν πρώτη Δευτέρα τοῦ Μαΐου, ἡ ὁποία τὰ τελευταῖα χρόνια μεταφέρθηκε τὴν Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως, γιὰ νὰ συμπίπτει μὲ τὴν κρατικὴ ἀργία» (Ἱστ. Δόγμα)! Δὲ διστάζουν οἱ ἀσυγκράτητοι οἰκουμενιστὲς νὰ συμμετέχουν ἀκόμα καὶ σὲ φιέστες καραμπινάτης ἀγυρτείας, προκειμένου νὰ δείξουν τὶς «καλὲς» ὑπηρεσίες τους στὸν οἰκουμενισμό! Ἄ, καὶ κάτι σημαντικό: τὸ «Ἅγιο Αἷμα» ἀνήκει στὸ Χριστό, ὅσο ἀνήκει καὶ ἡ «ἀκροβυστία» του, ποὺ προβάλλουν γιὰ προσκύνηση οἱ παπικοί! «Ἄγιε» Βελγίου συγκρατηθεῖτε, διότι νομιμοποιεῖτε τὶς παπικὲς ἀπάτες καὶ ἀγυρτεῖες, μὲ τὴ συμμετοχὴ σας σ' αὐτές! Ἔλεος πιά!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ ΑΚΑΚΙΟΣ Ο ΝΕΟΣ

ΣΤΙΣ 28 Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀκακίου τοῦ νέου. Ὁ ἅγιος Ἀκάκιος ἔζησε στούς χρόνους τοῦ ρωμαίου αὐτοκράτορα Λικινίου. Νέος στὴν ἡλικία ὁμολόγησε δημόσια ὅτι εἶναι χριστιανός, γι'αὐτό τὸν βασάνισαν ἀνελέητα καί τόν παρέδωσαν στόν ἡγεμόνα Τερέντιο, ὁ ὁποῖος τόν ἔβαλε μέσα σέ ἕνα πυρωμένο λέβητα, πού περιεῖχε πίσσα καί λάδι· χάριτι Θεοῦ ὅμως ὁ ἅγιος ἔμεινε ἀβλαβής. Κατόπιν τόν ἀνάγκασαν νά τρέχη πίσω ἀπό τόν ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος πήγαινε στήν Ἀπολλωνία, τῆς βορείου Συρίας, κοντά στήν Ἀπάμεια, γιά νά προσευχηθῆ στόν ἐκεῖ βρισκόμενο εἰδωλολατρικό ναό, ὅμως ὁ Ἀκάκιος μέ τήν προσευχή του κατέστρεψε τά εἴδωλα. Ἔτσι τόν ὁδήγησαν σέ ἄλλο ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος ὅταν εἶδε τήν ἀκλόνητη πίστη του τόν κτύπησε ἀπάνθρωπα καί τόν ἔρριξε σέ ἕνα λιοντάρι, ἀπό τό ὁποῖο ὅμως ἔμεινε καί πάλι ἀβλαβής. Κατόπιν τόν ἔβαλαν μέσα σέ ἕνα καζάνι πυρακτωμένο μέ πίσσα, ὁ ἅγιος ὅμως ἔμεινε ὑγιής καί μάλιστα ὅταν ὁ ἡγεμόνας πῆγε νά ἐξετάση τόν λέβητα, νομίζοντας ὅτι εἶναι ψυχρός, κατακάηκε. Τέλος τόν παρέλαβε ἄλλος ἡγεμόνας, ὁ ὁποῖος βλέποντας τήν ἀμετάβλητη πίστη του στόν Χριστό τόν ἔστειλε ἀλυσοδέσμιο στήν Μίλητο τῆς Ἰωνίας. Ἐκεῖ τόν πῆγαν σέ εἰδωλολατρικό ναό, ὅπου ὁ ἅγιος μέ τήν προσευχή του συνέτριψε τά εἴδωλα, μετά ἐπαναλήφθηκε τό ἴδιο γεγονός σέ ἄλλο ναό. Ἐξαγριωμένοι τότε οἱ εἰδωλολάτρες τοῦ ἔκοψαν τήν κεφαλή, ἀπό τήν ὁποία ἀντί γιά αἷμα ἔτρεξε γάλα πρός καταισχύνη τῶν ἀπίστων καί ἔτσι ὁ ἅγιος Ἀκάκιος ἔλαβε τόν ἀμάραντο στέφανο τοῦ μαρτυρίου καί ἀξιώθηκε τῆς οὐρανίου μακαριότητος.

Ὁ πατρο-Κοσμᾶς: Διὰ μίαν Ἑλληνορθόδοξον Παιδείαν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

στα, τὶς θλιβερὲς συνθῆκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν σ' ὅλη τὴν ὑπόδουλη χώρα. Ἰδιαίτερα ὅμως γνωρίζει τὴν ἀπελπιστικὴ κατάσταση τῶν περιοχῶν ποὺ περικλείονταν ἀπ' τοὺς γιγάντιους πέτρινους ὄγκους τῆς Δυτικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

Στὴν «Ἱερὰ Διήγηση τῆς μονῆς Προυσοῦ» περιγράφεται, συνοπτικά, ἡ τραγικὴ κατάσταση ποὺ κυριαρχοῦσε σέ: Ἄγραφα, Καρπενήσι, Ἀγρίνιο, Ξηρόμερο, Κράβαρα.

«Ὁ τόπος οὗτος ἦτο παντελῶς ἄβατος καὶ ἀνώνυμος…Τῇ ἀληθείᾳ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη δὲν ἦταν ὁ τόπος οὔτε διὰ χωρία, οὔτε δι' ἀνθρώπους, ἀλλ' οὔτε διὰ ἥμερα ζῷα. Ὅμως ἀπὸ τὰς καταδρομάς, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς ἐλάμβανον οἱ χριστιανοί, τόσον ἀπὸ τὰ ἔθνη καὶ τοὺς βασιλεῖς, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς αἱρεσιάρχας τῆς ἐκκλησίας, ἔφευγον καὶ ἐκρύπτοντο εἰς αὐτὰ τὰ ὄρη…».

Ὁ δὲ Μεγαδενδρίτης, συντοπίτης τοῦ ἁγίου, Εὐγένιος Γιαννούλης ὁ Αἰτωλὸς (1600-1682), μὲ πολὺ παραστατικὸ τρόπο περιγράφει τὴν φρικτὴ κατάσταση, στὴν ὁποία βρισκόταν ἡ Δυτικὴ Στερεά: «Ἐν τοῖς μέρεσι τῆς Αἰτωλίας, τῆς ἐμῆς ἀθλίας πατρίδος…ἐξέλιπε πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἅπαν καλόν, μεθ' ὃ καὶ ἡ τῶν πεζῶν γραμμάτων γνῶσις, ἡ τροφὴ τῶν λογικῶν ψυχῶν, ἡ δυναμένη σοφίζειν πρὸς σωτηρίαν τὸν ἄνθρωπον. Καὶ οὕτω συνέβη τοὺς ἐκεῖσε ἀναλφαβήτους πάντας γενέσθαι καὶ ἄγαν τρισβαρβάρους. Περὶ δὲ τὴν ὁμολογίαν τῆς καθ' ἡμᾶς ἀμωμήτου πίστεως, μηδὲν τῶν ἀλλοφύλων πάντες διενηνόχασι. Σπανιόν τι χρῆμα ὁ ἱερεὺς ἐκεῖ, ὁ ἁπλῶς γραμμάτων εἴδησιν ἔχων. Τούτου χάριν πολλὰ τῶν παιδίων ἄνευ μετανοίας λουτροῦ ἀπῆλθον τοῦ βίου καὶ τῶν ἱερῶν ἀμέθεκτα μυστηρίων. Εἴ δέ που καὶ ἱερεὺς φανείη, τραγικόν τι τέρας ἢ κωμικὸν ἐκφόβητρον..».

Σὲ ἄλλη δὲ ἐπιστολή του, τὸ 1682 πρὸς μαθητή του στὸ Αἰτωλικό, γράφει: «Τὰ γράμματα τοὺς καιροὺς τούτους πανταχοῦ ἐχάθησαν», καὶ ἀλλοῦ προσθέτει: «οὔτε σῖτος γεωργεῖται, οὔτε ἔλαιον ὑπάρχει». Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔδιδε τὴν φρικτότερη εἰκόνα τῆς ἐποχῆς ἦταν ὁ ὁμαδικὸς ἐξισλαμισμὸς τῶν χριστιανῶν. Οἱ ἐγκαταλειμμένοι καὶ βαριαναστενάζοντες ραγιάδες, γιὰ νὰ σώσουν ὅ,τι καὶ ὅπως μποροῦσαν, μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα καλυτέρευσης τῆς μοίρας τους, μὲ εὐκολία ἀλλαξοπιστοῦσαν. Κάτω ἀπὸ τὶς φοβερὲς πιέσεις ποὺ ὑφίσταντο, χιλιάδες χριστιανοὶ κάθε χρόνο, ἔχαναν μαζὶ μὲ τὴ θρησκεία τὸ ἐθνικὸ φρόνημα καὶ τὴ γλώσσα τους, τὴν ἑλληνική.

Ὅλα αὐτὰ τὰ γνώριζε ὁ πατρο-Κοσμᾶς. Ὁ πόνος ἔκαιγε τὰ σωθικά του γιὰ τὸ θρησκευτικὸ καὶ συνάμα ἐθνικὸ κατάντημα τοῦ γένους. Φλεγόταν ἀπ' τὸν πόθο νὰ σπεύση, τὸ ταχύτερο, σὲ βοήθεια τῶν «ἐν Χριστῷ» ἀδελφῶν καὶ προσφιλῶν συμπατριωτῶν του. Αὐτὸ ἐκφράζει τὴν ἀγωνιώδη ἀνησυχία του, στὴν πρώτη κιόλας διδαχή του: *«Ἀνίσως, ἀδελφοί μου, καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνεβῶ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ νὰ φωνάξω μίαν φωνὴν μεγάλην, νὰ κηρύξω εἰς ὅλον τὸν κόσμον, πῶς μόνον ὁ Χριστός μας εἶναι Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ Θεὸς ἀληθινός, καὶ ζωή τῶν πάντων, ἤθελα νὰ τὸ κάνω. Καὶ ἐπειδὴ δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἐκεῖνο τὸ μέγα, κάμω τοῦτο τὸ μικρόν, καὶ περιπατῶ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ διδάσκω τοὺς ἀδελφούς μου τὸ κατὰ δύναμιν, ὄχι ὡς διδάσκαλος, ἀλλ' ὡς ἀδελφός. Διδάσκαλος μόνον ὁ Χριστὸς μας εἶναι».* Γιὰ νὰ προλάβη δὲ κάποιους στὸ νὰ προβάλουν ἐνδοιασμοὺς γιατί, ἐνῷ ἦταν καλόγηρος, γύρισε στὸν κόσμο, μὲ ἀφοπλιστικὴ εἰλικρίνεια καὶ θυσιαστικὴ ἀγάπη ἔλεγε: *«Μὰ θέλετε εἰπεῖ: Καὶ σὺ καλόγηρος εἶσαι. Διατὶ συναναστρέφεσαι εἰς τὸν κόσμον; Καὶ ἐγώ, ἀδελφοί μου, κακὰ τὸ κάμγω. Μὰ ἐπειδὴ τὸ γένος μας ἔπεσεν εἰς ἀμάθειαν εἶπα: Ἂς χάση ὁ Χριστὸς ἐμένα, ἕνα πρόβατον, καὶ ἂς κερδίση τὰ ἄλλα. Ἴσως ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐχή σας σώση καὶ ἐμένα».*

Φανερώνοντας τὸ βάθος τῆς ταπεινωτικῆς του διάθεσης καὶ προσφορᾶς, χωρὶς νὰ τοῦ χρεώσουν ὑπεροψία ἢ ἰδιοτέλεια, προσθέτει: *«Ὄχι μόνον δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σᾶς διδάξω, ἀλλὰ μήτε τὰ ποδάρια σας νὰ φιλήσω. Διότι ὁ καθένας ἀπὸ λόγου σας εἶναι τιμιότερος ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον».*

Μὲ ποιὰ ὅμως κοσμικά, οἰκονομικά, πολιτικὰ καὶ ἄλλα ἐφόδια ἦταν ὁπλισμένος ὁ ἅγιος καὶ τόλμησε τὸ μεγάλο πνευματικὸ ἄλμα του; Ποιὲς ἐγκόσμιες προϋποθέσεις πληροῦσε ἡ ἀπόφασή του νὰ βγεῖ στὸν κόσμο, καὶ νὰ ἐπιδοθῆ σὲ ἄνισο, ἀνύστακτο, ἀνυποχώρητο καὶ ἄκρως ἐπικίνδυνο ἀγώνα, στήριξης, ἐνίσχυσης, πνευματικῆς ἀφύπνισης καὶ προετοιμασίας τοῦ Γένους, γιὰ τὴν Ἀνάστασή του; Ὁ ἴδιος τὸ μιλάει μὲ ἀπόλυτη εὐθύνη τῶν πατρικῶν λόγων του: *«Ἀκούοντας καὶ ἐγώ, ἀδελφοί μου, αὐτὸν τὸν γλυκύτατον λόγον, ὁποῦ λέγει ὁ Χριστός μας, χάρισμα νὰ δουλεύωμεν καὶ τοὺς ἀδελφούς μας, εἰς τὴν ἀρχήν μου ἐφάνη βαρὺς ὁ λόγος. Ὕστερον ὅμως μοῦ ἐφάνη γλυκύτερος, ὥσπερ μέλι καὶ κηρίον, καὶ ἐδόξασα καὶ δοξάζω χιλιάδες φορὲς τὸν Χριστόν μου ὁπού μὲ ἐφύλαξεν ἀπὸ τοῦτο τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας, καὶ μὲ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου καὶ Θεοῦ δὲν ἔχω οὔτε σακούλα, μήτε σπίτι, μήτε κασέλα, μήτε ἄλλο ράσο ἀπ' αὐτὸ ποὺ φορῶ. Ἀλλὰ ἀκόμα παρακαλῶ τὸν Κύριόν μου, μέχρι τέλους

Ἡ στήλη τῆς «Πανελλήνιου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Ἐμπρὸς διὰ μίαν ζωηφόρον Ἑλληνορθόδοξον Παιδείαν

- Ἀντίκρουσις ἀνυποστάτων κατηγοριῶν ἐναντίον τῶν δικαίων ἀγώνων τῆς ΠΕΘ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνορθοδόξου Παιδείας - Προβολὴ ἑνὸς ζωηφόρου ὁράματος διὰ τὸ Γένος καὶ τὴν Παιδείαν του

Τοῦ ***κ. Παναγιώτη Τσαγκάρη,*** *Γενικοῦ Γραμματέα τῆς Πανελλήνιας Ἕνωσης Θεολόγων (ΠΕΘ)*

1ον

Παναγιώτατε Μητροπολῖτα Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμε, Σεβασμιώτατε ἅγιε Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Παῦλε, Σεβαστοὶ Πατέρες, Ὁσιότατοι Μοναχοὶ καὶ Μοναχές, κ. Ἀρχηγοὶ πολιτικῶν κομμάτων, κ. Περιφερειάρχη, Ἐλλογιμώτατοι κ. Καθηγητές, Ἀξιότιμοι ἐκπρόσωποι Ἀρχῶν, Φορέων καὶ Συλλόγων, Λαὲ τοῦ Θεοῦ εὐλογημένε ἀλλὰ καὶ πολυβασανισμένε.*

«Μὲς τοῦ Μαγιοῦ τὶς μυρωδιὲς»[1] καὶ μὲς τὴν ἀνεκλάλητη χαρὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἐδῶ στὴν νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ, στὸ καύχημα τῆς Μακεδονίας, στὴν πόλη τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἁγίου Δημητρίου καὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, στὴν πόλη τὴν κατάσπαρτη ἀπὸ πολυτίμητα σεβάσματα τῆς χριστιανοσύνης, ὅπου φυσάει ὁ Βαρδάρης καὶ ὁ αἰγαιοπελαγίτικος ἀγέρας φέρει τὴν εὐωδία τῆς ἁγιοτόκου πολιτείας καὶ τὴ σκεπάζει ἡ χάρη τῆς Ἐφόρου τοῦ Ἀγιώνυμου Ὄρους, τῆς Κυρίας Θεοτόκου, στὴν συμπρωτεύουσα πόλη τῆς πατρίδας καὶ τῆς καρδιᾶς μας, στὴν πολυτραγουδισμένη φτωχομάνα, στὴν ἁγιοτόκο καὶ ἡρωικὴ Θεσσαλονίκη, εἴμαστε ὅλοι ἐδῶ σήμερα συγκεντρωμένοι οἱ φέροντες τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ «ὅπου ὁ Σταυρὸς ἐκεῖ καὶ ὁ Χριστὸς»[2], τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει «τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἐν οὐρανῷ φανέντος σημείου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ»[3] «ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ», εἴμαστε ὅλοι ἐδῶ κλῆρος καὶ λαός, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, ἡ ποιμαίνουσα καὶ ἡ ποιμαινόμενη Ἐκκλησία, συναγμένοι ὅλοι ἐπὶ τὸ αὐτό, γιὰ νὰ στείλουμε μήνυμα τρανὸ σὲ ὅλο τὸ πλήρωμα τῶν ἁπανταχοῦ τῆς γῆς τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ καὶ πρὸς κάθε φίλο καὶ ἐχθρὸ τῆς πατρίδας μας, γιὰ νὰ διατρανώσουμε ἀκόμη μία φορά, στεντορεία τὴ φωνή, ὅτι γεννηθήκαμε Ἕλληνες καὶ Ὀρθόδοξοι, ὅτι παραμένουμε Ἕλληνες καὶ Ὀρθόδοξοι καὶ χάριτι Θεοῦ, θὰ πεθάνουμε Ἕλληνες καὶ Ὀρθόδοξοι[4].

Σὲ αὐτὴ τὴν εὐλογημένη σύναξη ὅπου θὰ φωτισθοῦν θέματα ποὺ ἅπτονται τῆς πολύπτυχης καὶ βαθιᾶς κρίσης τὴν ὁποία βιώνει ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια ἡ πατρίδα μας, φυσικὰ καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀπουσιάζει ἡ ἀναφορὰ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ πολυσυζητημένα θέματα τῶν ἡμερῶν μας, τὸ θέμα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

Ἡ Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων(ΠΕΘ), συνεχῶς τονίζει ὅτι «οἱ ἐξελίξεις γύρω ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ ἀγωγὴ τῶν νέων μας εἶναι δυσμενέστατες καὶ ἡ εὐθύνη ὅλων μας εἶναι μεγάλη γιὰ ὅσα πράττουμε ἢ δὲν πράττουμε, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅσα ἐπιτρέπουμε νὰ συμβαίνουν σὲ θέματα τῆς δικῆς μας εὐθύνης»[5].

Τὰ νέα Προγράμματα γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ποὺ εἰσήγαγε στὰ σχολεῖα ἡ κυβέρνηση, ἀλλοιώνουν ριζικὰ τὸν Ὀρθόδοξο θεολογικὸ χαρακτῆρα τοῦ μαθήματος, διότι τὸ μετατρέπουν σὲ ἕνα μάθημα ποὺ διδάσκει σὲ κάθε τάξη ἀπὸ τὴν Γ΄ Δημοτικοῦ ἕως τὴν Γ΄ Λυκείου, σχεδὸν σὲ κάθε ἑνότητά του, ἕνα μεῖγμα ἀπὸ πολλὲς θρησκεῖες, ὡς μία ἀπὸ τὶς ὁποῖες παρουσιάζεται ἡ Ὀρθόδοξη Πίστη[6].

Μεταβάλλουν ἀκόμη τοὺς θεολογικοὺς καὶ παιδαγωγικοὺς στόχους τοῦ μαθήματός μας, σὲ στόχους πολιτικοὺς καὶ κοινωνικούς, μὲ τὴν ἐπιβολὴ μίας νέας καὶ ἄγνωστης στὴν ὀρθόδοξη πίστη «ἐκκοσμικευμένης θεολογίας»[7].

Οἱ Θεολόγοι δὲν ἀρνηθήκαμε ποτὲ νὰ διδάσκονται καὶ νὰ μαθαίνουν τὰ παιδιά μας, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει μέχρι σήμερα στὰ σχολεῖα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Πίστη μας καὶ βασικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὶς μεγάλες θρησκεῖες. Ὅμως αὐτὴ ἡ μεθοδευμένη πολτοποίηση[8] καὶ ἀνάμειξη γνώσεων, συμβόλων καὶ στοιχείων ἀπὸ ὅλες μαζὶ τὶς θρησκεῖες καὶ τὸν Χριστιανισμὸ στὴν ἴδια καὶ τὴν αὐτὴ ἑνότητα, ποὺ συντελεῖται μὲ τὰ νέα Προγράμματα[9], εἶναι πρωτόγνωρη γιὰ τὴ χώρα μας καὶ ἐγείρει ὁλοφάνερα θέματα ρατσιστικῆς ἀντιμετώπισης[10], ἀπὸ μέρους τῆς πολιτείας, σὲ βάρος τῶν ὀρθοδόξων μαθητῶν ἐφόσον ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι μαθητὲς τῶν ἀναγνωρισμένων θρησκευτικῶν δογμάτων θὰ διδάσκονται ἀτόφυα τὴ δική τους πίστη καὶ μόνον οἱ ὀρθόδοξοι μαθητὲς θὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τὴν ἀναμειγνύουν μὲ ἄλλες πίστεις. Ἔχουν ἴσως δίκιο τελικά, ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ μεγαλύτερος ρατσισμὸς εἶναι ὅταν εἶσαι ξένος στὴ χώρα σου.

Ἕνα τέτοιο μεῖγμα θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ, ἀπὸ παιδαγωγικῆς πλευρᾶς, μόνον θρησκευτικὴ σύγχυση καὶ θρησκευτικὸ σχετικισμὸ ἢ μηδενισμὸ μπορεῖ νὰ καλλιεργήσει στὴν παιδικὴ ψυχὴ καὶ σὲ κάθε περίπτωση δὲν θὰ ἀναπτύξει ὀρθόδοξα τὴ θρησκευτικὴ συνείδησή της[11].

Ἐπιπλέον, τὰ Προγράμματα αὐτά, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι καλλιεργοῦν τὴν αἵρεση, διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παροχὴ τῶν γνώσεων ἀναμένουν ἀπὸ τοὺς μαθητὲς νὰ υἱοθετήσουν παράλληλα καὶ τὶς ἀξίες τῶν θρησκειῶν, μέσα ἀπὸ ἕνα θρησκευτικὸ συγκρητισμό[12], τὸν ὁποῖον μάλιστα, σύμφωνα μὲ τοὺς συντάκτες τοῦ Προγράμματος, «ἕνας ἄθεος καθηγητὴς μπορεῖ νὰ διδάξει καλύτερα ἀπὸ ἕνα ζηλωτὴ θεολόγο»[13]!

Μήπως, ὅμως αὐτὴ εἶναι πραγματικὰ καὶ ἡ οὐσία τοῦ ὅλου θέματος; Μήπως αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ κύρια στόχευση τῶν συντακτῶν αὐτῶν τῶν Προγραμμάτων, τὸ ὅτι δηλαδὴ «ἕνας ἄθεος καθηγητὴς μπορεῖ νὰ διδάξει καλύτερα τὸ μάθημα αὐτὸ ἀπὸ ἕνα ζηλωτὴ θεολόγο»; Ἂν καὶ ἡ φράση αὐτή, ἀποκαλυπτικὴ τῶν ἀληθινῶν προθέσεων τῶν συντακτῶν τῶν Προγραμμάτων, ὑπῆρχε στὴν πρώτη ἐκδοχὴ τῶν Προγραμμάτων, μετὰ τὴ γενικὴ κατακραυγή, ἀποσύρθηκε στὴ δεύτερη ἀναθεωρημένη(sic) ἔκδοσή τους. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἡ δομὴ τῶν νέων πολυθρησκειακῶν Προγραμμάτων παραμένει ἀπαράλλακτα ἡ ἴδια καὶ ὑπηρετεῖ ἀπαρέγκλιτα τὸν προαναφερθέντα στόχο. Μὲ ποιὸ τρόπο δηλαδὴ θὰ λύσουμε τὰ χέρια στὸν κάθε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Προσεκτικοὶ πρὸ καὶ μετὰ τὴν Θείαν Κοινωνίαν

Εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τονίζεται: «Ὁ τρώγων μου τὴν Σάρκα καὶ πίνων μου τὸ Αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, κἀγὼ ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. στ΄ 54).

Ἡ Θεία Μετάληψη εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, Αὐτὸ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου. Γι' αὐτὸ ἡ ἑτοιμασία μας γιὰ τὴν Θεία Κοινωνία πρέπει νὰ εἶναι πολὺ προσεκτικὴ πάντα κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ πνευματικοῦ. Πρέπει νὰ εἴμαστε καθαροὶ στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχή.

• Ὁ Ὅσιος Ποιμὴν στὸν Εὐεργετινὸ ἀναφέρει: «Εἶναι γραμμένο: Ὸν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχή μου πρὸς σέ, ὁ Θεός. Τὰ ἐλάφια στὴν ἔρημο πολλὰ καταπίνουν ἑρπετά. Καὶ καθὼς κατακαίονται ἀπὸ τὸ φαρμάκι, ἐπιθυμοῦν νὰ ἔλθουν στὰ νερά. Πίνοντας δέ, βρίσκουν ἀνακούφιση ἀπὸ τὸ φαρμάκι τῶν ἑρπετῶν. Ἔτσι καὶ οἱ μοναχοί. Ζῶντας στὴν ἔρημο, καίονται ἀπὸ τὸ φαρμάκι τῶν πονηρῶν δαιμόνων καὶ ἐπιποθοῦν τὸ Σάββατο καὶ τὴν Κυριακή, γιὰ νὰ ἔλθουν στὶς πηγὲς τῶν ὑδάτων, ἤγουν στὸ σῶμα καὶ στὸ αἷμα τοῦ Κυρίου, καὶ νὰ καθαρισθοῦν ἀπὸ τὴν πίκρα τοῦ πονηροῦ».

• Ὅμως οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας μᾶς δίδαξαν ὅτι καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν Θεία Κοινωνία πρέπει νὰ εἴμαστε προσεκτικοί. Σκοπός μας εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας καὶ αὐτὴν πρέπει νὰ ἐπιδιώκουμε. Ἔλεγε ὁ Ὅσιος Δανιὴλ ὅτι «ὅσο τὸ σῶμα ἀκμάζει, τόσο ἡ ψυχὴ ἀδυνατίζει. Καὶ ὅσο τὸ σῶμα ἀδυνατίζει, τόσο ἡ ψυχὴ ἀκμάζει».

• Δὲν πρέπει μόνο πρὶν τὴν Θεία Κοινωνία ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν Θεία Κοινωνία πρέπει νὰ προσέχουμε. Ἀκόμη καὶ τὸ λούσιμο δὲν ἐπιτρέπεται. Διαβάζουμε στὸν Βίο τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου (22 Ἀπριλίου) ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Συκεώτης δὲν ἐπέτρεπε τὸ λούσιμο μετὰ τὴν μετάληψη τῶν Ἁγίων Μυστηρίων πῆγε ὁ χορὸς τῶν κληρικῶν ἐκ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ εἶπαν: «Ἐπειδὴ ἀκούσαμε, πάτερ, ὅτι ἀπαγορεύεις τὸ λούσιμο μετὰ τὴν Ἁγία Μετάληψη, ἤλθαμε, νὰ ὠφεληθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀγιωσύνη σου. Πές μας λοιπόν, παρακαλοῦμε, ἀπὸ τὶς Γραφὲς αὐτὸ τὸ πληροφορεῖσαι ἢ ἀπὸ κάπου ἀλλοῦ;». Ὁ δὲ θεσπέσιος ἄνδρας ἀπάντησε: «Πᾶν ψεῦδος ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστι, ὁ δὲ Προφητάναξ Δαβὶδ πρὸς τὸν Κύριον ἀπευθυνόμενος λέγει: «Ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος» (Ψαλ. ε΄ 7).

Γιαὐτὸ πιστέψτέ με, τέκνα, ὅτι Αὐτὸς ὁ Θεὸς μὲ πληροφόρησε, ὅτι πολὺ ἁμαρτάνουν αὐτοί, οἱ ὁποῖοι λούονται καὶ πρὸς σωματικὴ ἀπόλαυση κάνουν αὐτό, μετὰ τὴν Ἁγία Μετάληψη. Διότι οὔτε μὲ μῦρο ἢ μὲ ἄρωμα ἐὰν κάποιος λουσθῇ δὲν μπορεῖ νὰ ἀπομακρύνη τὴν εὐωδία τῆς Ἁγίας Κοινωνίας.

Καὶ πράγματι ὡμολόγησαν καὶ σήμερα ὁρισμένοι πιστοὶ ποὺ ἀγνόησαν τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἁγίου καὶ ἐλούσθηκαν μετὰ τὴν Θεία Μετάληψη ὅτι τοὺς συνέβη κάποιο ἀτύχημα.

Μᾶς εἶχε διηγηθῆ ἡ κ. Χρ. Μ. τὸ ἑξῆς περιστατικό. Ὅταν ἦταν κορίτσι 15 ἐτῶν, ζοῦσε στὴν Κωνσταντινούπολη μετὰ ἀπὸ τὴν θεία Λειτουργία καὶ τὴν Θεία Μετάληψη παρὰ τὶς συμβουλὲς τῶν γονέων της νὰ μὴ πάη στὴν θάλασσα γιὰ μπάνιο, ἐπειδὴ τὸ ἀπαγορεύει ἡ Ἐκκλησία, αὐτὴ τοὺς ἀγνόησε καὶ ἔκανε τὸ θέλημά της. Ὅμως ἐνῶ κολυμβοῦσε ξαφνικὰ καὶ χωρὶς λόγο, ἔχασε τελείως τὸ φῶς της. Κατάλαβε ὅτι αὐτὸ τῆς συνέβη, ἐπειδὴ δὲν ἄκουσε τὴν συμβουλὴ τῶν γονέων της ὅτι μετὰ τὴν Θεία Κοινωνία δὲν ἐπιτρέπεται τὸ μπάνιο. Ἀμέσως μετανόησε εἰλικρινὰ καὶ ζήτησε συγχώρηση ἀπὸ τὸν Κύριο. Μετὰ περίπου ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἐπανῆλθε κανονικὰ ἡ ὅρασή της.

Ἐπίσης τὸ ἴδιο συνέβη καὶ σὲ κάποιο γνωστό μας νέο, ὁ ὁποῖος ἀγνόησε καὶ αὐτὸς τὶς συμβουλές τοῦ πατέρα του· γυρίζοντας ὅμως ἀπὸ τὴν θάλασσα, ἔχασε τὸν ἔλεγχο τοῦ αὐτοκινήτου καὶ συγκρούσθηκε μὲ κάποιο ἄλλο. Τὸ μὲν αὐτοκίνητο διελύθη, ὁ ἴδιος ὅμως εὐτυχῶς δὲν ἔπαθε τίποτα.

Ὑπάρχει ἐπίσης παράδοση στὸ λαό, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται μὲ τοὺς ἑξῆς στίχους: Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ μὴ ρίχνης λάδι στὸ φαΐ. Τὰ νύχια νὰ μὴ κόψης. Τὴν Κυριακὴ νὰ μὴ λουσθῆς, ἂν θέλης νὰ προκόψῃς.

• Στὸ Πηδάλιο στοὺς κανόνες τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας, διαβάζουμε σχετικὰ μὲ τὴν Θεία Κοινωνία καὶ τὸ λούσιμο (μπάνιο):

«Ὅμως διὰ νὰ μὴ εὑρίσκῃ ὕλην καὶ ἀφορμὴν ὁ διάβολος νὰ προξενῇ τοιοῦτό τι, πρέπει ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἑτοιμάζονται νὰ κοινωνήσουν, νὰ μὴ νίπτουν τὸ στόμα, οὔτε νὰ λούωνται κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁποῦ ἔχουν νὰ μεταλάβουν, ἀλλὰ νὰ νίπτουν τὸ στόμα ἀφ' ἑσπέρας, καὶ νὰ λούωνται μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς Κοινωνίας· δι' ὃ καὶ ὁ Βαλσαμὼν ἐν τῇ πρὸς Μᾶρκον β΄. ἀποκρίσει αὐτοῦ λέγει, ὅτι οὔτε Ἱερεύς, οὔτε λαϊκὸς συγχωρεῖται νὰ λούεται ἢ καὶ νὰ φλεβοτομῆται (αἱμορραγῇ) κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ὁποῦ ἐκοινώνησεν, οὔτε πρὸ τῆς Κοινωνίας, οὔτε ὕστερα ἀπὸ τὴν Κοινωνίαν. Πρέπει γὰρ οἱ τοιοῦτοι καὶ πρὸ τοῦ νὰ κοινωνήσουν, καὶ ἀφ' οὗ κοινωνήσουν μὲ κάθε κατάνυξιν καὶ ἐλλάβειαν νὰ προσπίπτουν εἰς τὸν Θεόν, καὶ νὰ τὸν εὐχαριστοῦν διὰ τὴν μετάληψιν τοῦ Παναγίου σώματος καὶ αἵματος ὁποῦ ἠξιώθησαν, καὶ ὄχι νὰ χαυνοῦνται καὶ νὰ ζητοῦν τοιαύτας βλακείας καὶ πλυσίματα ὑδάτων θερμῶν, ἕξω μόνον τότε νὰ φλεβοτομοῦνται, ὅταν κοινωνήσουν, ἂν ᾖναι καμμία ἀνάγκη ἀσθενείας θανατηφόρου.

† Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2017

Ἀπόστολος: Β΄Πέτρ. α΄ 10-19

Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιζ΄ 1-9

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα»

Σκοπὸς τῆς Μεταμορφώσεως

Ἕνα καταπληκτικὸν γεγονὸς συνέβη εἰς τὴν ἐπὶ γῆς ζωὴν τοῦ Κυρίου μας. Εἶναι τὸ γεγονὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον ἑορτάζει σήμερον ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία. Εἶναι τὸ γεγονὸς ἐκεῖνο κατὰ τὸ ὁποῖον, ***«παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς» (Ματθ. ΙΖ΄ 1-2)***. Κατὰ τὴν ἰδίαν δὲ ἐκείνην στιγμήν, παρουσιάσθησαν καὶ συζητοῦσαν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, δύο πρόσωπα διακεκριμένα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ προφήτης Μωϋσῆς καὶ ὁ προφήτης Ἠλίας. Ἐνῶ δὲ συνέβαινον τὰ ἐκπληκτικὰ αὐτὰ γεγονότα, ***«ἰδοὺ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε·» (Ματθ. ΙΖ΄ 5).***

Τὸ γεγονὸς αὐτό, ὅπως καὶ ὅλα ὅσα συνέβησαν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Κυρίου, δὲν ἔγινε τυχαίως, ἀλλὰ διὰ κάποιον σκοπόν. Σκοπὸς δὲ ἦτο ἡ προβολὴ τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ κατ' ἐξοχὴν κήρυκος τῆς ἀληθείας καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν ἀπόλυτον ὑπακοήν. Ὁ Κύριος, καὶ τοῦτο εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους, εἶναι τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἡμφισβητήθη καὶ μανιωδῶς ἐπολεμήθη, ὅταν παρουσιάσθη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πλησίον τῶν ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ ἀκριβῶς συνέβη, ἀλλὰ καὶ θὰ συμβαίνῃ αὐτὴ ἡ ἀμφισβήτησις, ἔρχεται ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βεβαιώση διὰ τὴν ἀσφάλεια ἀλλὰ καὶ βεβαιότητα ποὺ πρέπει νὰ αἰσθανώμεθα πλησίον τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ.

Ἡ ἀμφισβήτησις, ἡ ἀποδοχὴ καὶ ἡ ἀπόρριψις

Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου μας εἰς τὴν γῆν, οἱ ἄνθρωποι, ἐν πολλοῖς, τὸν ἠρνήθησαν καὶ τὸν ἐδίωξαν. Λιγώτεροι, τὸν ἀμφισβήτησαν καὶ ἀδιαφόρησαν δι' Αὐτόν. Ἐλάχιστοι δέ, τὸν ἀπεδέχθησαν καὶ τὸν ἠγάπησαν. Ὅμως, ὁ Κύριος, ὁ θέλων, ***«πάντας ἀνθρώπους ... σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄ Τιμόθ. Β΄ 4)***, μᾶς ἔδωσε ὅλες τὶς ἀποδείξεις καὶ ὅλα τὰ πειστήρια διὰ τὸν ἑαυτόν Του, ὥστε μὲ ἀσφάλεια καὶ ἐμπιστοσύνη νὰ μποροῦμε νὰ τὸν προσεγγίζωμεν. Ἔζησε πλησίον μας, διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν μοναδικὴν καὶ ἀνεπανάληπτον τελειότητά του καὶ ἀναμαρτησίαν Του. Ὡμίλησε καὶ ἐδίδαξεν, ***«ὡς ἐξουσίαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς» (Μᾶρκ. Α΄ 22).*** Ἐθαυματούργησε καὶ ἐνήργησεν, ὄχι ὅπως οἱ προφῆται καὶ οἱ δίκαιοι, ὡς κινούμενοι ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὡς Θεὸς Ἀληθινός, «ὡς ἐξουσίαν ἔχων», «ἐπιτάσσων» τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασι, λέγων εἰς τὸν λεπρόν, «θέλω, καθαρίσθητι» (Λουκ. Ε΄ 13), ἐρευνῶν καρδίας, ὅταν, ***«Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἐπίστευεν ἑαυτὸν αὐτοῖς διὰ τὸ αὐτὸν γινώσκειν πάντας, καὶ ὅτι οὐ χρείαν εἶχεν ἵνα τις μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ἀνθρώπου· αὐτὸς γὰρ ἐγίνωσκε τί ἦν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ» (Ἰωάν. Β΄ 24-25).*** Δηλαδή, *«Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δὲν ἐμπιστεύετο τὸν ἑαυτόν του εἰς αὐτούς, ἐπειδὴ τοὺς ἤξερε ὅλους καὶ δὲν εἶχε ἀνάγκην νὰ τοῦ πῇ κανεὶς τίποτε διὰ τοὺς ἀνθρώπους, διότι ὁ ἴδιος ἤξερε τί ἤτανε μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον»*.

Παρουσιάζεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους μὲ κάθε σαφήνειαν, ὥστε νὰ διαψεύση κάθε ἀμφισβήτησιν. Κατὰ τὴν Μεταμόρφωσίν Του, ὄχι μόνον ἀποκαλύπτει εἰς αὐτοὺς κάτι ἐλάχιστον ἀπὸ τὴν Θεότητά Του, ἀλλὰ καὶ οἱ μαθηταὶ ἀκούουν τὴν φωνὴν τοῦ Πατρὸς νὰ ἐπιβεβαιώνῃ τὴν ἀξίαν τοῦ Υἱοῦ. Ἐν συνεχείᾳ, νὰ βιώνουν οἱ μαθηταὶ κατάστασιν οὐράνιον τοιαύτην, ὥστε νὰ ἐπιλέγουν αὐτὴν ὡς τρόπον ζωῆς, παρὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς γνωστὰς καὶ ἁμαρτωλὰς κοσμικὰς καταστάσεις. Συνεπῶς, ἡ Μεταμόρφωσις συμβαίνει, διὰ νὰ ἐνισχυθῇ ἡ πίστις τῶν μαθητῶν ἀλλὰ καὶ ὅσων θὰ ἤθελον νὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Κύριον.

«εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα»

Μὲ τὰ λόγια αὐτά, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς Πατήρ, συνιστᾷ τὸν Υἱόν Του εἰς ἡμᾶς. Τὸν συνιστᾷ ὡς τὸν μοναδικὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτήν· ***«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. Γ΄ 16).*** Ἀκόμη δὲ περισσότερον, γίνεται τοῦτο ἀντιληπτόν, ἐὰν ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχήν μας, εἰς τὴν ἐπακολουθοῦσαν σύστασιν, ***«αὐτοῦ ἀκούετε»***. Ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Μεταμορφούμενον Κύριον, μᾶς συνιστοῦν αἱ δύο αὗται λέξεις. Τοῦτο δὲ σημαίνει ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἡ μόνη καὶ ἀπόλυτος Ἀλήθεια, ***«ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή» (Ἰωάν. ΙΔ΄ 6).*** Ὅ,τιδήποτε εἴπῃ ὁ οἱοσδήποτε καὶ δὲ ταυτίζεται μὲ τὰς ἀληθείας ποὺ μᾶς διδάσκει ὁ Κύριος, εἶναι ψεῦδος καὶ ἀπάτη. Εἶναι ἐκτροπὴ ἀπὸ τῆς Ἀληθείας.

Ἐὰν παρατηρήσωμεν εἰς τὴν διάρκειαν τῶν δύο περίπου χιλιετηρίδων, αἱ ὁποῖαι πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Κυρίου, θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι ἡ μοναδικὴ αὐτὴ Ἀλήθεια, ὁ Χριστός, ἐπολεμήθη, πολεμεῖται καὶ θὰ πολεμῆται. Τοῦτο προεμήνυσεν ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς ὅταν, ὀλίγον πρὸ τοῦ πάθους Του, διδάσκει καὶ εἰδοποιεῖ τοὺς μαθητάς Του δι' ὅσα πρόκειται νὰ συμβοῦν. ***«Τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλῖψιν καὶ ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν διὰ τὸ ὄνομά μου. Καὶ τότε σκανδαλισθήσονται πολλοὶ καὶ ἀλλήλους παραδώσουσι καὶ μισήσουσιν ἀλλήλους. Καὶ πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται καὶ πλανήσουσι πολλούς, καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν. Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται» (Ματθ. ΚΔ΄ 9-13).*** Τὰ Θεῖα αὐτὰ λόγια, εἶναι τόσον χαρακτηριστικά, ὥστε νὰ εἴμεθα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, ποία εἶναι ἡ Ἀλήθεια καὶ ποῖον τὸ ψεῦδος.

Ἡ Μεταμόρφωσις ἡμῶν

Κατακλείοντες τὸ παρόν, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Θεία Μεταμόρφωσις ἔγινε δι' ἕνα ἀκόμη λόγον. Ὁ λόγος δὲ οὗτος εἶναι, ἡ προσωπική, ἑνὸς ἑκάστου, μεταμόρφωσις. Καλούμεθα δηλαδή, ***«ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Τίτ. Β΄ 12-13).*** Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου

Ἱεροκήρυξ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν

Τοῦ ***κ. Λέοντος Μπράνγκ****, Δρος Θεολογίας*

77ον

Αἱ ἐπιπτώσεις τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως εἰς τὸν δυτικὸν πολιτισμόν

Σύμφωνα μὲ τὸν ἀρχ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ πανουργία τῆς Δυτικῆς πολιτικῆς

Πολλὲς φορὲς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔχουμε ἀναφερθεῖ στὴν ἀπάνθρωπη μέθοδο ποὺ ἐφαρμόζει ἡ Δύση μὲ σκοπὸ τὴν βίαιη ἐπιβολὴ καὶ τὴν κυριαρχία της σὲ ὁλόκληρο τὸν πλανήτη. Εἴδαμε, ἐπίσης, πῶς ἀποτυγχάνουν οἱ διάφορες κινήσεις, ποὺ ἔχουν γίνει κατὰ καιρούς, μὲ σημαία τὸν στεῖρο "πατριωτισμὸ" καὶ τὴν ὑποτιθέμενη ἀντίσταση στὴν παγκοσμιοποίηση.

Ἡ ἀποτυχία αὐτῶν τῶν κινημάτων ἔγκειται, ἀφ' ἑνός, στὸ ἔλλειμμα ἡγεσίας σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο, –στοιχεῖο ποὺ μαρτυρεῖ πὼς ζοῦμε σὲ μία ἐποχὴ ἰδιαίτερης παρακμῆς– καί, ἀφ' ἑτέρου, στὴν συντονισμένη προσπάθεια τοῦ διαβόητου "Ἕνα τοῖς ἑκατό", ποὺ ἐξαγοράζοντας– ἐκβιάζοντας τούς πολιτικοὺς ἀνὰ τὸν κόσμο ἐπιβάλλει μία ἐνιαία παγκόσμια πολιτική.

Ἡ μέθοδος ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ «ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου» εἶναι τόσο σατανική, ποὺ μοιάζει ἀνίκητη ὅ,τι καὶ νὰ κάμουν οἱ ἄνθρωποι. Παραδείγματος χάριν, ἡ περίπτωση τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας καὶ τῆς Βορείου Ἰρλανδίας, ποὺ ἀποφάσισε μετὰ ἀπὸ δημοψήφισμα νὰ ἀποχωρήσει ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση. Ἀρχικὰ ὁ ἀγώνας τῆς ἐξόδου τῶν Βρεττανῶν ἀπὸ τὴν Ἕνωση ὑπονομεύθηκε ἀπὸ τὸν πολιτικό, ποὺ ἡγήθηκε αὐτῆς τῆς κινήσεως, τὸν Nigel Farage! Τί πιὸ ἀπογοητευτικὸ γιὰ ἕνα λαό, ἀπὸ τὸ νὰ βλέπει τὸν ἡγέτη του νὰ τὸν ἐγκαταλείπει καὶ μάλιστα τὴν στιγμή, ποὺ φαίνεται πώς κερδίζει τὴν μάχη;

Ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἀπόφαση τῶν Βρεττανῶν καὶ μετά, εἰπώθηκαν καὶ γράφτηκαν πολλὰ, ἀλλὰ ἐπὶ τῆς οὐσίας δὲν ἔγινε τίποτε, οὔτε ἄλλαξε κάτι στὰ μέχρι σήμερα ἰσχύοντα. Ἡ Βρεττανικὴ κυβέρνηση φαίνεται πὼς κωλυσιεργεῖ, ἀλλὰ οἱ πρόσφατες δηλώσεις τοῦ Henry Alfred Kissinger μᾶς βάζουν σὲ σκέψεις πὼς πρόκειται γιὰ μία "προαποφασισμένη" ἐξέλιξη. Ὁ Kissinger ἀνήκει στὸ "Ἕνα τοῖς ἑκατὸ" καὶ ἔχει ἐνεργὸ συμμετοχὴ σὲ πολλὰ παγκόσμια πολιτικὰ "ἐγκλήματα", ἐνῷ χαρακτηρίζεται ἀπὸ πολλοὺς –ὄχι ἄδικα– ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον σατανικοὺς πολιτικούς, ποὺ ἀνέδειξε ποτὲ ἡ Δύση.

Στὰ τέλη τοῦ προηγουμένου μηνὸς (Ἰούνιος 2017), ἡ Βρεττανικὴ ἐφημερίδα "The Guardian" δημοσίευσε[1] ἕνα ἄρθρο μὲ τίτλο «Henry Kissinger says Brexit will bring Britain closer to the US», δηλαδὴ «Ὁ Henry Kissinger δηλώνει πὼς ἡ Brexit θὰ φέρει τὴν Βρεττανία πιὸ κοντὰ στὶς ΗΠΑ», μὲ ἀφορμὴ τὰ ὅσα δήλωσε ὁ πανοῦργος ὑπέργηρος Ἀμερικανὸς πολιτικός, μιλώντας σὲ συνέδριο τοῦ Κέντρου Πολιτικῶν Μελετῶν, στὸ Λονδίνο, τὴν Τρίτη 27 Ἰουνίου τοῦ 2017.

Σύμφωνα μὲ τὸν Guardian, ὁ Henry Alfred Kissinger πιστεύει ὅτι ἡ Brexit εἶναι μία εὐκαιρία γιὰ τὸ Ἡνωμένο Βασίλειο νὰ ἀνανεώσει τὴν διαβόητη Διατλαντικὴ Συμμαχία, τὴν γνωστὴ ὡς TTIP, ἀλλὰ ὄχι γιὰ νὰ ἐγκαταλείψει ἐντελῶς τοὺς δεσμούς του μὲ τὴν Εὐρώπη.

Ὁ πρώην σύμβουλος ἐθνικῆς ἀσφάλειας τῶν ΗΠΑ καὶ πρώην ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἀποκάλυψε πὼς, ὅταν πρωτοεμφανίστηκε τὸ δημοψήφισμα ἦταν «αὐτομάτως ὑποστηρικτὴς τῆς παραμονῆς», ἐπειδὴ ἦταν "οἰκεῖο" ἡ Βρεττανία νὰ ἀνήκει στὴν Ε.Ε.

Συνεχίζοντας ὁ 94χρονος πολιτικὸς εἶπε ὅτι ἀπὸ τότε ἡ σκέψη του ἔχει ἐξελιχθεῖ, καθὼς εἶδε τὴν ἀνάγκη γιὰ μία «νέα συσχέτιση τῆς Ἀτλαντικῆς ἑταιρικῆς σχέσης».

«Σκεφτόμουν τὴν Βρεττανία νὰ ἐπιστρέφει σὲ μία ἱστορικὴ συνεισφορά της, γεφυρώνοντας τὸν Ἀτλαντικὸ καὶ γενόμενη ἀρχηγὸς ἀσφαλείας τοῦ Δυτικοῦ κόσμου. Ἐξακολουθῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι, ὅσο αὐτὲς οἱ διαπραγματεύσεις θὰ προχωροῦν, ἡ Βρεττανία θὰ μπορέσει νὰ συνεχίσει τὸ ρόλο της στὴν διαμόρφωση τῆς Ἀτλαντικῆς Συμφωνίας, ὥστε ἀκόμη καὶ ἂν ἀποσυνδεθοῦν μερικοὶ δεσμοὶ μὲ τὴν Εὐρώπη, νὰ χτιστοῦν ἄλλες σχέσεις μὲ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Ὅμως, ταυτόχρονα ἡ Βρεττανία δὲν θὰ ἀφήσει ἐντελῶς τὴν Εὐρώπη, ἀλλὰ θὰ συμβάλει στὴν TTIP **μέ τρόπο πιὸ σχετικὸ μὲ τὸν (νέο) ἀναδυόμενο κόσμο**».

Ἀκολούθως εἶπε ὅτι ἡ Διατλαντικὴ Συμμαχία ἔχει ἀλλάξει πολὺ ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου, **ἑξαιτίας τῆς ἀνόδου νέων δυνάμεων καὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ ἐθνικοῦ κράτους**. Κάλεσε τὸ ΝΑΤΟ νὰ ἀναμορφωθεῖ, προειδοποίησε ὅτι ἡ Κίνα θὰ μποροῦσε νὰ γεμίσει τὸ κενό του ἐκτὸς ἂν ὑπάρξει ἰσχυρότερη στρατηγικὴ σκέψη στὴν Δύση.

Ὁ Kissinger προχώρησε ἀκόμα περισσότερο λέγοντας πὼς ἡ συνεργασία τοῦ ΝΑΤΟ θὰ πρέπει νὰ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ τὸ ἄρθρο 5, ὅπου κάθε κράτος μέλος καλεῖται σὲ βοήθεια τοῦ ἄλλου.

«Ἂν ἡ Δύση ἀποσυρθεῖ ἀπὸ τὸ νὰ παρέχει τὴν σταθερότητα, ἡ Κίνα καὶ ἡ Ἰνδία θὰ πάρουν τὴν θέση της, ὅπως καὶ ἡ Ρωσία. Ἡ παγκόσμια πολιτικὴ θὰ ἐπαναστατήσει. Ἂν ἡ Δύση ἐμπλακεῖ σὲ σύγκρουση χωρὶς στρατηγικὴ ἔννοια, θὰ προκύψει χάος».

Ὁ Kissinger, ποὺ ἦταν ὁ ἀρχιτέκτονας τῆς ἀλλαγῆς στὶς σχέσεις τῶν ΗΠΑ μὲ τὴν Κίνα ἐπὶ τῆς προεδρίας τοῦ Richard Milhous Nixon, δήλωσε μὲ σημασία ὅτι ἡ Κινεζικὴ πρωτοβουλία "Belt and Road"[2] θὰ μετατοπίσει τὸ κέντρο τῶν γεωπολιτικῶν ἐξελίξεων ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ στὴν Κεντρικὴ Ἀσία, τοποθετώντας τὸ Ἰράν, τὴν Ἰνδία καὶ τὴν Τουρκία στὸν πυρήνα του.

Εἶπε, ἐπίσης, ὅτι **τὰ ἐθνικὰ κράτη καὶ ἡ παλαιὰ παγκόσμια τάξη καταρρέουν στὴ Μέση Ἀνατολή.** Τόνισε ὅτι στὸ παρελθὸν ἦταν ἐφικτὸ νὰ σχηματιστοῦν οἱ ἀπαραίτητες συμμαχίες στὴν περιοχή, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν συμβαίνει πιὰ ὁλοένα καὶ περισσότερο. «Δὲν ἰσχύει πλέον στὴ Μέση Ἀνατολὴ οὔτε τὸ ἐλάχιστο, ὅτι ὁ ἐχθρός τοῦ ἐχθροῦ σου εἶναι φίλος σου. Τώρα, εἶναι πιθανῶς καὶ δικός σου ἐχθρός».

Ἡ παγκόσμια τάξη, σύμφωνα μὲ τὸν Kissinger, βασίστηκε σὲ ἐθνικὰ κράτη ποὺ συνεργάζονταν καὶ ἀνταγωνίζονταν σύμφωνα μὲ ἕνα σύνολο ἀπὸ ἀμοιβαῖα συμφωνηθέντες κανόνες, ἀλλὰ οἱ μεγάλες προκλήσεις ποὺ ἀντιμετωπίζει τώρα ἡ Δύση δὲν μποροῦν νὰ περιοριστοῦν σὲ αὐτὸ τὸ σύστημα!

Ὁ Kissinger κατέληξε λέγοντας ὅτι εἶναι ἀντίθετος μὲ τὰ Μέσα Κοινωνικῆς Δικτύωσης (social media) καὶ τὴν σύγχρονη τεχνολογία, ἐνῷ ἐπεσήμανε ὅτι τὸ internet ἄλλαξε τὸν ἀνθρώπινο χαρακτήρα. «Οἱ κίνδυνοι τοῦ "στιγμιαίου", ποὺ εἶναι τὸ κύριο γνώρισμά του, ἀπομακρύνουν τὴν ἀνάγκη γιὰ συνειρμικὴ σκέψη. Ὅταν μπορεῖτε νὰ ἀποκτήσετε πληροφορίες στιγμιαία μὲ τὸ πάτημα ἑνὸς κουμπιοῦ, τότε χάνετε τὰ ἀντανακλαστικά σας», εἶπε χαρακτηριστικά, προσθέτοντας ὅτι ἡ σύγχρονη τεχνολογία ὁδήγησε σὲ «ναρκισσισμὸ καὶ συναισθηματικότητα».

Αὐτὸ ποὺ σκοπίμως παρέλειψε ὁ ἀρχιτέκτονας τοῦ ἐφιάλτη, ποὺ ζεῖ σήμερα ὁ πλανήτης, εἶναι τὸ ὅτι παρὰ τὴν λεκτική του ἀντιπάθεια στὴν σύγχρονη τεχνολογία, ἡ ἐφαρμογὴ καὶ ἡ ἐξάπλωσή της ἦταν κομμάτι τοῦ στρατηγικοῦ του σχεδίου. Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα "ἐπιτεύγματα" τῶν ὑπηρετῶν τοῦ οἰκουμενισμοῦ (παγκοσμιοποιήσεως) εἶναι ἡ μεταβολὴ τῶν σύγχρονων ἀνθρώπων ἀπὸ σκεπτόμενα ὄντα, σὲ συναισθηματικὰ ἀσταθεῖς καὶ εὐμετάβλητες αὐτιστικὲς ὑπάρξεις.

Ὁ Kissinger ἔχει ἀρκετὲς ὁμοιότητες μὲ τὸν Klemens Wenzel Nepomuk Lothar von Metternich. Μόνο ποὺ τὴν ἐποχὴ τοῦ Metternich ὑπῆρχε ὡς ἀντίβαρο ἕνας πολιτικός τοῦ διαμετρήματος τοῦ Ἰωάννου Α. Καποδίστρια. Ὁ Καποδίστριας πέτυχε νὰ ἀνατρέψει ὅλα τὰ σχέδια τοῦ τότε "Ἕνα τοῖς ἑκατό", μὲ μοναδικὸ ὅπλο τὴν ἀκράδαντη πίστη του στὸν Θεό μας.

Ἡ συνταγή, λοιπόν, γιὰ την **πραγματικὴ ἀντίσταση** στὴν κατ' εὐφημισμὸν "νέα" τάξη πραγμάτων εἶναι γνωστή. Τὸ μόνο ποὺ χρειαζόμαστε εἶναι πολιτικοὺς μὲ ἀκλόνητη ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό. Ὅμως, αὐτοὶ δὲν ὑπάρχουν οὔτε στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση, οὔτε στὸ Ἑλληνικὸ Κοινοβούλιο!

Μ. Β.

Σημειώσεις:

[1] http://bit.ly/2vvwwiF

[2] Πρόκειται γιὰ μία ἐνδιαφέρουσα προσέγγιση τῆς σύγχρονης Κινεζικῆς πολιτικῆς, ποὺ – πρῶτα ὁ Θεός– θὰ ἀναπτύξουμε στὸ ἑπόμενο ἄρθρο τῆς παρούσας στήλης.

Ἡ ἄδικος σπίλωσις τῆς ΠΕΘ

Κατηγοροῦν τὰ μέλη τοῦ συνδέσμου «ΚΑΙΡΟΣ» καὶ ἄλλοι διασῶται τῶν νέων προγραμμάτων, τὰ μέλη τῆς ΠΕΘ ὅτι ἀντιδροῦν εἰς τὴν ἀλλαγὴν καὶ δὲν μετεῖχαν εἰς τὸν διάλογον λόγῳ συντηρητισμοῦ. Αἱ παρατηρήσεις τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Φιλολόγων ἐπὶ τοῦ προτεινομένου Προγράμματος Σπουδῶν διὰ τὴν Ἱστορίαν καταδεικνύουν ὅτι παρόμοιαι εἶναι αἱ ἐνστάσεις καὶ ἀπὸ τοὺς Φιλολόγους πρὸς τὸ ΙΕΠ. Ἑπομένως αἱ ἀλλαγαὶ τοῦ ΙΕΠ κατευθύνονται ἀπὸ κάποιο ἰδεολόγημα... Παραθέτομεν τμῆμα ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθέν:

«Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς ΠΕΦ στὴν ἔκτακτη συνεδρία, ποὺ εἶχε ὡς ἀποκλειστικὸ θέμα τὶς παρατηρήσεις τῆς ΠΕΦ ἐπὶ τοῦ προτεινομένου ἀπὸ τὸ ΙΕΠ Προγράμματος Σπουδῶν γιὰ τὴν Ἱστορία κατ' ἀρχὰς ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: 1. Εὐχαριστεῖ μὲν γιὰ τὴν πρόσκληση συμμετοχῆς στὸν διάλογο, θεωρεῖ ὅμως ὅτι ἡ συζήτηση ἐπὶ τοῦ πενήντα περίπου σελίδων ἤδη διαμορφωμένου κειμένου δὲν δίνει περιθώρια οὐσιαστικῶν παρεμβάσεων. Ἐξάλλου οἱ προτάσεις τὶς ὁποῖες ἤδη ἡ ΠΕΦ εἶχε ἀποστείλει στὸ ΙΕΠ (ἔγγραφο τῆς ΠΕΦ πρὸς τὸ ΙΕΠ 24/2/2017) δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν ληφθεῖ ὑπόψη στὸ σχέδιο τοῦ Προγράμματος Σπουδῶν. 2. Ἐκφράζει τὴ συνολική της ἀντίθεση στὸ προτεινόμενο σχέδιο, τὸ ὁποῖο μεταβάλλει ριζικὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ μαθήματος τῆς Ἱστορίας ἐκτρέποντάς το πρὸς κατευθύνσεις ποὺ δὲν πληροῦν τοὺς ἐπιστημονικοὺς καὶ παιδαγωγικούς του στόχους…

ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Οἱ προτάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀδόκιμη χρήση ἱστορικῶν ὅρων, ὅπως «ὑδραυλικοὶ ἄθλοι τοῦ Ἡρακλῆ», «ἑλληνικοὶ μύθοι σχετιζόμενοι μὲ πολεμικὲς ἐνέργειες», «ἐποχὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ» σὲ ἀντικατάσταση τοῦ ὅρου Βυζαντινὴ ἐποχὴ κ.ἄ., σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν ἀναδιάρθρωση τῆς ὕλης, δημιουργοῦν παιδαγωγικὰ ζητήματα, ἐφόσον ὑπονομεύουν τὴ διδασκαλία τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Εἰδικότερα, στὴ Δ΄ Δημοτικοῦ ἀντικαθίσταται ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἱστορία ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ καὶ τὴν τοπικὴ ἱστορία, στὴν Ε' Δημοτικοῦ ἀντικαθίσταται ἡ Βυζαντινὴ Ἱστορία ἀπὸ τὴ συρρικνωμένη συνεξέταση τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καὶ Βυζαντινῆς Ἱστορίας, στὴν ΣΤ' Δημοτικοῦ προβλέπεται ἡ διδασκαλία μιᾶς μεγάλης χρονικῆς περιόδου ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸν 15ο αἰώνα καὶ τελειώνει στὴ σύγχρονη ἐποχή. Ἔτσι τὸ ἐνδιαφέρον ἐστιάζεται κυρίως στὴν ἵδρυση τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους καὶ στοὺς δύο παγκόσμιους πολέμους, ἐνῶ θεωροῦνται ἤσσονος σημασίας ἡ τουρκοκρατία καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάσταση.

ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Τὸ σημαντικότερο πρόβλημα ἐντοπίζεται στὴν ἀναδιάρθρωση τῆς ὕλης ἀνὰ τάξη. Συγκεκριμένα, δίνεται μεγαλύτερο εὖρος στὴ διδασκαλία τῆς Ἱστορίας τῶν Νεότερων Χρόνων σὲ βάρος τῆς Ἀρχαίας καὶ τῆς Βυζαντινῆς-Μεσαιωνικῆς Ἱστορίας, δεδομένου ὅτι προβλέπεται ἡ Ἱστορία τῶν Νεότερων Χρόνων καὶ τῆς Σύγχρονης Ἐποχῆς νὰ διδαχθεῖ στὴν Γ' Γυμνασίου, στὴν Α' Λυκείου καὶ σὲ θεματικὲς ἑνότητες στὴ Β' καὶ Γ' Λυκείου.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ἡ ἑρμηνεία καὶ ἐξήγηση τῆς Ἱστορίας ἀπέναντι στὰ Νέα προγράμματα Σπουδῶν τοῦ μαθήματος ἀπὸ τὸ ΙΕΠΗ. Ἱστορία εἶναι μία ἐπιστήμη μὲ ἀντικείμενο καὶ μέθοδο ἡ ὁποία ἀναζητᾶ τὴν ἀντικειμενικότητα καὶ τὴν ἀλήθεια γεγονότων, φαινομένων καὶ διαδικασιῶν τοῦ παρελθόντος μὲ κριτήριο τὴν αἰτιακὴ ἐξήγηση καὶ ἑρμηνεία. Γιὰ νὰ φθάσει σ' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ἐρευνᾶ τὴ γένεση καὶ ἐξέλιξη τῶν κοινωνιῶν, τὶς κινητήριες δυνάμεις τῆς ἀλλαγῆς καὶ τὴ μετάβαση ἀπὸ ἕνα στάδιο ἐξέλιξης στὸ ἑπόμενο. Ἀξιοποιεῖ τὶς ἄμεσες καὶ ἔμμεσες πηγὲς καὶ προσανατολίζεται πρὸς τὶς γενικεύσεις, ἀφαιρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις κανονικοτήτων καὶ νόμων.

Ἡ ἱστορία δὲν εἶναι ἕνα χαοτικὸ σύνολο τυχαιοτήτων καὶ ἠθικῶν στάσεων, ἀλλὰ ἐπιστημονικὸ πεδίο, τὸ ὁποῖο ἐπιδιώκει πιὸ σύνθετες ἑρμηνεῖες γεγονότων καὶ καταστάσεων καὶ διερευνᾶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς δράσης τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ ταυτόχρονα δίνει προοπτικὴ γιὰ τὸ μέλλον.

Ἡ νέα ἀντίληψη γιὰ τὴν Ἱστορία καὶ τὴ διδασκαλία της, ποὺ κυριαρχεῖ στὰ Προγράμματα Σπουδῶν τοῦ Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς, βασίζεται στὴν κατανόηση, κατὰ κύριο λόγο, τοῦ παρόντος, στὴν ἀναζήτηση ταυτοτήτων καὶ στὴν βιωματικὴ προσέγγιση, γεγονὸς ποὺ καταλήγει σὲ μία ἰδεολογικὴ κατασκευὴ καὶ σὲ ὑποκειμενικὲς σχετικιστικὲς ἀλήθειες. Πρόκειται γιὰ μία χρηστική, ἰδεοληπτικὴ ἱστορία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὰ ἐπιστημονικὰ κριτήρια δὲν θεωροῦνται ἀναγκαῖα.

Κατὰ τὴν ἄποψή μας ὁ νέος πρέπει νὰ ἐρευνᾶ τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια βασιζόμενος σὲ συγκριτικὰ στοιχεῖα καὶ ὄχι στὴ μυθοπλασία καὶ τὴν ἀτομικὴ ὀπτική…

Ἡ ρευστὴ ἀντίληψη γιὰ τὴν Ἱστορία, ὁ κατακερματισμὸς καὶ ὁ διαχωρισμὸς τῶν ἱστορικῶν ὑλικῶν, τῶν πηγῶν, τῶν γνώσεων καὶ ἡ ἄρνηση τῆς ἑνοποιημένης σύνθεσης καὶ ἐξήγησης ὁδηγεῖ στὴν ἰδεολογικοποίηση καὶ ἰδεολογικὴ κατασκευὴ τῆς Ἱστορίας καί, κατὰ συνέπεια, στὴ σύγχυση καὶ στὴν ἀδυναμία ἐξήγησης τῶν ἱστορικῶν γεγονότων».

Η ΑΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ Η ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ

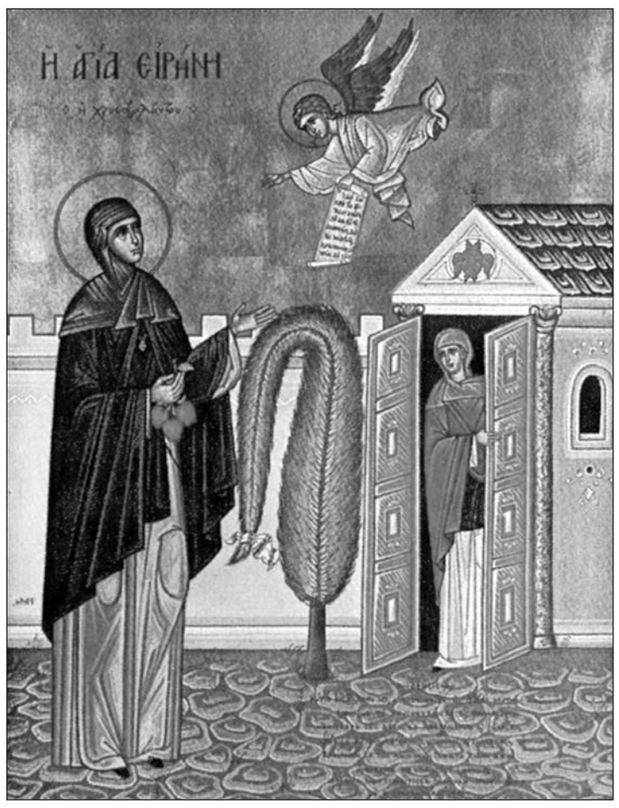

Τὴν 28ην Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄.

Δόξαν ῥέουσαν, ὑπεριδοῦσα, νύμφη ἄμωμος, ὤφθης Κυρίου, δι' ἀσκήσεως Ὁσία ἐκλάμψασα· ὡς οὖν Εἰρήνη τυχοῦσα τοῦ πόθου σου, ἐν ὁμονοίᾳ ἡμᾶς διαφύλαττε, ἀξιάγαστε, Χριστῷ τῷ Θεῷ πρεσβεύουσα, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολογητικαί Ψηφίδες

Πονηρία!

42. «—Σέ ἕνα καφενεῖο τῆς Λισσαβώνας δάνεισα σέ ἕνα συμπότη μου ἕνα μοϊδόρ, πού μᾶς κάνει κοντά δύο στερλίνες, καί φοβᾶμαι ὅτι θά κάνη πώς δέν τό θυμᾶται σέ μερικές ἡμέρες πού θά πάω νά τόν βρῶ.

—Δέν ἔχετε μάρτυρες;

—Δυστυχῶς ὄχι, γι' αὐτό καί φοβᾶμαι πώς θά ἀρνηθῆ ὅτι τοῦ ἔδωσα χρήματα.

Ὁ Μανουέλ, πού, μέχρι ἐκείνη τή στιγμή, δέν ἔδινε τήν ἐντύπωσι νά ἐνθουσιάζεται ἰδιαίτερα μέ τίς κουβέντες τοῦ Ἄγγλου, ἔσκυψε μπροστά καί εἶπε:

—Σέ αὐτές τίς περιπτώσεις ὑπάρχει μιά δοκιμασμένη μέθοδος. Τήν ἑπόμενη φορά κατά τήν ὁποία θά συναντήσετε αὐτό τόν ἄνθρωπο, φροντίστε νά σᾶς ἀκοῦνε κι ἄλλοι. Ὕστερα μπροστά σέ ὅλους πεῖτε πώς τοῦ ἔχετε δανείσει 10 χρυσά νομίσματα.

—Μά, τοῦ δάνεισα μόνο ἕνα, εἶπε ὁ Ἄγγλος.

—Ἀκριβῶς αὐτό, εἶπε ὁ Μανουέλ, θά σᾶς ἀπαντήση καί ὁ ἄνθρωπος αὐτός. Καί οἱ παρευρισκόμενοι θά τό ἀκούσουν καί θά μποροῦν νά τό ἐπιβεβαιώσουν».

Ἀνάθεσις παρά τήν εἰδικότητα!

43. «Μιά ἄλλη ἐκδοχή αὐτοῦ τοῦ ἀστραπιαίου διορισμοῦ θά κυκλοφορήση ἀργότερα στό νησί καί θά γίνη διάσημη. Στή διάρκεια μιᾶς συγκεντρώσεως τῶν ἐμπίστων ἀνθρώπων του, στίς 26 Νοεμβρίου, ὁ Fidel θά ρωτήση:

—Ὑπάρχει κανένας "ἐκονομίστα", οἰκονομολόγος, μέσα στήν αἴθουσα;

Μονάχα ἕνα χέρι θά σηκωθῆ, τοῦ Ernesto.

—Ὡραῖα, θά γίνης πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Τράπεζας.

Ὁ Che μένει κατάπληκτος· αὐτός εἶχε ἀκούσει: "Ὑπάρχει κανένας 'κομμουνίστα' μέσα στήν αἴθουσα;"».

Διαφορετικαί ὀπτικαί

44. «Αὐτό πού εἶναι κόρακας Corvus γιά ἕνα ἐπαγγελματία ὀρνιθολόγο, εἶναι ἁπλῶς ἐπιβλαβές ζῶο γιά μερικούς ἀγρότες, κακός οἰωνός γιά τούς προληπτικούς, παπποῦς γιά τούς Ἰνδιάνους, κοράκι γιά τούς περισσοτέρους ἀπό μᾶς καί κόρακας γιά τόν ἐρασιτέχνη φυσιολάτρη».

Φακός τσέπης ὁ Χριστιανός μπροστά εἰς τόν ἀπαστράπτοντα Χριστόν

45. «Ἡ ἄμεση παρατήρησι τῶν πλανητῶν ἄλλων ἡλίων παραμένει τεχνικά ἀνέφικτη. Ἀκόμα καί τό Διαστημικό Τηλεσκόπιο Hubble δέν ἔχει ἐντοπίσει κάποιο πλανήτη, οὔτε κἄν ἕνα γίγαντα σάν τό Δία. Ἡ δυσκολία δέν εἶναι τόσο ἡ ἀπόστασι πού μᾶς χωρίζει ἀπ' τά ἄλλα ἀστέρια, ὅσο ἡ συντριπτική λαμπρότητα τῶν ἀστέρων σέ σύγκρισι μέ τούς πλανῆτες τους. Εἶναι σάν νά προσπαθῆ κανείς νά διακρίνη ἕνα φακό τσέπης δίπλα σ' ἕνα ἀντιαεροπορικό προβολέα».

Πόσοι καί πόσοι δέν χρησιμοποιοῦν λάθος ἐργαλεῖα διά τήν Κτίσιν!

46. «Εἶναι σάν νά χρησιμοποιήσετε μία λίμα, γιά νά κόψετε τή μπριζόλα σας· τελικά θά φᾶτε κάτι, ὅμως θά χρειασθῆ νά αὐτο-παραμυθιασθῆτε, προκειμένου νά πείσετε τόν ἑαυτό σας ὅτι χρησιμοποιεῖτε τό κατάλληλο ἐργαλεῖο γιά τή δουλειά».

*Γράφει ὁ **Ἀρχιμ. Ἰωάννης Κωστώφ***

Ἔχομεν ἀνάγκην Ἁγίων Ἱερέων

Κατὰ τὸν λαὸ καὶ οἱ ἄρχοντες.Ἂν δηλαδὴ τὸ ποίμνιο,γιὰ νὰ μεταφερθοῦμε στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο,εἶναι σαπρό,τέτοιους ἐκκλησιαστικοὺς ἄρχοντες θὰ ἔχη.Ἂν ὅμως μετανοήση καὶ ἐκζητήση,μὲ ὅλη του τὴν καρδία,τὴν Ἁγιότητα,τέτοιους Ποιμένες θὰ τοῦ στείλη ὁ Θεός.

Ἀδερφοί μου,ἡ Μετάνοια θὰ μᾶς σώση.Ἂς μὴ τὸ καθυστεροῦμε λεπτό.Δὲν ἔχει νόημα νὰ διαμαρτυρώμαστε συνέχεια γιὰ τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων,διότι ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΦΤΑΙΜΕ, καὶ ἐμεῖς πρέπει νὰ ἀλλάξουμε,νὰ ζητήσουμε συγγνώμη γιὰ τὸν ἐγωιστικὸ καὶ φίλαυτο μέχρι τώρα,τρόπο ζωῆς μας καὶ ἀπὸ σήμερα νὰ γίνουμε ἄνθρωποι Ἀγάπης,νὰ ποθοῦμε τὴν ἀλήθεια,τὴν ἁγιότητα,τὴν καθαρότητα.

Ὁ Χριστὸς μας παρ' ὅλη τὴν τραγική μας κατάσταση δὲν μᾶς ἀφήνη, μᾶς στέλνει ἄξιους ποιμένες,ποὺ εἶναι ἕτοιμοι νὰ θυσιαστοῦν γιὰ τὸ ποίμνιό τους, ποὺ τὸ ἀγάπησαν.

Ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται ἐὰν ἔχουμε ἄξιους ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, ἂν ἐμεῖς τὸ ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Θεό,μὲ ὅλη μας τὴν καρδία, θὰ μᾶς τὸ δώση.Ἄλλωστε ὁ Κύριος ὅλα τὰ καλὰ πάντοτε θέλει νὰ μᾶς δίνη, ἐμεῖς ὅμως δὲν εἴμαστε ἄξιοι οὔτε νὰ τὰ δεχτοῦμε οὔτε νὰ τὰ διαχειριστοῦμε.

Ἂς ποθήσουμε λοιπὸν τὴν Ἀλήθεια,τὸ φῶς,ἀποβάλλοντας ἀπὸ τὴν ζωή μας τὸ ψέμα,τὸ σκότος μέσα στὸ ὁποῖο ζοῦμε.Ἂς ἀγωνιστοῦμε νὰ ἀποκτήσουμε ἀγάπη γιὰ ὅλους, ἀκόμα καὶ γιὰ τοὺς ἐχθρούς μας,διότι ἐνῶ ὅλοι σήμερα μιλοῦν γιὰ ἀγάπη, ἐλάχιστοι τὴν ἔχουν,ἀναφέρομαι βεβαίως καὶ σὲ ἐμᾶς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ποὺ ἡ ἐμπάθεια,ἡ κακία καὶ ὁ φθόνος κυριαρχοῦν στὴν ζωή καὶ στὶς πράξεις μας.Τὸ νὰ κρίνουμε καὶ νὰ βλέπουμε τὰ λάθη τῶν ἄλλων εἶναι εὔκολο,τὸ δύσκολο εἶναι νὰ πολεμᾶμε τὰ δικά μας χάλια, τὸν δικό μας παλαιὸ ἄνθρωπο καὶ τὶς ἐπιθυμίες αὐτοῦ.

Εὐχόμαστε ὁ καλὸς Θεὸς νὰ ἀναδείξη, γιὰ χάρη τοῦ λαοῦ του, Ἅγιους Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς,ποὺ θὰ τὸν δοξάζουν μὲ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς τους καὶ θὰ ἀκτινοβολοῦν τὴν ἀπέραντη ἀγάπη καὶ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

Α.Μ.

Νεανικά Ζητήματα

Ἀντίσταση!

Ἀντίσταση, κατὰ τὸ λεξικό, καλοί μου φίλοι, εἶναι ἡ ἐκδήλωση σταθερῆς ἐναντίωσης, ἡ ἄρνηση ἀποδοχῆς, σύμπλευσης ἢ ὑποχώρησης σὲ κάποιον ἢ καὶ σὲ κάτι ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἐπιβληθεῖ!

Τί πλοῦτος ἐννοιῶν! Τί βάθος περιεχομένου στ' ἀλήθεια! Ἡ ἀντίσταση, δηλαδή, δὲν εἶναι ἁπλῶς ἡ διαφωνία οὔτε δὲ καὶ ἡ ἐναντίωση σὲ κάποιον ἢ κάτι. **Εἶναι ἡ ἐκδήλωση σταθερῆς, ἄκαμπτης καὶ ἀσυμβίβαστης ἐναντίωσης σ' αὐτὸν τὸν κάποιον ἢ τὸ κάτι ποὺ προσπαθεῖ νὰ μᾶς ἐπιβληθεῖ. Καὶ ἐπιπλέον, εἶναι ἡ μόνιμη ἄρνηση νὰ τ' ἀποδεχθεῖς, νὰ συμπλεύσεις μαζί του(ς), εἶναι ἡ ἀνυποχώρητη στάση σου ἀπέναντί του(ς)!**

Νὰ γιατί αὐτὴ ἡ λέξη, αὐτὴ ἡ ἔννοια καλύτερα, πληροῖ κάθε νεανικὴ ψυχή. Ἐκ

Σχόλιον διά τήν σύστασιν ἀταραξίας καί ἐφησυχασμοῦ ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος

2ον.-Τελευταῖον

Γιὰ νὰ μετριαστεῖ λοιπὸν ὁ κλύδωνας καὶ νὰ κοπάσει ὁ σάλος ἐπιστρατεύτηκαν οἱ Ἱερὲς Μονὲς τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ὄχι βέβαια νὰ συνεχίσουν τὴν παράδοση τοῦ ἁγιορείτικου μοναχισμοῦ, νὰ δώσουν τὴν ὀρθόδοξη μαρτυρία τους, νὰ στηλιτεύσουν τὴν πληθώρα τῶν ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν καὶ ἀντορθοδόξων ἀποφάσεων τῆς «Συνόδου» τοῦ Κολυμβαρίου, καὶ κυρίως τὸ φοβερὸ ὅτι δὲν κατεγνώσθησαν οἱ ὑφιστάμενες αἱρέσεις ἐν χώρῳ καὶ ἐν χρόνῳ, ἀλλὰ νὰ «**βάλουν πλάτη**» στοὺς θιασῶτες της, νὰ γίνουν ἀποδεκτὲς ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ καταδειχτοῦν οἱ ἀντιδρῶντες ὡς «**πλανεμένοι**», ὡς δημιουργοί, δῆθεν χωρὶς λόγο, προβλημάτων στὴν Ἐκκλησία! Νὰ παραπλανήσουν τὸν πιστὸ λαὸ ὅτι «**δὲν ὑπάρχει λόγος ταραχῆς**»! Νὰ εἶναι ἐφησυχασμένος, νὰ μὴ ταράσσεται, νὰ μὴ ἀσχολεῖται μὲ τέτοια πράγματα, ἀλλὰ νὰ ἀρκεστεῖ στὴ «**σωτηρία τῆς ψυχῆς**» του, μία παλιὰ καὶ φθαρμένη «συνταγὴ» ἀποκοίμισης! Παραβλέπουν τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἐφησυχασμὸς εἶναι ἐπιλογὴ ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν πιστό, εἶναι ὁ ἀντίποδας τῆς νήψεως, δηλαδὴ τῆς ἐγρήγορσης, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ στὴν ἀκηδία ἀφήνοντας τὸ διάβολο νὰ κάνει τὴ δουλειά του! Ἐν προκειμένῳ ἡ ἀνακοίνωση τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως συστήνει στοὺς πιστοὺς νὰ σταματήσουν νὰ κριτικάρουν καὶ νὰ ἀντιδροῦν γιὰ τὶς ἀντορθόδοξες ἀποφάσεις τῆς «Συνόδου» τοῦ Κολυμβαρίου, γιὰ νὰ γίνουν αὐτὲς δεκτὲς ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα καὶ νὰ ἐδραιωθεῖ τὸ οἰκουμενιστικὸ «πνεῦμα», τὸ «πνεῦμα» τῶν σύγχρονων τραγικῶν καὶ ἀποκαλυπτικῶν καιρῶν!

Σύμφωνα μὲ ἀσφαλεῖς πληροφορίες, τὸ ἀπαράδεκτο αὐτὸ κείμενο συντάχτηκε, ὄχι ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύναξη, ἀλλὰ ἀπὸ συγκεκριμένο «πολυπράγμονα» σχολάζοντα Προηγούμενο. Καὶ αὐτὸ ἐπιτείνει τὴν εὐθύνη τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἱερῶν Μονῶν, οἱ ὁποῖοι κλήθηκαν, ὄχι νὰ ἀποφασίσουν ἐλεύθερα καὶ νὰ ἀνακοινώσουν τὴ δική τους κοινὴ ἀπόφαση, ἀλλὰ νὰ βάλουν τὴν ὑπογραφή τους σὲ κείμενο «φυτευτό», κατὰ παραγγελία!

Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἄλλη πιὸ σοβαρὴ παράμετρος τῆς ἀνακοίνωσης τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, ἡ σκόπιμη παραπληροφόρηση! Γράφει ἡ ἀνακοίνωση: «**Ἡ σύνοδος ἔγινε μετὰ πολυχρόνιον προετοιμασίαν. Πρὸ τῆς Συνόδου τὰ προετοιμασθέντα κείμενα ἐκοινοποιήθησαν πρὸς γνῶσιν τῶν πιστῶν καὶ μὲ τὴν δυνατότητα ἐκφράσεως γνώμης**»! Πότε ἔγινε αὐτὸ καὶ δὲν τὸ γνωρίζουμε; Πότε δόθηκαν τὰ κείμενα στὸ λαὸ καὶ μάλιστα νὰ ἐκφράσει τὴ γνώμη του; Ποτέ! Μάλιστα αὐτά, μέχρι τὶς παραμονὲς τῆς συγκλήσεως τῆς «Συνόδου», ἦταν ἑρμητικὰ κλειδωμένα στὰ συρτάρια τῶν διοργανωτῶν καὶ δὲν δίδονταν οὔτε στὶς τοπικὲς ἐκκλησίες καὶ τοὺς ἐπισκόπους γιὰ ἐνημέρωση, προκαλώντας αὐτὴ ἡ «**μυστικοπάθεια**» ποικίλα σχόλια καὶ ἀντιδράσεις!

Ἄλλη παραπληροφόρηση: «**Τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μετὰ σαφηνείας διετύπωσε τὰς ἀπόψεις του διὰ τοὺς γινομένους διαλόγους μετὰ τῶν ἑτεροδόξων Χριστιανῶν**». Ναί, αὐτὸ εἶναι γνωστό, ἀλλὰ πόσο ἔγιναν αὐτὲς οἱ ἀπόψεις σεβαστὲς καὶ δεκτὲς ἀπὸ τὴ «Σύνοδο» τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία δὲν τόλμησε νὰ ἀναφέρει κἄν τὴ λέξη αἵρεση καὶ τὴν ἀντικατέστησε μὲ τὸν «**ὡραιοποιημένο**» ὅρο ἑτερόδοξοι. Τὸ χειρότερο εἶναι ὅτι βλέπουμε πλέον πὼς καὶ οἱ ἁγιορεῖτες χρησιμοποιοῦν πλέον αὐτὸν τὸν «**ὡραιοποιημένο**» ὅρο καὶ ὄχι τὸν ἐκκλησιαστικὸ ὅρο **αἵρεση** καὶ **αἱρετικοί**! Ρωτᾶμε τοὺς ἁγιορεῖτες: σᾶς κάλυψε ἡ «Σύνοδος», ὅσον ἀφορᾶ τὴ διαχρονικὴ στάση τοῦ Ἁγίου Ὄρους γιὰ τὶς αἱρέσεις;

Τρίτη παραπληροφόρηση: «**Κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου οἱ ἀρχιερεῖς ἐξέφρασαν τὰς προσωπικάς των ἀπόψεις. Κάποιοι ἐξ αὐτῶν διετύπωσαν τὰς ἀντιρρήσεις των μὲ σεμνὸν τρόπον, χωρὶς νὰ διακόπτουν τὰς σχέσεις των μὲ τὴν Ἐκκλησίαν**». Μία πλειάδα ἀρχιερέων δὲν διατύπωσε ἁπλὰ τὶς ἀντιρρήσεις της, ἀλλὰ δὲν ὑπέγραψε τὰ κείμενα, **κάτι ποὺ ἀποσιωπᾶ ἡ ἁγιορείτικη ἀνακοίνωση,** ἐνῷ ἄλλοι ἀρνήθηκαν νὰ συμμετάσχουν κἄν. **Τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Βουλγαρίας, τῆς Γεωργίας καὶ τῆς Ἀντιοχείας** ἀπέρριψαν ἀποφάσεις τῆς «Συνόδου» ὡς ἀντορθόδοξες. **Γιατί αὐτὸ τὸ ἀποκρύπτει ἡ ἀνακοίνωση;** Ὅσοι «ταράζονται» καὶ «φωνασκοῦν», κατὰ τοὺς οἰκουμενιστές, δὲν τὸ κάνουν γιὰ αὐτοὺς τοὺς λόγους; Γιατί δὲ ζητοῦν οἱ ἁγιορεῖτες πατέρες καὶ «ἀταραξία» ἀπὸ τὰ Πατριαρχεῖα, ποὺ ἀπέρριψαν τὶς ἀποφάσεις τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης;

Γιὰ νὰ πείσει ἡ ἀνακοίνωση γιὰ τὴν ἀταραξία καὶ τὸν ἐφησυχασμὸ τῶν πιστῶν μετέρχεται ἀπίστευτους συλλογισμούς, τοὺς ὁποίους προσπαθεῖ νὰ ντύσει μὲ **«θεολογικὸ μανδύα»**. Πώς, ὅπως καὶ νὰ ἔχουν τὰ πράγματα, ἂς μὴ ταραζόμαστε, διότι ὁ Ἀναστάς Χριστὸς θὰ τὰ διορθώσει! Ὁ ἑνδημοῦν στὴν Ἐκκλησία Παράκλητος δὲ θὰ ἐπιτρέψει σχίσματα στὴν Ἐκκλησία. Ἀλλά, προφανῶς, θέλουν νὰ ἀγνοοῦν τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, ἡ ὁποία εἶναι γεμάτη ἀπὸ αἱρέσεις καὶ σχίσματα στὴν Ἐκκλησία. Θέλουν νὰ ἀγνοοῦν πὼς δίπλα στὶς ἅγιες Συνόδους, ἔχουμε καὶ τὶς ληστρικές. Τότε ἔλειπε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὁ Ἀναστάς Χριστὸς καὶ ὁ Παράκλητος, γιὰ νὰ ἀποτρέψουν αὐτὲς τὶς καταστάσεις; Φταίει ὁ Θεὸς γι' αὐτές ἢ ἡ ἐλεύθερη βούληση τῶν ἀνθρώπων;

Θέλουν νὰ ἀγνοοῦν ἐπίσης πὼς ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Παράκλητος δὲν δροῦν «μαγικὰ» στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ διὰ τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ τελικὸς φύλακας καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς ἀλήθειας, σύμφωνα μὲ τὴν μνημειώδη ἀπόφαση τῶν **Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν (1848)** καὶ ὄχι μόνο τὸ **«συνοδικὸ σύστημα»,** ὅπως ἀποφάσισε ἡ «Σύνοδος» τοῦ Κολυμβαρίου, ἀγνοοῦσα ἐπιδεικτικὰ τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, **παπικῷ τῷ τρόπῳ.** Ἡ ὑπεράσπιση τῆς σῴζουσας ἀλήθειας τῆς Ἐκκλησίας δὲν γίνεται «αὐτόματα» καὶ «μαγικά», ἀλλὰ μέσῳ τῶν διαχρονικῶν ἁγίων καὶ ὁμολογητῶν της. Ἔτσι μὲ τὸ νὰ συστήνει ἡ ἀνακοίνωση τὸν ἐφησυχασμὸ τῶν πιστῶν, δηλαδὴ τὴν ἄκριτη ἀποδοχὴ τῶν ἀποφάσεων μιᾶς «Συνόδου», χωρὶς τὴν τελικὴ ἀπόφανση τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ (κληρικῶν, μοναχῶν, λαϊκῶν), εἶναι πρακτικὴ πρωτόγνωρη στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ παραπέμπει εὐθέως σὲ παπικὲς πρακτικές, ἐκεῖ ποὺ ὁ λαὸς εἶναι ἄβουλο ὄν. Γιατί φοβοῦνται τὴν κριτική; Τί ἔχουν νὰ φοβηθοῦν, ἂν ὅλα ἔγιναν καὶ ἀποφασίστηκαν ὀρθοδόξως καὶ χωρὶς κρυφὲς σκοπιμότητες στὴ «Σύνοδο» τοῦ Κολυμβαρίου;

Σὲ κάποια παράγραφο, ἐντελῶς ἀποσπασματικὰ καὶ ἀστήρικτα, μὲ τὸ ὑπόλοιπο κείμενο, ἀναφέρουν τὴν μνημειώδη ἀπόφαση τῶν Πατριαρχῶν (1848), γιὰ νὰ στηρίξουν τὴν πρόταση τοῦ ἐφησυχασμοῦ, ἐνῷ αὐτὴ ἐνεργοποιεῖ τὴν γρηγοροῦσα συνείδηση τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ ὁρίζει τὸ ἀντίθετο: «**Ἄλλωστε καὶ οἱ τέσσερις Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς διὰ τῆς ἱστορικῆς των ἐγκυκλίου (1848) μᾶς καθησυχάζουν ὁμολογοῦντες ὅτι "παρ' ὑμῖν οὔτε Πατριάρχαι, οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησαν ποτὲ εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ". Δὲν δικαιολογοῦνται ἄρα ταραχαὶ καὶ ἀπογνώσεις, αἱ ὁποῖαι ὁδηγοῦν εἰς σχίσματα**»! Δὲν μᾶς λένε οἱ ἁγιορεῖτες πατέρες, πῶς θὰ ἀποφανθεῖ ὁ σύγχρονος λαὸς τοῦ Θεοῦ, ἂν οἱ ἀποφάσεις τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης εἶναι ὀρθόδοξες καὶ πῶς θὰ ὑπερασπιστεῖ τὴν Ὀρθοδοξία, μὲ τὴν ἀταραξία καὶ τὸν ἐφησυχασμό, ποὺ συστήνουν;

Βεβαίως γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα, ἔγραψαν καὶ τὸ ἑξῆς ἀντιφατικό: «**Δι' ὅλων αὐτῶν δὲν θέλομεν νὰ προτείνωμεν ἐφησυχασμὸν ἀδιαφορίας, ἀλλὰ νὰ ὑπογραμμίσωμεν τὴν σημασίαν τῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τῆς πίστεως**»! Ρωτᾶμε: Ὅταν ζητοῦν ἀπὸ τὸ λαὸ νὰ μὴ «ταράσσεται», δηλαδὴ νὰ μὴ ἀνησυχεῖ καὶ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ὀρθόδοξη πίστη, πῶς συμβιβάζεται ἡ «**ἐγρήγορση γιὰ τὴν πίστη**»; Γράφουν καὶ τὸ ἑξῆς ἀστήρικτο καὶ παραπλανητικό: «**Θεωροῦμεν δὲ ἀχαριστίαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἔλλειψιν ἀγάπης πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφούς – τούς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακρὰν, ἐὰν δὲν τονίζομεν μετὰ πάσης παρρησίας καὶ σαφηνείας τὸν πλοῦτον τῆς Χάριτος ποὺ ἀπολαμβάνομεν ζῶντες ἐντός τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας**». Μά, γι' αὐτὸν τὸν πλοῦτο τῆς Χάριτος δὲν ἀγωνίζονται οἱ πιστοὶ νὰ διαφυλάξουν; Ἀγωνίζονται γιὰ κάτι ἄλλο; Ὑπῆρχε ἀναταραχὴ πρὶν τὴ «Σύνοδο»; Προβληματίστηκαν μήπως ἡ «Σύνοδος» τοῦ Κολυμβαρίου ἀπεμπόλησε αὐτὸν τὸν πλοῦτο καὶ τὸν παρέδωσε στὶς αἱρέσεις, τὶς ὁποῖες ἀναγνώρισε ὡς «ἐκκλησίες»; Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα παραπλανητικό: Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ θὰ κατηγορήσει τοὺς ἀληθινοὺς ὁμολογητὲς τῆς Ὀρθοδοξίας γιὰ ἔλλειψη ἀγάπης «**πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφούς – τούς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακράν**»; Ἂν λείπει τὸ στοιχεῖο τῆς ἀγάπης, τότε λείπει καὶ τὸ στοιχεῖο τῆς γνήσιας ὁμολογίας. Τὸ κατὰ παραγγελία αὐτὸ κείμενο ἀναμασᾶ δυστυχῶς τὴν συκοφαντία περὶ τῆς δῆθεν ἔλλειψης ἀγάπης στοὺς ἀγωνιζόμενους ὀρθοδόξους!

Θέλουμε νὰ πληροφορήσουμε τοὺς ἁγιορεῖτες πατέρες πὼς ἡ ἀνακοίνωσή τους αὐτὴ προκάλεσε πραγματικὸ σάλο στὸν γρηγοροῦντα λαὸ τοῦ Θεοῦ. Μία ἁπλὴ περιήγηση στὰ σχόλια στὸ διαδίκτυο εἶναι μία σαφὴς εἰκόνα τῆς σφοδρῆς ἀντίδρασης. Ἐπίσης ὡς Γραφεῖο ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων δεχτήκαμε καταιγισμὸ ἐρωτημάτων καὶ διαμαρτυριῶν πιστῶν γιὰ τὴν ἀνακοίνωση αὐτή.

Περαίνοντας τὴν ἀνακοίνωσή μας θέλουμε νὰ ἐκφράσουμε τὴν πλήρη ἀπογοήτευσή μας γιὰ ὅσα πρωτόγνωρα συμβαίνουν στὴν Ἐκκλησία μας τὸν τελευταῖο καιρό. Νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἄμετρη λύπη μας καὶ τὴν ἀπαισιοδοξία μας γιὰ τὴν ἐκπόρθηση τοῦ προαιώνιου ὀχυροῦ τῆς Ὀρθοδοξίας μας, τὸ Ἀγιώνυμο Ὄρος, ἀπὸ τὴν ἐκκοσμίκευση καὶ τὸ οἰκουμενιστικὸ καὶ συγκρητιστικὸ πνεῦμα. Δυστυχῶς ἐπαληθεύτηκαν ὅσοι προέβλεπαν ὅτι ὁ πακτωλὸς τῶν «**εὐρωαργυρίων**» τῶν τελευταίων χρόνων, ποὺ «ἔπεσαν» στὸ «**Περιβόλι τῆς Παναγίας**», «ἐξαγόρασαν» τὸ ἀεὶ ἀγωνιστικὸ ἀγιορείτικο φρόνημα, μὲ τὴν ἀνοχή, τὴ σιγὴ καὶ τὸ χειρότερο τὴ σύνταξή του, ἐν πολλοῖς, μὲ τὸ «πνεῦμα» τοῦ σύγχρονου ἀποστατημένου κόσμου.

Δὲ θὰ καταβάλλουν οἱ δυνάμεις τοῦ κόσμου, οὔτε οἱ δυνάμεις τοῦ Ἅδη τὴν Ἐκκλησία (Ματθ.16,18), ὄχι μαγικῷ τῷ τρόπῳ, ἀλλὰ μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ θέληση καὶ τὸν ἀγώνα τῶν ἁγίων. Ὅταν πάψουν νὰ ὑπάρχουν ἅγιοι καὶ ὁμολογητὲς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐνσαρκώνουν τὴ σώζουσα ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, θὰ πάψει νὰ ὑπάρχει καὶ ὁ κόσμος. Κάνουμε λοιπὸν ὕστατη ἔκκληση στοὺς ἁγιορεῖτες πατέρες νὰ ἀναθεωρήσουν τὴ στάση τους. Νὰ ἀποστασιοποιηθοῦν ἀπὸ τὸ οἰκουμενιστικὸ καὶ συγκρητιστικὸ «πνεῦμα». Νὰ ἀπεμπλακοῦν ἀπὸ τοὺς προωθητὲς τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ νὰ ἐπανέρθουν στὸ ἀσυμβίβαστο ἀγωνιστικὸ πνεῦμα τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ δή τῶν ἁγιορειτῶν. Νὰ σεβαστοῦν τὶς διαμαρτυρίες τῶν κελλιωτῶν μοναχῶν καὶ νὰ σταματήσουν ἄμεσα κάθε δίωξη προὸς αὐτούς. Μόνο ἔτσι θὰ ἀναπτερωθοῦν οἱ ἐλπίδες μας, ὅταν τὸ προπύργιο τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀνακτηθεῖ καὶ πάλι. Πάντα ὑπάρχει χρόνος γιὰ μετάνοια καὶ διόρθωση τῆς παραστρατημένης πορείας μας!

Νὰ διευκρινίσουμε τελειώνοντας, γιὰ νὰ μὴ παρεξηγηθοῦμε, πὼς δὲν συμφωνοῦμε ἀναγκαστικὰ μὲ μεμονωμένες ἀκραῖες μορφὲς ἀντίδρασης, ποὺ ἀκολουθοῦν ὁρισμένα ἀγωνιζόμενα πρόσωπα, ἀλλὰ υἱοθετοῦμε, ἀκολουθοῦμε καὶ συστήνουμε τὸν καλὸ καὶ δημιουργικὸ ἀγώνα, στὰ μέτρα καὶ τὰ πλαίσια, ποὺ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἐπιτρέπει καὶ προτρέπει.

Πηγή: Γραφεῖον ἐπὶ τῶν αἱρέσεων τῆς Ἱ. Μ. Πειραιῶς.

Πιστεύω, ὁμολογῶ, προσδοκῶ

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΣΗΦ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝ/ΛΕΩΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1273

*Γράφει ὁ **Μοναχὸς Παΐσιος Καρεώτης**, Καθηγητὴς Ἀθωνιάδος Σχολῆς*

2ον

Εἰς τὴν συνέχεια ἀναφέρει ὅτι οἱ πρό αὐτοῦ Πατέρες, ἐχρησιμοποίησαν μίαν «οἰκονομικὴν σιωπὴν» μὲ τοὺς Ἰταλούς. Ἔκριναν, «μήθ' ὑποκύπτειν τούτοις πρὸς ἕνωσιν παντελῶς, ἵνα μή συγκατακριθῶμεν διά τό ἀδιάφορον τῆς ἑνότητος» μαζί τους, ἀλλά οὔτε «μήν ἀποβάλλειν παντάπασι τούτους καί ἀναθεματίζειν ὡς αἱρετίζοντας», ἐλπίζοντας εἰς μίαν ἐπιστροφήν τους πρός τήν ἀλήθειαν καί γιά νά μή τούς προκαλοῦμε «πρός ἄσπονδον ἔχθραν καί πόλεμον ἀδιάλλακτον» (σελ.139). Εἰς τό σημεῖο αὐτό, παρενθετικῶς, πρέπει νά λεχθῆ ὅτι ἡ σύνοδος τῶν Βλαχερνῶν τό 1285, ἐπί Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Κυπρίου, ἡ ὁποία κατεδίκασε τόν Ἰωάννην Βέκκον, ἀναθεμάτισε καί τούς παπικούς ὡς αἱρετικούς. Μέχρι τήν ἐποχή του, συνεχίζει ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ, ὅσοι ἀπό τούς Ἰταλούς ὁμολογοῦσαν τήν ὀρθόδοξον πίστιν, «καί τό βάπτισμα δεχόμεθα τούτων καί τά νόμιμα συνοικέσια τῶν ἐξ ἀμφοῖν τοῖν γενοῖν γίνεσθαι οὐ κωλύομεν» (σελ.139). Δηλαδή ἐδέχοντο, κατόπιν ὁμολογίας, τό βάπτισμα τῶν Ἰταλῶν – τό ράντισμα αὐτῶν εἰσήχθη ἀργότερα – καί τούς μικτούς γάμους μέ αὐτούς. Ἐπίσης γινόντουσαν «παρ' εὐσεβῶν βασιλέων ἐν τοῖς τοιούτοις οἰκονομίαι». Δηλαδή, ὑπῆρξαν περιπτώσεις πού δέν ἐτηρήθη ἡ «εἰρημένη ἀκρίβεια» σέ ἰδικές περιπτώσεις μερικῶν βασιλέων, ἀλλά τό σπάνιον δέν γίνεται νόμος διά τήν Ἐκκλησίαν, οὔτε μέ αὐτό ἀνατρέπονται αἱ ἐκκλησιαστικαί παραδόσεις. «Τίς γάρ ἀνάγκη διά τήν τῶν πολλῶν ἀδιαφορίαν συναδιαφορεῖν τόν τήν ἀκρίβειαν ἀσπαζόμενον;» (σ.141).

Μή, λοιπόν, ἀθετοῦμε «καί ἀναιρεῖν πατέρων θεσμούς». Μή μετακινοῦμε τά ὅρια πού μᾶς ἔθεσαν, διότι αὐτό εἶναι ἔργο ἀπιστίας καί ἀθετήσεως πρός τόν ἴδιον τόν Κύριον. « Ὁ γάρ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμέ ἀθετεῖ» (Λουκ. 10.16). «Ἀθετεῖ δέ πάντως ὁ μή τοῖς δόγμασι στοιχῶν, ἀλλά πέρα προβαίνειν τῶν κειμένων ὅρων βουλόμενος» (σ.141). Οἱ Ἰταλοί, ὅπως θα ἀποδείξη στή συνέχεια ὁ λόγος, κατεφρόνησαν τόν Θεόν, γι΄αὐτό «καί τῆς ἐκκλησίας ἀποκηρύττειν καί ἀναθεματίζειν τούτους…ἀποδιαστάντες αὐτῶν ὡς λοιμῶν»(σ.141). Οἱ πρό ἐμοῦ Πατέρες «οὐχ ὑποβαλόντες δέ τούτους τῷ ἀναθέματι, καί μετριάσαντες μέν τήν τιμωρίαν αὐτοῖς δι' οἰκονομίαν», παρόλο πού ἦσαν ἄξιοι τοῦ ἀναθέματος «ὡς αἱρετίζοντες».σ.141). Ἔγινε ἐρώτησις καί ἀπαιτήθηκε ἀπό ἐμᾶς νά ἀναφέρουμε σέ ποιά τάξι ἔχουμε τούς Ἰταλούς, σύμφωνα μέ τή διαίρεσι τοῦ Μεγ. Βασιλείου γιά ὅσους ἐκπίπτουν ἀπό τό κοινό ἐκκλησιαστικό σῶμα. Ὁ Ἅγιος τούς χωρίζει σέ αἱρετικούς, σχισματικούς καί παρασυναγωγές. «Οἴδαμεν γάρ τοῦτο καί προδιαγγέλλομεν ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ τάξει τῶν ἄνωθεν ἀπηριθμημένων, τῶν ἀποβάλλεσθαι δή παντάπασιν ἀξίων, καί οἱ Ἰταλοί τάττεσθαι καθεστήκασιν ἄξιοι» (σ.143). Διότι, ὅποιος ἐκκλίνει ἔστω καί λίγο τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, εἶναι αἱρετικός. Ὁ ἀνατρέπων τό εὐαγγέλιον «καί τοῖς ὅροις μή ἐμμένων τῆς πίστεως», ἀνήκει στήν μερίδα τῶν κακοδόξων.

Πῶς ὅμως ἀνατρέπει τό Εὐαγγέλιον ὁ Ἰταλός, καί πῶς ἀθετεῖ τούς ὅρους τῆς πίστεως; Ἄκουσε τόν Χρυσορρήμονα, ὅπου στήν πρώτη ὁμιλία του, στήν πρός Γαλάτας ἐπιστολή, λέγει : «καί μικρόν παραποιηθέν, τό ὅλον λυμαίνεται… ὁ τῆς ὑγιοῦς πίστεως κἄν τό βραχύτατον ἀνατρέψῃ τῷ παντί λυμαίνεται» (Ἅγ. Ἰω. Χρυσοστόμου, P.G.61,622-623).

Ἀμφιβάλλει κανείς διά τήν ἀποβολή τῶν Λατίνων; Μᾶς ζήτησαν, γιά νά ἔχουμε κοινωνία μαζί τους, νά παραχωρήσουμε τά πρωτεῖα στόν πάπα, νά τόν κάνουμε κριτή τῶν πάντων καί νά τόν συναριθμήσουμε στούς εὐσεβεῖς Ἀρχιποιμένες τοῦ Χριστοῦ μνημονεύοντας τό ὄνομά του. «Ὁ γάρ καταδεχόμενος ταῦτα οὐχ ὅπως κατάκριτος μόνον καί ἄθλιος διά τό τοῖς κανόσι μή πάντα ταῦτα δοκεῖν, ἀλλά καί τό εὐαγγέλιον συνανατρέπων Χριστοῦ εἰς τούς ἀθετητάς τούτου συμπαραδέχεται, βαρυτάτην ἑαυτῷ καί ἀπαραίτητον τήν κόλασιν προξενήσειεν» (σ.145). Ὁ καταδεχόμενος, λοιπόν, τά τρία αὐτά κεφάλαια ἀποδέχεται τούς ἀθετοῦντας τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καταργεῖ τό Εὐαγγέλιον. Τό νά ἀθετήσουμε κάτι ἀπ΄ὅσα εἶναι στίς Γραφές, εἶναι ἔκπτωσις πίστεως. «Πᾶς ὁ παραβαίνων καί μή μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, Θεόν οὐκ ἔχει» (Β΄ Ἰω. 9). Τό ὅτι δέν ἔμειναν στήν διδαχή τοῦ Χριστοῦ τό ἔθνος τῶν Λατίνων, τό δείχνει τρανῶς ἡ βλασφημία πού πρόσθεσαν κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Ἄραγε οἱ μή τηροῦντες τόν λόγον ὅν περί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶπεν οὐκ ἀγαπῶσιν αὐτόν ˙ εἰ γάρ ἠγαπήκασι, καί τόν λόγον τούτου τετηρήκασιν ἄν» (σ.151). Μέ αὐτούς τούς λόγους μου «Τό ζητούμενον ἀπεδείχθη». Τούς Ἰταλούς ἐγώ «καί μή ἀναθεματίζων γάρ ἀναθεματίζω, ὡς ἐδηλώθη, καί ἀναθεματίζων οὐκ ἀναθεματίζω. Πρός πρόσωπον γάρ τοῦτον τόν ἀναθεματισμόν οὐκ ἐκφωνῶ, τῇ οἰκονομίᾳ τῶν πατέρων ἀρκούμενος…» (σ.153).

Δολλάριον, διαδοχὴ καὶ Κολυμβάριον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

διὰ κάποιο ζήτημα, οἱ ὁποῖοι εἶπαν «ἐμεῖς πληρώνουμε, ἐμεῖς ἀποφασίζουμε»! «Τὰ ἔρημα τὰ γρόσια καὶ τὸν Χριστὸ σταυρῶσαν», ὅπως λέει καὶ ἡ παροιμία.

Μὲ αὐτὰ ἑπομένως τὰ κριτήρια προεμηνύετο καὶ ἡ κατάληξις αὐτῆς τῆς Συνόδου καὶ τῶν ἀποφάσεών της. Καὶ διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθὲς θὰ προσκομίσω καὶ ἄλλην μίαν πληροφορίαν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι νέα ἀλλὰ λησμονημένη. Διαβάζω διάφορα ποὺ γράφονται διὰ τὸ κείμενον τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεγνωρίσθη τὸ αὐτοπροσδιοριζόμενον ὡς «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν». Ὅλα ποὺ γράφονται εἶναι σωστά, ὅμως ὑπάρχει καὶ μία ἀκόμη πτυχὴ εἰς τὸ θέμα. Τὸ Συμβούλιον αὐτὸ ἔδιδε καὶ συνεχίζει νὰ δίδη ἀφειδῶς χρήματα. Νομίζω ὅλοι ἐπληροφορήθημεν τὰ «ὀφέλη» αὐτοῦ μετὰ τὴν πρόσφατον δημοσίευσιν κειμένου τοῦ π. Γ. Τσέτση ἐναντίον τοῦ Ἡγουμ. τῆς Ἀθωνικῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Δοχειαρίου. Ὀφέλη ἔχει ἀποκομίσει καὶ ὁ π. Γεώργιος ἀπὸ αὐτό, καθὼς κάποτε διωρίσθη εἰς θέσιν, τὴν ὁποίαν ἐκάλυπτεν οἰκονομικῶς τὸ ΠΣΕ. Εἶναι ἄρα ἀλήθεια ὅτι ἐλάμβανε -σὲ σημερινὰ εὐρῶ- περίπου 25.000 μηνιαίως; Φανταστεῖτε πόσοι Μητροπολῖται, πόσοι Ἀρχιμανδρῖται, πόσοι Καθηγηταί, πόσοι αὐλοκόλακες συντηροῦνται ἢ κατὰ διαστήματα ἐπωφελήθησαν ἀπὸ τὰς παροχὰς τοῦ ΠΣΕ…

Ἂν μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἡ Σύνοδος κατεδίκαζε τὸ ΠΣΕ, (τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρχε περίπτωσις νὰ πράξῃ ὑπὸ τὰς δεδομένας συνθήκας ὡς πολλοὶ πρὸ ἐμοῦ ἔχουν ἐμβριθῶς ἀναλύσει) τότε ὅλη ἡ Δύσις θὰ ἐξεγείρετο ἐναντίον της· διότι ἀπὸ δεκαετίας ὑπόσχονται οἱ δικολάβοι Οἰκουμενισταὶ ὅτι θὰ προωθοῦν τὴν ἕνωσιν ἀπολαμβάνοντες ἐν τῷ μεταξὺ οἰκονομικὰ προνόμια, ἐκ τῶν ὁποίων πολλάκις βεβαίως συνετηροῦσαν καὶ τὰς μητροπόλεις τοῦ ἐξωτερικοῦ, διὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι. Ἀλλὰ «ἔλεος δὲ ἁμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλήν μου»!

Ἤδη μὲ αὐτὸ τὸ ἀπίστευτον «φιάσκο» τῆς Συνόδου Παπικοὶ καὶ Προτεστάντες λοιδοροῦν τοὺς Ὀρθοδόξους. Τόσον τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπουσίαζεν ἡ μισὴ Ὀρθοδοξία ὅσον καὶ αἱ ἐκ τῶν ὑστέρων ποικίλαι ἀντιδράσεις ἀλλὰ καὶ ἡ στάσις τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ποὺ «σφυρίζουν ἀδιάφορα», ἀποτελοῦν ἀφορμὴν, διὰ νὰ ἐγείρουν μὲ κάθε ἀφορμὴν δεικτικὰ ἐρωτήματα περὶ τοῦ κύρους τῆς Συνόδου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Μακάρι νὰ ἐφέραμεν ὡς Ὀρθόδοξοι τὸ

100.000 ΕΥΡΩ ΔΙ' ΕΞΑΓΟΡΑΝ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΝ;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μιουργώντας σύντομα τὸ «Μακεδονικὸ» σχίσμα, ὕστερα καὶ τὸ «Ἀμερικάνικο», κατὰ τὴν ἀπαίτηση τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος, καὶ ἄλλα πολλὰ (γιὰ αὐτὸ καὶ ἀπέκτησε τὴν προσωνυμία «κόκκινος» πατριάρχης). Ἐπιπλέον δὲ «ἔτυχαν» φιλοξενίας στὸ Πατριαρχικὸ μέγαρο τοῦ Βελιγραδίου -μένοντας οὔτως γιὰ πολλὰ χρόνια κάτω ὑπὸ τὴν ἴδια στέγη μαζὶ μὲ τὸν Πατριάρχη Γερμανό. Ἐκεῖ, ἦταν μόνιμα ἐγκαταστημένοι ἕως τῆς εἰς Ἐπίσκοπον προαγωγῆς τους, ἡ ὁποία εἶχε ἀρχίσει σταδιακὰ ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἀκόμα σκληροῦ κομμουνισμοῦ καὶ ἐπὶ πατριαρχείας τοῦ Πατριάρχου Γερμανοῦ, ὁ ὁποῖος ὁ ἴδιος ἄρχισε νὰ τοὺς προάγει εἰς τὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα. Ἀλλὰ δεδομένου ὅτι πρότερον εἶχαν περάσει ἀπὸ Σχολὲς εἴτε παπικὲς στὴ Ρώμη εἴτε κατὰ παράδοση καὶ ἀκραιφνῶς νεορθόδοξες ὡς τό Ἰνστιτοῦτο τοῦ ἁγίου Σεργίου στὸ Παρίσι (ὅπου πέρασαν καὶ οἱ τρεῖς, Ἀμφιλόχιος, Εἰρηναῖος Μπούλοβιτς καὶ Ἀθ. Γιέφτιτς)- κάποια πράγματα ἀπὸ τὴν σταδιοδρομία τους δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττουν. Μόνο μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἄρχισε νὰ ἰσχναίνει τὸ ἐπιμελῶς δημιουργημένο προσωπεῖο καὶ νὰ ἀναδύεται τὸ πραγματικό τους πρόσωπο.

Ἐδῶ θὰ παρουσιαστοῦν μερικὰ στοιχεῖα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἰδίους τούς πρωταγωνιστάς καὶ μαρτυροῦν τὴν στενώτατη καὶ μακροχρόνια σχέση τους μὲ τὸ Βατικανό, σχέση ἀλληλοσεβασμοῦ, ἔως τῆς τρυφερῆς ἀγάπης..., καὶ συνεργασίας.

Πρόκειται κατ' ἀρχὰς γιὰ μία ὁμιλία, τὴν ὁποία ἐκφώνησε **ὁ ἐπίσκοπος Μπάτσκας Εἰρηναῖος Μπούλοβιτς** σὲ πανηγυρικὴ ἐπέτειο γιὰ τὰ 25 χρόνια τῆς παποσύνης τοῦ πάπα Ἰωάννη Παύλου τοῦ Β'. Ἡ ὁμιλία πραγματοποιήθηκε σὲ παπικὸ ναὸ τοῦ Βελιγραδίου καὶ δημοσιεύτηκε στόν ἡμερήσιο τύπο[1]. Ἡ ὁμιλία του διακρίνεται ἀπὸ μεγάλη τρυφερότητα πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ πάπα, σεβασμὸ ποὺ μετατρέπεται σὲ θαυμασμό, καὶ καύχηση γιὰ τὴν ἐμπειρία τῆς προσωπικῆς γνωριμίας μαζί του. Ἐκεῖ, στὴν ροὴ τοῦ λόγου καὶ ἐπάνω στὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ τὸν συνέπαιρνε μιλώντας γιὰ τὸν ποντίφικα, ἀπεκάλυψε τὴν τιμὴ ποὺ τοὺς ἔκανε ὁ ποντίφικας - δωρίζοντάς τους τὸν ἐπισκοπικὸ σταυρὸ καὶ τὸ δαχτυλίδι, τὸ ἴδιο δαχτυλίδι ποὺ δίδει καὶ στοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς ἐπισκόπους ὡς διακριτικὸ γνώρισμα τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, καὶ τὴν συγκίνηση ἀπὸ τὴν ὁποία ἐνεφοροῦντο ἔνεκεν αὐτῆς τῆς πράξεως τοῦ πάπα.

Δὲν τοὺς συγκίνησε ὅμως ἡ ἀνάμειξη τοῦ πάπα Ἰωάννου Παύλου τοῦ Β΄στὴν κρίση τῆς Γιουγκοσλαβίας, οὔτε ἡ ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐχθρική του στάση ἐναντίον τῶν Σέρβων, ἀφ' ἑτέρου δὲ προστατευτικὴ καὶ εὐνοϊκὴ πρὸς τοὺς Μουσουλμάνους καὶ τοὺς Κροάτες. Δὲν τοὺς συγκίνησε ἡ ἀνοιχτὴ τότε ἀπαίτηση τοῦ πάπα Ἰωάννου Παύλου Β' «ἀφοπλίστε τοὺς Σέρβους καὶ ἐξοπλίστε τοὺς Μουσουλμάνους». Δὲν τοὺς συγκίνησε τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ Βατικανὸ ὑπὸ τοῦ πάπα Ἰωάννου Παύλου Β' ἦτο τὸ πρῶτο κράτος παγκοσμίως ποὺ ἀναγνώρισε τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Κροατίας καὶ τὴν νομιμότητα ἐξόδου του ἀπὸ τὴν Ὁμοσπονδία τῆς Γιουγκοσλαβίας. Δὲν τοὺς συγκίνησε ἡ τραγικότητα τῆς πραγματικότητας ποὺ χιλιάδες Σέρβοι ἐκείνη τὴν ἐποχὴ -καὶ ὄχι μόνο, διότι αὐτὸ συνεχίζεται μέχρι σήμερα, ὅπως καὶ προηγεῖτο στὸ Β' Παγκόσμιο Πόλεμο καὶ στὴν μεταπολεμικὴ ἐποχὴ- ἀναγκάστηκαν καὶ ἀλλαξοπίστησαν δεχόμενοι τὸν ρωμαιοκαθολικισμό, γενόμενοι οὕτως φανατικότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τούς Κροάτες μὲ τὸ μῖσος τους ἐναντίον τῶν Σέρβων. Καὶ ὁ ἴδιος τότε ὁ εὐρωβουλευτὴς τοῦ ΠΑΣΟΚ Γ. Ρωμαῖος μαρτυρεῖ ὅτι «ἀπροκάλυπτα τὸ Βατικανὸ συνεισφέρει τὴν πολιτικὸ-οἰκονομική του δύναμη στὸν κοινὸ σκοπό, τὴ συρρίκνωση καὶ ἐξασθένηση τῆς Ὀρθόδοξης Σερβίας, ὥστε νὰ ἐνισχυθεῖ ὁ δικός του ρόλος στὴ "Νέα Τάξη" ποὺ σχεδιάζεται στὰ Βαλκάνια» (Τὸ Βῆμα, 31-1-1993). Ἐπίσης, σύμφωνα μὲ τὸν **π. Θεόδωρο Ζήση** «μὲ τὶς εὐλογίες τοῦ πάπα [Ἰωάννου Παύλου Β'] διαλύθηκε ἡ Γιουγκοσλαβία στὶς ἡμέρες μας»[2]. Ἂς μὴ γυρίσουμε πιὸ πίσω στὸ Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, στὸ τότε Ἀνεξάρτητο Κράτος τῆς Κροατίας, τὸ κράτος τῶν Οὐστάσι, στὴν κρατικὰ ὀργανωμένη γενοκτονία τῶν Ὀρθοδόξων (σχισματικῶν κατ' αὐτοὺς) Σέρβων, μὲ ἐνεργὸ καὶ πρωταγωνιστικὸ ρόλο τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ κλήρου σὲ σφαγὲς τοῦ ἀμάχου Σερβικοῦ πληθυσμοῦ (εἶναι πλέον ἱστορικὰ ἀποδεδειγμένα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα). Ἡ γενοκτονία γινόταν μέσα σὲ στρατόπεδα συγκέντρωσης, ὅπως τὸ Γιασένοβατς, μὲ τουλάχιστον 700.000 θύματα τῶν ἀμάχων μόνο σ' αὐτὸ τὸ στρατόπεδο- πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀναβάπτιζαν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση, γιὰ νὰ σώσουν τὶς ψυχές τους (!), «ταῖς εὐλογίαις» τοῦ Βατικανοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχε τὸ ρόλο τοῦ ἠθικοῦ αὐτουργοῦ ὅλου αὐτοῦ τοῦ ὀργανωμένου ἐγκλήματος, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ μεθεπόμενο χρονικὸ διάστημα νὰ ἀρχίσει ὁ πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β' τὴν διαδικασία τῆς «ἁγιοποιήσεως» τοῦ καρδιναλίου Στέπινατς, ἀνακηρύσσοντάς τον ἤδη «μακάριο» (beatus) τὸ 1998, εὐλογώντας καὶ ἐπιβραβεύοντας τὰ προηγούμενα, δείχνοντας ἐμμέσως πλὴν σαφῶς καὶ τὸν δρόμο γιὰ τὰ μελλοντικά.

Καὶ λογικὸ εἶναι νὰ μὴ τοὺς συγκινοῦν ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμὴ ποὺ τοὺς συγκίνησε πολὺ τὸ δῶρο τοῦ πάπα -τὸ δαχτυλίδι καὶ ὁ ἐπισκοπικὸς σταυρὸς- μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς ἔδειξε ὅτι σὲ αὐτοὺς τοὺς δύο «βλέπει νομίμους ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς βλέπει καὶ σὲ δικούς του ἐπισκόπους». Ἐπίσης, τοὺς συγκινεῖ, ὅπως θὰ δοῦμε ἀπὸ τὴν ὁμιλία του, τὸ ἐνδιαφέρον ἐκ μέρους τοῦ πάπα Ἰωάννου Παύλου γιὰ αὐτοὺς τοὺς δύο. Σὲ αὐτὴ τὴ φάση τί νὰ ποῦμε γιὰ τὰ δόγματα καὶ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς καὶ ὑπερτεροῦν ἀπέναντι σὲ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἐκθέσαμε προηγουμένως, τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ Ἐκκλησία μας μὲ ὅλη τὴν Παράδοση καὶ μὲ ὅλους τούς Πατέρες καὶ Ἁγίους της μαρτυρεῖ καὶ βοᾶ ὅτι ὁ παπισμὸς εἶναι αἵρεση, δὲν εἶναι Ἐκκλησία, καὶ ὁ πάπας εἶναι αἱρεσιάρχης; Καὶ τί μπορεῖ νὰ σκεφτεῖ κανείς, ἐφόσον γιὰ λογαριασμὸ τίνος θὰ λειτουργοῦν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, τίνος συμφέροντα θὰ ὑπηρετοῦν; Ἐκείνου ποὺ τοὺς συγκινεῖ -μὲ τὰ πολύτιμα δῶρα ποὺ τοὺς κάνει, ὥστε νὰ ὑπερηφανεύονται γιὰ τὴν προσωπικὴ γνωριμία μαζί του, καὶ ποὺ τοὺς ἀναγνωρίζει καὶ «προάγει» σὲ ἀληθινοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἰσότιμους πλέον μὲ τοὺς δικούς του, παπικοὺς ἐπισκόπους ἢ ἐκείνων ποὺ τοὺς εἶναι ἀδιάφοροι; Ὁ νοῶν νοείτω.

Ἂς δοῦμε, ὅμως, τώρα τὴν ὁμιλία ποὺ ἐκφωνήθηκε στὸ παπικὸ ναὸ τοῦ Βελιγραδίου, μέσα σὲ μία θρησκευτικὴ τελετή.

«Πρῶτα θέλω νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου ἐξ ὀνόματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας γιὰ τὴν πρόσκληση ... καὶ γιὰ τὴν εὐκαιρία νὰ συμμεριστῶ ἀπόψε μαζί σας τὶς ταπεινές μου σκέψεις, ἐντυπώσεις καὶ αἰσθήματα, σ' αὐτὴ τὴν ἐπίσημη στιγμὴ ποὺ ὅλη ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία σ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ τὴ συμμετοχὴ καὶ ἄλλων χριστιανῶν καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς καλῆς θελήσεως, πανηγυρίζει τὴν ἀργυρὴ ἐπέτειο τοῦ ποντιφικάτου, τῆς ἀρχιποιμαντικῆς διακονίας τοῦ Παναγιωτάτου ἐπισκόπου Ρώμης, τῆς καλουμένης αἰώνιας πόλης, τοῦ ἡγέτη τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὡς ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι λέμε μὲ τὴ δική μας ὁρολογία - τοῦ πατριάρχου ὅλης τῆς χριστιανικῆς Δύσεως. Ἡ ἀργυρὴ ἐπέτειος εἶναι γεγονός, ἀφορμὴ γιὰ ὅλους μας νὰ συλλογιστοῦμε ἐπάνω σὲ παράδειγμα καὶ μήνυμα τοῦ προσώπου του.

* * *

Πιστεύοντας, λοιπὸν -πρὶν ἀπὸ ὅλα ὅλοι οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ πιστοὶ- σὲ κάθε ἐπίσκοπο, καὶ ἰδιαίτερα σὲ πρῶτο μεταξὺ τῶν ἐπισκόπων του, ἐκείνου ποὺ ἐπί μία σειρὰ αἰώνων, γιά ὀλόκληρα 1000 χρόνια, ἦταν καὶ πρῶτος ἐπίσκοπος ὅλης τῆς χριστιανικῆς οἰκουμένης, τὴν ἐποχὴ ποὺ ὑπῆρχε μία καὶ ἑνιαία χριστιανικὴ οἰκουμένη, ἐλπίζουμε καὶ δεόμεθα στὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ ἔλθει πάλι ὁ χρόνος γιὰ ἀποκατάσταση μιᾶς ἑνιαίας χριστιανικῆς οἰκουμένης, ὅταν, ἐὰν αὐτὸ πραγματοποιηθεῖ μέσα στὴν ἱστορία -ὅπως ἐλπίζουμε καὶ δεόμεθα- ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως τῆς Ρώμης, σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχαία κανονικὴ τάξη, θὰ γίνει πρῶτος ἐπίσκοπος τῆς χριστιανικῆς οἰκουμένης.

Ὁμιλώντας, λοιπόν, γιὰ αὐτὸ τὸ πρωτεῖο, ἔχω τὴν ἐντύπωση, καὶ ἐπιτρέψτε μου νὰ τὸ μοιραστῶ μαζί σας, ὅτι ὁ σημερινὸς πάπας Ρώμης, ἡ Αὐτοῦ Ἁγιότητα Ἰωάννης Παῦλος Β', καὶ προσωπικὰ βίωνε καὶ ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου μαρτύρησε τὴν διακονία του καὶ τὸ πρωτεῖο του, πρὶν ἀπὸ ὅλα ἀκριβῶς ὡς διακονία εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ὄχι πρωταρχικὰ ὡς ἐξάσκηση τῆς ἐξουσίας καὶ δικαιοδοσίας του, ἀλλὰ ὡς γεγονὸς τῆς νέας κεχαριτωμένης ἐν Χριστῷ ζωῆς μας, ζωῆς ὡς καινῆς κτίσεως ἐν Χριστῷ, ἀναγεγεννημένων καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ τεθεραπευμένων προσωπικοτήτων, βεβαπτισμένων, κεχρισμένων καὶ κοινωνῶν τῶν ἁγιασμάτων τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀμφιλόχιος Ράντοβιτς καὶ Εἰρηναῖος Μπούλοβιτς μετὰ τοῦ τέως Πάπα Ἰωσήφ Ράτσινγκερ.

Ἐδῶ πρέπει νὰ ὑπογραμμιστεῖ αὐτὴ ἡ βαρύτητα τῆς διακονίας, καὶ ὄχι τῆς ἐξουσίας. Ἡ προσωπικότητα τοῦ Ἰωάννου Παύλου Β' ὄντως ἐκπληροῖ τὸν ρόλο καὶ τοῦ ἄλλου τιμητικοῦ του τίτλου, τοῦ τίτλου τοῦ ποντίφικα, κατασκευαστῆ γεφυρῶν[3], διακονώντας ὅλους, πρὶν ἀπὸ ὅλα τὴν Ἐκκλησία του καὶ τὴν ἑνότητά της, καὶ μετὰ διακονώντας ὅσο καλύτερα εἶναι δυνατὸν τὴν ἑνότητα ὅλων. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο πράγματι κατασκευάζει γέφυρες καὶ δείχνει τὸν ἑαυτό του ὡς γνήσιο κατασκευαστὴ γεφυρῶν πνευματικότητος, τὸν ποντίφικα.

Δὲν πρέπει νὰ ἀποσιωπήσω ὅτι ἕνας ἐκ τῶν μεγάλων Ἁγίων Πατέρων καὶ διδασκάλων, τοῦ ὁποίου καὶ ἐγὼ ὁ ἀνάξιος ἔχω τὸ μοναχικό μου ὄνομα Εἰρηναῖος -ἄλλωστε Ἕλληνας τῷ γένει ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία καὶ ἔμμεσα μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἀποστόλου τῆς ἀγάπης, ὁ ὁποῖος πρῶτος στὴν Ἐκκλησία ἔλαβε τὸν τίτλο τοῦ θεολόγου- ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος μὲ τὴ ζωή του καὶ τὴν προσωπικότητά του συνέδεε εἰς τὸν ἑαυτὸ του τὴν ἑνότητα τῆς ἀγάπης[4], τὴν χριστιανικὴ Ἀνατολὴ μὲ τὴν Δύση, τ.ἔ. τὴν οἰκουμένη, ὡς νὰ ἦταν ἐπίσης παράδειγμα καὶ πρόδρομος τοῦ σημερινοῦ πάπα Ρώμης Ἰωάννου Παύλου Β', ὁ ὁποῖος μὲ τὴ ζωή καὶ τὴ διακονία του, καταγόμενος ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη, ἀπὸ τὸν σλαβικό μας κόσμο, καὶ ζώντας εἰς τὴν Ἐκκλησία τῆς Πολωνίας ἕως τὸ 1978, μέχρι τὴν ἐκλογὴ εἰς τὸν θρόνο τοῦ Πέτρου στὴν Ρώμη [sic!], ἀπὸ κοντὰ καὶ σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ διακονώντας ὕστερα καὶ μέχρι τοῦ νῦν ... μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἑνώνει τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴν Δύση, θέλοντας νὰ δημιουργεῖ, καὶ δημιουργεῖ γέφυρες μεταξύ τους.

Διατὶ μνημόνευσα τὸν ἅγιο Εἰρηναῖο Λυῶνος; Διότι αὐτὸς κάποτε, στὶς ἀρχὲς τοῦ τρίτου αἰῶνος μετὰ τὴν γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ὡς μεγάλος θεολόγος τῆς ὅλης Ἐκκλησίας Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀναφερόμενος στὸ πρωτεῖο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης εἰς τὸν τότε χριστιανικὸ κόσμο, ἀπεκάλεσε τὴν Ἐκκλησία αὐτὴ ὡς «Ἐκκλησία προεδρεύουσα ἐν ἀγάπῃ».

Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσιώδης διάσταση καὶ ἐγὼ πιστεύω ὅτι αὐτὸ ποὺ λέω ἐκφράζει ὄχι μόνο ἐμένα καὶ τὴν ὀρθόδοξη θεώρηση ἀλλὰ καὶ ὅλους ἐσᾶς, καὶ ὅτι ἐκφράζει τὴν γνήσια θεώρηση τῶν καθολικῶν χριστιανῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Αὐτοῦ Ἁγιότητος πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β'. Ἡ οὐσία τῆς διακονίας του, τῆς εὐθύνης του, τῆς θέσης του στὴν Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, συνίσταται εἰς τὸ νὰ καταβάλει κάθε προσπάθεια ὥστε νὰ συμβάλει στὴ διακονία, στὴ σωτηρία ὅλων ... εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης, διὰ τὴ σωτηρία ὅλων.

Αὐτὸ εἶναι ἐξάλλου τὸ περιεχόμενο κάθε πρωτείου, τοῦ ἐπισκοπικοῦ, τοῦ ἱερατικοῦ, καὶ μεταξὺ πιστῶν, καὶ μεταξὺ μεγαλύτερων καὶ νεότερων κτλ. Κάπως, ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι στὴν θεολογικὴ θεώρηση τῶν προβλημάτων αὐτῶν, δὲν θὰ θέλαμε τὶς ἐποχὲς τοῦ ἱστορικοῦ ὑπερτονισμοῦ τοῦ πρωτείου αὐτοῦ τῆς διακονίας καὶ τῆς προεδρίας ἐν ἀγάπῃ -ὅπως καὶ ὄχι πάντα πετυχημένης ἔκφρασής του κατὰ τὴν διάρκεια τῶν αἰώνων- νὰ διορθώνουμε ζητώντας ὡς ἄλλη λύση, ἄλλη προοπτικὴ τὴν κατάργηση ἢ τὴν ἀτονία τῆς κάθε μιᾶς τέτοιας διακονίας εἰς τὴν Ἐκκλησία. Ἐξ ἀντιθέτου θεωροῦμε ὅτι ἡ σύνθεση καὶ ἀμοιβαία περιχώρηση τῶν δύο θεμελιωδῶν ἀρχῶν στὴν ὀργάνωση τῆς Ἐκκλησίας: ἀρχῆς τῆς sobornost, ὅπως τὸν καλοῦμε ἐμεῖς, τ.ἔ. συνοδικότητας -ἀρχῆς ποὺ ἡ Β΄ Βατικάνειος Σύνοδος ἐπίσης τόνισε καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο συναντήθηκε μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ ὅλη τὴν Ἐκκλησία ὅλων τῶν αἰώνων- ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι αὐτὴ ἡ κοινωνία ἐν Χριστῷ δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀκέφαλη, ὡς καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀκέφαλη, ἀλλὰ εἶναι σῶμα Χριστοῦ, καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Νομίζω ὅτι τὴν βαθιὰ πεποίθησή του εἰς τὴν σπουδαιότητα τῆς διακονίας του ... καὶ τὴν ἀφοσίωσή του στὴν ἐκτέλεση τῆς μέχρι τέλους, μέχρι ἰδρῶτος καὶ αἵματος, καθὼς τὸ ἀπαιτεῖ τὸ Εὐαγγέλιο, δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀρνηθεῖ κανείς.

Ἐγὼ εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ καὶ τὸν προκάτοχό του, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα συμπεριελήφθη καὶ εἰς τὸ ὄνομά του, τῆς μακαρίας μνήμης πάπα Παῦλο ΣΤ'. Αὐτὸς ἦταν ἄλλος χαρακτήρας, ὅμως τὸ ἴδιο ἐπιβλητικὸς εἰς τὴν ἀπλότητά του, ταπείνωση καὶ ἀφοσίωση στὴν διακονία.

Τὸν σημερινὸ πάπα τὴν Αὐτοῦ Ἁγιότητα Ἰωάννη Παῦλο Β΄ συνάντησα, ὅσο μπορῶ νὰ θυμηθῶ, τέσσερις φορὲς τουλάχιστον. Τρεῖς φορὲς μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό μου τὸν Μητροπολίτη Μαυροβουνίου καὶ Παραθαλασσίας Ἀμφιλόχιο, καὶ μία φορά μὲ ἄλλους τρεῖς ἐπισκόπους, χωρὶς τὸν ἀναφερθέντα Μητροπολίτη. Αὐτὸ ἦταν πρόσφατα κατὰ τὴν ὥρα τῆς πανηγυρικῆς ποντιφικῆς λειτουργίας στὸ Osijek [τῆς Κροατίας].

Κάθε φορά -τόσο πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια ποὺ πρώτη φορὰ μιλήσαμε μὲ τὴν Αὐτοῦ Ἁγιότητα, ὅσο καὶ τὸν περασμένο Φεβρουάριο ποὺ δύο φορές, μία φορά σύμφωνα μὲ τὸ ἐπίσημο πρωτόκολλο καὶ ἄλλη φορά σὲ κατ' ἰδίαν γεῦμα ἔξω ἀπὸ κάθε πρωτόκολλο κατόπιν προσκλήσεως τῆς Αὐτοῦ Ἁγιότητος, συζητήσαμε- ἡ συζήτηση πάντα ἦταν ἐγκάρδια καὶ εἰλικρινής, μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα ἀγάπης καὶ ἐνδιαφέροντος γιὰ μᾶς, γιὰ τὰ προβλήματα καὶ δυσκολίες μας, γιὰ τὸν σταυρό μας, ἐπιθυμώντας νὰ μᾶς βοηθήσει ὅσο εἶναι δυνατὸν περισσότερο. Ἐμᾶς μᾶς ἔκανε κατὰ τὶς συζητήσεις αὐτές, θέλω νὰ τὸ τονίσω, μεγάλη ἐντύπωση ἡ καλὴ ἐνημέρωση ποὺ εἶχε ἡ Αὐτοῦ Ἁγιότητα γιά μᾶς καὶ ἡ ἐπιθυμία του νὰ παρακολουθεῖ σὲ λεπτομέρειες τὴν ζωή καὶ τὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας μας ὅπως καὶ τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἀπὸ τὶς ἐρωτήσεις ποὺ μᾶς ἔκανε αὐτὸ ἦταν ὁρατὸ καὶ αἰσθητό. Οἱ ἀπαντήσεις μας βεβαίως ἦταν ἀνάλογες καὶ ἐμεῖς μὲ τὴν συγκίνηση στὴν ψυχὴ μας διαπιστώσαμε ἀκριβῶς αὐτό, ὅτι δὲν μᾶς βλέπει σὰν ξένους, σὰν χριστιανοὺς δευτέρας κατηγορίας.

Αὐτὸ ἔδειξε καὶ χαρίζοντάς μας τὸν ἐπισκοπικὸ σταυρὸ, τὸν ὁποῖο δίδει στοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς ἐπισκόπους, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς στενοὺς συνεργάτες του μᾶς εἶπε ἀργότερα, εἰλικρινά, ἀδελφικά, μὲ ἀγάπη: "Μὴ νομίζετε ὅτι αὐτὸ εἶναι μόνο τυπικά. Ἐὰν ἦτο τυπικὰ θὰ εἴχατε λάβει κάτι ἄλλο ὡς δῶρο, ἴσως βιβλίο ἢ κάτι ἀνάλογο. Ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ λάβετε σταυρὸ καὶ δαχτυλίδι, αὐτὸ εἶναι μήνυμα ὅτι Σᾶς βλέπει ὡς κανονικοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπως βλέπει καὶ τοὺς δικούς του ἐπισκόπους". Ἐμᾶς αὐτὴ ἡ πράξη μᾶς συγκίνησε ἀκόμη περισσότερο.

Ἔχω ἤδη παραβεῖ τὸν λόγο ποὺ ἔδωσα πὼς δὲν θὰ μακρηγορήσω. Ζητῶ συγγνώμη, ἀλλά ἤθελα μὲ λίγα λόγια νὰ μεταφέρω ὅλη τὴν ἐντύπωση ποὺ ἔχει ὁ ἄνθρωπος σὲ συνάντηση μὲ πρόσωπο ποὺ θὰ εἶχε ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ ζεῖ πιὸ ἀπομακρυσμένα ἀπὸ τὸν κόσμο ἀπ' ὅτι ζοῦσε ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἐπίσκοπος στὴν ἱστορία, μόνο ἂν ἤθελε νὰ ἐπικαλεστεῖ τὴν κατάσταση τῆς ὑγείας του καὶ τὴν ἡλικία του. Ἀλλὰ παρόλο τὸν σταυρό του ... ἀπολύτως περιφρονώντας τὸν ἑαυτό του καὶ τὴν φυσική, ἀνθρώπινη ἀνάγκη γιὰ ἀνάπαυση, ξεκούραση, θεραπεία, γιὰ προσωπικὴ ζωή, αὐτὸς προσπαθεῖ συνεχῶς νὰ βρεῖ τὸν χρόνο καὶ γιὰ στοχασμό, διαλογισμὸ [meditation], γιὰ θεολογικὰ κείμενα, ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν ποίηση καθὼς ἀκούσαμε.

Αὐτὴ ἡ πολὺ ἰσχυρὴ θέληση καὶ ἡ προθυμία του γιὰ ὁλοκληρωτικὴ αὐτοθυσία μαρτυρεῖ ὅτι πρόκειται γιὰ πολὺ ἔντονη ἐσωτερικὴ πνευματικὴ καὶ ἐν προσευχῇ ζωή, καὶ ἐκφράζει πνευματικὴ δύναμη ποὺ σήμερα, ἴσως καὶ σὲ ἄλλες ἐποχές, ἰδιαίτερα ὅμως σήμερα, πολὺ σπάνια συναντᾶται. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ ἐκείνους ποὺ δὲν συμμερίζονται ὅλο τὸ περιεχόμενο τῆς πίστεως μὲ τοὺς ἀδελφοὺς ρωμαιοκαθολικοὺς -χριστιανοὺς καὶ μὴ- ἡ προσωπικότητά του ἐπιδρᾷ μὲ ἐξαιρετικὴ δύναμη. Δὲν ξέρω κατὰ πόσο δύναμαι νὰ τὸ ἐκφράσω αὐτό.

Ἔτσι ἀπὸ τὶς δικές μου -ὄχι τόσο σπάνιες, ὄχι τόσο συχνὲς- ἐμπειρίες ἑνὸς ἁπλοῦ ἐπισκόπου μιᾶς μικρῆς Ἐκκλησίας, ὅπως εἶναι ἡ Ἐκκλησία ποὺ ὑπηρετῶ, μπορῶ ἐντούτοις νὰ ἰσχυριστῶ ὅτι ἔνιωσα τὴν παρουσία ἑνὸς ὄντως ἐξαιρετικοῦ καὶ μὲ τὸν τρόπο του χαρισματικοῦ προσώπου στὰ ὅρια ἀλλαγῆς χιλιετίας.

* * *

Ἐγὼ τὸν ἐπισκέφτηκα καὶ πρόσφατα καὶ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι καὶ σὲ τόσο πλῆθος ὑποχρεώσεων καὶ στενοχωριῶν, μὲ τὸν ὑπάρχοντα σταυρὸ του βιοτικὸ καὶ ποιμαντικό, πάλι, ὅπως μὲ πληροφόρησαν, ἔβρισκε τὸν χρόνο νὰ ρωτήσει: "Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ βέστσοβοι Σέρβοι [vescovi = ἐπίσκοποι στὰ ἰταλικά]", ποὺ τὸν ἐπισκέφτηκαν; Αὐτὸ ἦταν ἐπίσης πολὺ συγκινητικὸ γιὰ τὸν δεσπότη Ἀμφιλόχιο καὶ γιὰ μένα».

Δύο χρόνια ἀργότερα (7-12-2005) ὁ ἐπίσκοπος Μπάτσκας ἔκανε μία διάλεξη στὴ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ Ζάγκρεμπ μὲ θέμα: «Ὀρθόδοξη θεώρηση τῶν καθολικὸ-ὀρθοδόξων σχέσεων 40 χρόνια μετὰ τὴν ἄρση τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1054[5]». Τὸν ἐπίσκοπο Μπούλοβιτς προσφώνησαν πρῶτα ὁ καρδινάλιος τοῦ Ζάγκρεμπ Josip Bozanic, ὕστερα ὁ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπισκοπικῆς Συνελεύσεως τῆς Κροατίας γιὰ Οἰκουμενισμὸ καὶ διάλογο βοηθὸς ἐπίσκοπος τοῦ Ζάγκρεμπ Vlado Kosic, καὶ μετὰ τὸν παρουσίασε στὸ ἀκροατήριο ὁ πρόεδρος τοῦ τμήματος τῆς οἰκουμενιστικῆς θεολογίας τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ζάγκρεμπ καθηγητὴς Jure Zecevic. Στὸ ἀκροατήριο ἦσαν παρόντες οἱ καθηγητὲς καὶ φοιτητὲς τῆς παπικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ζάγκρεμπ, παπικοὶ «ἱερεῖς, μοναχοί, καὶ μοναχές», ἀντιπρόσωποι τῶν ἄλλων χριστιανικῶν δογμάτων στὴ Κροατία καὶ τὰ ΜΜΕ. Εἶναι σαφὲς ὅτι ὑπῆρξε ὀργανωμένη προσέλευση στὴ διάλεξη τοῦ ἐπισκόπου Μπάτσκας στὸ Ζάγκρεμπ -συγκεντρώθηκε ἡ ἀφρόκρεμα τῆς παπικῆς αἱρέσεως στὴ Κροατία νὰ τὸν ἀκούσουν- καὶ ὅτι ἐδόθη μεγάλη σημασία καὶ τιμὴ ἐκ μέρους τῆς παπικῆς ἡγεσίας τῆς Κροατίας στὸν ὁμιλητή.

Τό Ἅγιον Ὄρος καί ὁ Μεσογαίας Νικόλαος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

στον μὲ μία ἐξόφθαλμη ἀνακρίβεια. Ὑποστηρίζει ὁ Δεσπότης πώς, ὅταν ἀνέλαβε ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ τὴν εὐθύνη τοῦ διαλόγου μὲ τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς, μεταξὺ τῶν ἀρνητικῶν δεδομένων ἦταν καί: «Ἡ πλήρης ἀπουσία ἀντιδράσεων γιὰ τὸ νέο Π.Σ (=Πρόγραμμα Σπουδῶν), θετικῶν ἢ ἀρνητικῶν ἀπὸ ὀργανωμένους συλλόγους γονέων, δεῖγμα ἀνησυχητικῆς ἀδιαφορίας ἢ τουλάχιστον ὑποβαθμισμένου ἐνδιαφέροντος!».

Προκαλεῖ ἐρωτηματικὰ ἡ προφανέστατη διαστρέβλωση τῆς ἀλήθειας ἀφοῦ, καὶ ἔντονες ἀντιδράσεις ὑπῆρχαν καὶ ὑπάρχουν ἀπὸ Συλλόγους Γονέων καὶ ἡ Π.Ε.Θ. (=Παννελήνια Ἕνωση Θεολόγων) μὲ ἐκτενέστατες ἀναφορὲς ἐπισημαίνει αὐτὸ πού, καὶ ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ στὴν Ἱερὰ Σύνοδο πώς, τελικά: «**Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στὸ νέο Π.Σ. εἶναι καρπὸς δειλίας, ἐξισορροπητικῆς ἀντίληψης, ἴσως καὶ μειονεκτικῆς καὶ ἠττοπαθοῦς προσέγγισης ὡς πρὸς τὸν σχεδιασμό του. Σχεδιάσθηκε ὄχι γιὰ νὰ ἐμπνεύσει στὴν πίστη καὶ νὰ ἀναδείξει τὴ δύναμη τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι συμβατὸ μὲ τὸν ὀρθολογισμὸ καὶ ἀνεκτὸ ἀπὸ τὶς σύγχρονες ἀθεϊστικὲς καὶ συγκρητιστικὲς ἀντιλήψεις. Σχεδιάστηκε ἔτσι προκειμένου νὰ διατηρήσει τὸν ὑποχρεωτικό του χαρακτήρα. Αὐτὸ ὁπωσδήποτε ἔχει τὴ σημασία του. Ἕνα ὅμως ὑποχρεωτικὸ μάθημα ποὺ δὲν καταδεικνύει αὐτὸ ποὺ πράγματι εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία, ἕνα φοβισμένο καὶ ἄνευρο μάθημα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ ζητούμενο τῆς Ἐκκλησίας**».

Ὅποιος διαβάσει τὴν «Ἀποτίμηση» τοῦ Μητροπολίτη Μεσογαίας παράλληλα μὲ τὴν εἰσήγηση τοῦ «ἔστω καὶ ἁγίου» Μητροπολίτη Ὕδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Ἐφραὶμ βεβαιώνεται πώς, στὰ μέλη τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἰσχύει τὸ «μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου…».

Ὁ Μητροπολίτης Ὕδρας βεβαιώνει τὴ Σύνοδο πώς, σὲ συνεργασία μὲ τοὺς θεολόγους τοῦ Ι.Ε.Π σχεδὸν «πέρασαν» ὅλες οἱ προτάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Συνόδου, ἐπισημαίνοντας ὅτι «ἔχει ἐξετασθεῖ [καὶ τὸ] ἐὰν αὐτὲς ἔχουν ἐνσωματωθεῖ στοὺς Φακέλους Μαθητοῦ» ἐνῷ, ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας, πέρα ἀπὸ τὸ ὅτι μαρτυρᾶ ὅτι δὲν τοὺς δόθηκαν οἱ Φ.Μ. (=Φάκελοι Μαθητοῦ) παρὰ τὴν αἴτηση τῆς ἐπιτροπῆς, ὁμολογεῖ πώς, τελικά, οὔτε τὴν «**ἐπίμαχη μεθοδολογία οὔτε τὸν χαρακτήρα τοῦ μαθήματος κατάφεραν νὰ ἀλλάξουν στὸ νέο Π.Σ.**».

Ὁ Μητροπολίτης Λαυρεωτικῆς Νικόλαος ἐκφράζει τὶς δικαιολογημένες ὑπόνοιές του γιὰ τὸν ὑποχρεωτικὸ χαρακτήρα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, διότι καὶ πράγματι, μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴ μεθόδευση τὸ Ὑπουργεῖο μπλοκάρει κάθε προσπάθεια ἀντίδρασης τῶν Ὀρθοδόξων γονέων πού, θὰ πρέπει νὰ στέλνουν τὰ παιδιά τους νὰ παρακολουθοῦν ἕνα μάθημα μὲ «**σύγχρονες ἀθεϊστικὲς καὶ συγκρητιστικὲς ἀντιλήψεις**», ἐνῷ ὁ Ὕδρας Ἐφραὶμ ὑποστηρίζει ὅτι ἦταν ἀπαίτηση τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς καί, μάλιστα μία ἀπὸ τὶς θεμελιώδεις, ἡ ὑποχρεωτικότητα τοῦ μαθήματος!

Τὸ τρίτο μέλος τῆς ἐπιτροπῆς, ὁ ἔνθερμος θιασώτης τοῦ οἰκουμενισμοῦ, κρατώντας μαντήλι καλαματιανό, σιώπησε αἰδημόνως. Οὔτε κουβέντα γιὰ τὸ ὅτι οἱ ἑτερόδοξοι στὴν Ἑλλάδα ἐξαιροῦνται τοῦ νέου μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, καθώς, μὲ δικό τους δάσκαλο θὰ διδάσκουν στὰ παιδιὰ τους τὸ δικό τους θρησκευτικὸ δόγμα.

Τελικά, ὁ Μητροπολίτης Ὕδρας ξεκαθάρισε πὼς τέτοια θέματα, ὅπως αὐτὸ τῶν θρησκευτικῶν, δὲν μποροῦν νὰ τὰ συζητοῦν σὲ κοινὴ συνεδρίαση 80 ἄνθρωποι, «ἔστω καὶ ἅγιοι», ὅμως, κατὰ βάση ἄσχετοι μὲ τὸ πρόβλημα! Ἀφοῦ δὲν γνωρίζουν «σὲ βάθος τὸ ἐπιστημονικὸ καὶ ἱστορικό τοῦ θέματος…», ἐπιλέγει στὴν εἰσήγησή του πώς, γιὰ νὰ «μὴ γινόμαστε ὄργανα ὁμάδων καὶ συντεχνιακῶν συμφερόντων!» εἶναι ἀνάγκη τὰ θέματα αὐτά, ὅπως τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν, νὰ παραπέμπονται σὲ ἐπιστημονικὲς ἐπιτροπές, ἀφοῦ οἱ Συνοδικὲς εἶναι «πλέον ξεπερασμένες»! Ὁπότε, τὴν κάθε ἀπόφαση μιᾶς τέτοιας ἐπιτροπῆς, θὰ ἐγκρίνουν οἱ ἄσχετοι Μητροπολίτες! Ἐκτὸς καὶ ἐάν, στὸ πίσω μέρος τοῦ μυαλοῦ τῶν οἰκουμενιστῶν, ὑπάρχει καὶ ἡ πρόθεση τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀπαξίωσης τοῦ Συνοδικοῦ Συστήματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αὐτὴ εἶναι κατὰ τὸν Ὕδρας Ἐφραὶμ ἡ μελλοντικὴ λειτουργία τοῦ Συνοδικοῦ Συστήματος! Θὰ ἀποφασίζει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπὶ ὅσων τῆς ὁρίζουν ὅτι πρέπει νὰ ἀποφασίσει!

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὕδρας, ἐν κατακλεῖδι, μένει εὐχαριστημένος μὲ τὸ κομματάκι ζάχαρη ποὺ τοῦ ἔβαλαν στὸ στόμα, ἀφοῦ ἔχει «τὴ δυνατότητα νὰ παρεμβαίνει στὴ διαμόρφωση τῶν βιβλίων τῶν Θρησκευτικῶν», ἐνῷ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσογαίας Νικόλαος ἐπισημαίνει πώς, πρέπει νὰ ἰσχύσει γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὅ,τι ἰσχύει γιὰ τὰ ἄλλα θρησκεύματα στὴν Ἑλλάδα, δηλαδή, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία νὰ ἔχει τὴ δυνατότητα ὄχι παρέμβασης ἀλλὰ ἀποκλειστικῆς εὐθύνης τῆς διδασκαλίας τοῦ ὁμολογιακοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν.

Ὁ Σεβ. Μεσογαίας Νικόλαος θεωρεῖ πρόβλημα, καὶ μάλιστα τόσο σοβαρὸ ποὺ ἐπηρέαζε τὸ ἔργο τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, τὴν ὀξύτατη διάσταση ἀπόψεων ἀνάμεσα στοὺς Ὀρθόδοξους θεολόγους ποὺ συγκροτοῦν τὴν Π.Ε.Θ καὶ στοὺς θεολόγους ὑπαλλήλους τοῦ Ὑπουργείου, ποὺ ἐμφορούμενοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ οἰκουμενισμοῦ προωθοῦν, μὲ κάθε τρόπο, τὸν συγκρητισμὸ στὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν.

Οἱ θεολόγοι τῆς Π.Ε.Θ., φυσικοὶ σύμμαχοι τῆς Ποιμαίνουσας Ἐκκλησίας, ἐξισώνονται ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Μεσογαίας μὲ τοὺς θεολόγους ποὺ προσφέρουν ὑπηρεσίες σὲ κέντρα πολιτικὰ καὶ σὲ ὑπουργοὺς ποὺ «ἀρνοῦνται νὰ ἀγγίξουν τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο».

Ἡ Δεσποτικὴ διπλωματία τοῦ Μητροπολίτη Λαυρεωτικῆς κορυφώνεται ὅταν ὑποστηρίζει πώς: «**τὸ νέο ΜτΘ σχεδιάζεται ἀπὸ θεολόγους ποὺ ἀγνόησαν τὴν Ἱερὰ Σύνοδο καὶ πολεμεῖται ἀπὸ θεολόγους ποὺ θέλουν νὰ τὴν χειραγωγήσουν**!!». Ὁ ἐπαμφοτερισμὸς στὸ μεγαλεῖο του. Ὁ Σεβ. Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Νικόλαος ἐνοχλεῖται ἀπὸ τὶς δίκαιες φωνὲς τῶν θεολόγων τῆς Π.Ε.Θ καὶ δὲν τρομάζει ἀπὸ τὴν ἀπαξιωτική, γιὰ τοὺς Συνοδικοὺς Ἱεράρχες, θέση τοῦ Ὕδρας Ἐφραὶμ ποὺ ὑποστηρίζει ὅτι δὲν ἔχουν τὶς προϋποθέσεις, γιὰ νὰ συζητήσουν σοβαρὰ θέματα, γι' αὐτὸ καὶ πρέπει ἂν ὄχι νὰ καταργηθοῦν οἱ ξεπερασμένες Συνοδικὲς Ἐπιτροπὲς ὁπωσδήποτε νὰ σιωπήσουν οἱ Ἱεράρχες δίνοντας τὸ λόγο τους σὲ ἐπιτροπὲς εἰδημόνων!

Ὅμως, τὸ κερασάκι στὴν τούρτα τῆς Δεσποτικῆς διπλωματίας ὁ Μητροπολίτης Μεσογαίας βάζει στὸν ἐπίλογο τῆς «Ἀποτίμησής» του, ὅπου, ἀφοῦ ἔχει προηγηθεῖ ἡ κατακεραύνωση τῶν νέων θρησκευτικῶν ὡς μαθήματος πού: «**Σχεδιάσθηκε ὄχι γιὰ νὰ ἐμπνεύσει στὴν πίστη καὶ νὰ ἀναδείξει τὴ δύναμη τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι συμβατὸ μὲ τὸν ὀρθολογισμὸ καὶ ἀνεκτὸ ἀπὸ τὶς σύγχρονες ἀθεϊστικὲς καὶ συγκρητιστικὲς ἀντιλήψεις» τελικά, ἐπισημαίνει ὅτι: «τὸ μάθημα ἔπρεπε νὰ ἀλλάξει καὶ διότι ὡς εἶχε δὲν ἦταν ἱκανοποιητικὸ στὴ μεθοδολογία του καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητά του καὶ διότι οἱ ἀποδέκτες του, οἱ μαθητές, δυσκολεύονταν νὰ κατανοήσουν τὴ διάλεκτό του!!!**».

Χτύπημα καὶ στὸ πέταλο καὶ στὸ καρφί, ὅπως κάνουν καὶ οἱ Σαράντα Γεροντάδες τῆς Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, μὲ θέμα τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου πού, **μετὰ ἀπὸ μεγάλη περισυλλογή, ἀποφάσισαν νὰ ὑποδείξουν στὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα ὅτι δὲν ὑπάρχει θέμα ταραχῆς του, ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης!**

Στὸ «Μήνυμά» τους οἱ σαράντα προεστοὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, παρὰ τὰ ὅσα ὑποστηρίζουν γιὰ τὴ «σημασίαν τῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τῆς πίστεως», τελικὰ κηρύσσουν τὸν «ἐφησυχασμὸν τῆς ἀδιαφορίας». Καμία ἀναφορὰ στὰ συμπεράσματα τῆς Διπλῆς Συνάξεως, στὴν ἀπουσία τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων ἀπὸ τὴ Σύνοδο, ὅπως καὶ καμία μνεία τοῦ Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἀπ' ἐναντίας, τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα δέχεται τὴν ἐπίπληξη τῶν Γεροντάδων διότι, κατ' αὐτούς, ἀφοῦ «πρὸ τῆς Συνόδου τὰ προετοιμασθέντα κείμενα ἐκοινοποιήθησαν πρὸς γνῶσιν τῶν πιστῶν καὶ μὲ τὴν δυνατότητα ἐκφράσεως κάποιας γνώμης!», τώρα δὲν δικαιοῦνται ὑπερασπιστικῆς τοῦ Ὀρθοδόξου Δόγματος ὁμιλίας. Μὲ ὑπνώττουσες συνειδήσεις σαράντα καλόγεροι, ἀποφάνθηκαν ὅτι «δὲν δικαιολογοῦνται ταραχαὶ καὶ ἀπογνώσεις» διὰ τὰς ἀποφάσεις τῆς Κολυμπιανῆς Συνόδου. «Ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι».

Μνημονεύουν οἱ σαράντα καλόγεροι, προφανῶς μὲ εἰλικρίνεια, τὸ Λόγο τοῦ Κυρίου «ὅσοι ἦλθον πρὸ ἐμοῦ κλέπται εἰσὶ καὶ λῃσταί, ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα» καὶ δὲν προβληματίζονται, γιατί θὰ πρέπει οἱ πιστοί, μετὰ τὴν ἔλευση τοῦ Κυρίου, νὰ ἀκολουθήσουν λύκους βαρεῖς, ποὺ δὲν φείδονται τοῦ ποιμνίου, γιατί θὰ πρέπει νὰ ἀκολουθοῦν «ἄνδρας λαλοῦντας διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν».

Καμία προσπάθεια, στὸ «Μήνυμα», γαλήνευσης τῶν πιστῶν μὲ ἕνα ξεκάθαρο: Ἀποφάσισε ἢ δὲν ἀποφάσισε Ὀρθόδοξα ἡ Σύνοδος στὴν Κρήτη;

Λόγια, παραπανήσια λόγια, ἀπὸ ὅσους ζώντας στὸ Ἅγιο Ὄρος γαυριοῦν πὼς πολιτεύονται: «κατὰ τὰς τῶν Ἁγίων Θεοπνεύστους θεολογίας καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα».

Ἔξοχη ἡ συμβουλὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω…ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἅλατι ἠρτυμένος, εἰδέναι πῶς δεῖ ὑμᾶς ἑνὶ ἑκάστῳ ἀποκρίνεσθαι», ὅμως, Ἁγιορεῖτες Πατέρες, στὰ θέματα τῆς Πίστεως, πέρα ἀπὸ τὸ ὅτι ἀνυπερθέτως δὲν χωρεῖ μεσότης, πρέπει ὁ λόγος «ὑμῶν[νὰ εἶναι] ναὶ ναί, οὐ οὐ τὸ δὲ περισσὸν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν».

Γιατί Γέροντες νομίζετε πὼς οἱ πιστοὶ ἀντιδροῦν σὲ ὅ,τι, τέλος πάντων, ἱστορικὰ πιὰ εἶναι ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης; Δὲν ἔχουν τίποτα ἄλλο νὰ κάνουν ἤ, ἐπειδὴ εἶναι ἀγνώμονες; Τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ ὁμολογήσει, σὲ φυσικὰ πρόσωπα, ὅπως ἐσεῖς, πώς: «οὐ κρύπτομεν τὴν εὐεργεσίαν». Γιὰ τὸν Λαὸ τοῦ Κυρίου, Ἐκκλησία εἶναι ὁ Ἀναστημένος Ἰησοῦς Χριστός, Αὐτὸς κεφαλὴ «ὑπὲρ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου».

Οἱ πιστοὶ ἀντιδροῦσαν καὶ θὰ συνεχίσουν νὰ ἀντιδροῦν σὲ κάθε προσπάθεια ἀλλοίωσης αὐτῆς τῆς Ἀλήθειας ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὸ Ὀρθόδοξο Δόγμα, ὑποστηρίζοντας τὸ ἀλάθητο τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ποὺ βεβαιώνουν τὴν Ἀλήθεια Τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Γιαυτὸ ὁ πιστός τοῦ Θεοῦ Λαὸς τιμᾶ καὶ ὑπολήπτεται θεσμοὺς αἰωνίους, στέκεται κριτικὰ ἀπέναντι σὲ ὅσους ξεχνοῦν πώς, πρὸς καιρὸ βασιλεύουν, ἀλλὰ δὲν αἰωνίζουν, ἐνῷ δικαιώνει πρόσωπα πού, μὲ τὸ σύνολο τῆς βιοτῆς τους στηρίζουν τὴν Ἐκκλησία, ποὺ παραμένει πάντοτε «στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας».

Στὸ «Μήνυμά» τους, οἱ σαράντα προεστοὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους κάνουν ἀναφορὰ στὴ Σύνοδο τοῦ 1848, γιὰ νὰ τονίσουν ὅτι «ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας εἶναι ὁ λαός», ποὺ δὲν θὰ ἀποδεχθεῖ τίποτα ποὺ νὰ μὴ εἶναι Ὀρθόδοξο, δηλαδή, λογικά, οὔτε καὶ τὴν «ἱστορικὴ ὀνομασία τῶν αἱρέσεων ὡς ἐκκλησίες» καί, ἀπὸ τὴν ἄλλη, κατακεραυνώνουν «τὰς ἀτομικὰς καὶ ἐώλους δοξασίας, αἱ ὁποῖαι ὁδηγοῦν ἐκτὸς Ἐκκλησίας καὶ δημιουργοῦν τὰς κολάσεις τῶν αἱρέσεων»! Ποιὸς ὅμως μέχρι σήμερα, ἀγιορεῖτες Πατέρες, ἀπὸ ὅσους δημόσια ἐκφράζουν τὴ διαφωνία τους ἢ τὶς ἐπιφυλάξεις τους ἰδιὰ τὴ Σύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου λέει δική του γνώμη; **Ποιὸς δὲν ἀκολουθεῖ τὸ Συνοδικό τῆς Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου;**

Πράγματι, Γεροντάδες, ὁ καλὸς Ποιμὴν θυσιάζει τὴν ψυχὴ του ὑπὲρ τῶν λογικῶν προβάτων, πόσοι ὅμως ἀπὸ τοὺς σύγχρονους «ποιμένες» καὶ «πνευματικούς», τόσο στὸ Ἅγιο Ὄρος ὅσο καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ εἶναι διατεθειμένοι νὰ θυσιάσουν κάτι ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσή τους, τὴν προσδοκία τους γιὰ ἕνα «θρόνο», πόσοι μποροῦν νὰ ποῦν τὸ τοῦ Ἰωσὴφ Βρυέννιου: «**Οὐκ ἀρνησόμεθά σε, φίλη Ὀρθοδοξία. Οὐ ψευσόμεθά σου πατροπαράδοτον σέβας. Ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν, καὶ σοὶ ζῶμεν, καὶ ἐν σοὶ κοιμηθησόμεθα. Εἰ δὲ καλέσει καιρός, καὶ μυριάκις ὑπέρ σοῦ τεθνηξόμεθα**»;

Ὅμως, στὸ «Μήνυμά» τους οἱ ἁγιορεῖτες πατέρες, πέρα ἀπὸ τὸν ἐφησυχασμὸ ποὺ συνιστοῦν στὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα, διαπιστώνουν πὼς ἡ Χριστιανικὴ Αὐτοκρατορία παρῆλθε, ἀλλὰ παραμένει ἡ «αὐτοκρατορία τῆς ἀγάπης»!

Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα Σου! Κατ' ἀρχάς, Γεροντάδες, «παρῆλθε» ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία καὶ ὄχι ἡ Χριστιανικὴ Αὐτοκρατορία ἂν καὶ θὰ ἔπρεπε, ὡς θεματοφύλακες καὶ τῶν πατρίων, νὰ ὑποστηρίζετε πώς: «πάλι μὲ χρόνια μὲ καιροὺς πάλι δικά μας θὰ 'ναι!».

Ἀλλά, ἁγιορεῖτες πατέρες, αὐτὴν τὴν «αὐτοκρατορία τῆς ἀγάπης», ποὺ ξεπερνᾶ καὶ τὴ Ζηζιούλια ἀγαπολογία ποῦ καὶ πότε τὴν ἀνακαλύψατε;

Ἔπαψε καὶ γιὰ ἐσᾶς καὶ στὸ Ἅγιο Ὄρος (;) ὁ Ἀναστάς Χριστὸς νὰ εἶναι «**ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου οὐ μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι» καὶ στὴ θέση του βάλατε τὴν «αὐτοκρατορία τῆς ἀγάπης**»;

Ἴλεως, ἵλεως, ἵλεως γενοῦ ἡμῖν, ὁ πάντων ἀνεχόμενος καὶ πάντας ἐκδεχόμενος.

Ἐπίκαιροι ἐκδόσεις τοῦ «Ὀρθ. Τύπου»

Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Μπιλάλη (†)

«Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ FILIOQUE»

● Σπουδαία μελέτη διὰ τὸ φλέγον θέμα τοῦ FILIOQUE

—Τιμᾶται δεμένον 26€

Τὰ ἐρεβώδη καὶ βλάσφημα ὑπὸ γραφίδων μασόνων!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

«Θεοῦ», ὅπως ἀναφέρεται, συμβολίζεται στὸ ἴδιο τεκτονικὸ κείμενο ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀνώτερους μασόνους ἀξιωματικούς, ποὺ κυβερνοῦν, λειτουργοῦσα, κάθε τεκτονικὴ Στοὰ παγκοσμίως, δηλαδὴ τὸν «Σεβάσμιο» - πρόεδρο-, τὸν Πρῶτο καὶ τὸν Δεύτερο Ἐπόπτη αὐτῆς. Καὶ οἱ τρεῖς δὲ αὐτοὶ μασόνοι Στοᾶς ἐν λειτουργίᾳ συμβολίζουν τὸ ὅλο ἀνδρικὸ γεννητικὸ ὄργανο! Ἔτσι διαβάζουμε τὸ ὡς ἀνωτέρω τεκτονικὸ ἔντυπο.

Ἄς μᾶς συγχωρήσουν οἱ ἀναγνῶσται μας...

Ἐπειδὴ ὅμως ὅλ' αὐτὰ μοιάζουν ἀπίστευτα, καὶ γιὰ νὰ μὴ μᾶς κατηγορήσουν ὡς «πνευματικοὺς συνωμοσιολόγους» ἤ «ρατσιστές», εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ παραθέσουμε αὐτολεξεὶ τὸ σχετικὸ τεκτονικὸ κείμενο, ἀδυνατοῦντες νὰ «προστατεύσουμε» ἀκόμα καὶ τὴν αἰσθητικὴ τῶν θρησκευόντων ἀναγνωστῶν μας. Ἄς μᾶς συγχωρήσουν γιὰ τοῦτο. Ἰδοὺ τὸ ἐξοργιστικὸ αὐτὸ τεκτονικὸ κείμενο αὐτολεξεί:

... Οἱ τρεῖς ἀνώτεροι [τέκτονες] **ἀξιωματικοί, οἱ κυβερνῶντες τὴν Στοάν** [«Σεβάσμιος», Α΄καὶ Β΄ ἐπόπτες], **παριστῶσι συμβολικῶς τὴν Ἁγίαν Τριάδα (...)**

(...) Ἀλάνθαστος προκύπτει ἐνταῦθα ἔνδειξις τοῦ φύλου εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει ὁ Πατήρ. Σαφὲς γεγονὸς ἐκτυλισσόμενον, ἀποδείκνυσιν ὅτι τὰ ὄργανα τοῦ φύλου, ἀφ' ἑαυτῶν διακρίνουσι τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆς Τριάδος, ἤτοι τοὺς ἀξιωματικοὺς οἵτινες ἵστανται ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἐν τῇ Δύσει, ἐνῶ ὁ Τρίτος, ἐν τῇ Μεσημβρίᾳ τυγχάνων [λειτουργικὲς θέσεις ἐντὸς ἑκάστης Στοᾶς], **θεωρεῖται ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀλληλοδιαδόχου ἐγειρομένης καὶ κατευναζομένης ἐν μέσῳ αὐτῶν δυνάμεως** [!]. **Ὅτι δὲ ἡ θεωρία αὕτη δὲν εἶναι ἐσφαλμένη, μαρτυρεῖ ἡ Γέν. Α΄ 26-27. «Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμῶν καὶ ὁμοίωσιν. Οὕτως ἔπλασεν (ἐγέννησεν) ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα αὐτοῦ, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἔπλασεν αὐτόν· ἄρρεν καὶ θῆλυ ἔπλασεν αὐτούς. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς αὐτοὺς καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε...». Ὅτι οὐδεμία χωρεῖ ἐνταῦθα παρανόησις περὶ τῆς ἀκριβοῦς σημασίας τοῦ χωρίου τούτου τῆς Γραφῆς μαρτυρεῖ τὸ Ἑβραϊκὸν κείμενον ,ἔνθα ἡ μεταφρασθεῖσα λέξις διὰ τῆς λέξεως ἄνθρωπος εἶναι «ἔσ» τουτέστι ἀνδρικὸν μόριον, ἡ δὲ τῆς λέξεως γυνὴ μεταφρασθεῖσα εἶναι ἡ λέξις «ἔσε» ἤτοι γυναικεῖον αἰδοῖον. Ὥστε πράγματι** [καταλήγει τὸ μασονικὸ κείμενο] **τὸ ἀνδρικὸν καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον εἰσὶν ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἤτοι τῆς ἀφθάρτου ἐκείνης ζωτικῆς δυνάμεως ἥτις πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐκδηλοῦται ὡς πρωτεῖον στοιχεῖον τοῦ ὅλου ἀπείρου σύμπαντος** [!] (πηγή=ὅπ. π. σσ. 124 - 126).

Τὸ ἡμέτερον μικρὸν σχόλιον...

Ποιὲς εἶναι τώρα οἱ συνέπειες, τὰ ἐπακόλουθα τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὰ καββαλιστικὰ - μασονικὰ αὐτὰ κείμενα ὡς πρὸς τὸν ἐκτραχηλισμὸ τῶν γεννετησίων ἠθῶν τῆς ἐποχῆς μας δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβει κανείς. Ὅλα βλέπετε ἔχουν τὴν θεωρητική τους ψευδοθεμελίωση, τὶς ρίζες τους, τὶς πηγές τους, τὶς ἐωσφορικές τους καταβολές.

Ἐλάτρευσαν - ἔκαναν χρήση- στρεβλῶς καὶ καθ' ὑπερβολὴν τὴν κτίσιν παρὰ τὸν κτίσαντα, εἶδαν τὸ φῶς ὡς σκοτάδι καὶ τὸ σκοτάδι ὡς φῶς, ἔνιωσαν τὸ γλυκὺ ὡς πικρὸ καὶ τὸ πικρὸ ὡς γλυκὺ (ἡ Βίβλος)...

Τὰ βαθύτερα τοῦ σκοτεινοῦ κόσμου καὶ τὸ ἀπαίσιον σύμβολον αὐτοῦ τοῦ «θεοῦ»...

Ἂν οἱ θεοσεβεῖς ἀναγνῶστες τῆς καλῆς μας ἐδῶ ἐφημερίδας «ἀντέχουν» νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ στὰ βαθύτερα τοῦ Σκοτεινοῦ Κόσμου γιὰ μιὰ πληρέστερη ἐνημέρωσή τους περὶ αὐτοῦ (γιὰ τὸ τί γίνεται σχετικῶς γύρω μας), ἄς συνεχίσουν τὴν ἀνάγνωση τῶν γραμμῶν αὐτῶν.

Τὰ σύμβολα λοιπὸν τοῦ «θεοῦ», ὅπως περιγράφεται παραπάνω, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖ ὀλόκληρο τὸ φάσμα τοῦ παγκόσμιου θεοσκότεινου κόσμου εἶναι πολλά, γραμμικὰ τὰ περισσότερα καὶ εὐκολοερμήνευτα. Τὸ χειρότερο ὅλων εἶναι πάντως ἐκεῖνο τοῦ διαβόητου **Μπαφομέτ!**

Ὑπενθυμίζουμε ἐδῶ, στοὺς παλαιότερους ἀναγνῶστες τῶν σπουδαίων κειμένων τοῦ ἀλησμόνητου πατρὸς Χαραλάμπους Βασιλοπούλου, ὅτι ὁ καλὸς ἐκεῖνος παπὰς καὶ δημιουργὸς τοῦ (ἀναντικατάστατου) Ὀρθοδόξου Τύπου εἶναι ὁ ΠΡΩΤΟΣ στὴν Ἑλλάδα, ποὺ ἐδημοσίευσε τὴν εἰκόνα τοῦ τέρατος Μπαφομέτ. Ὁ Μοναχὸς Ἀβέρκιος, ὡς ἐρευνητής, παρουσιάζει σήμερα ἐδῶ κάτι περισσότερο γιὰ τὸ φρικῶδες αὐτὸ δημιούργημα.

Ἡ εἰκόνα λοιπὸν τοῦ Μπαφομὲτ εἶναι ἔργο τοῦ -κατὰ τοὺς μασόνους- «μασόνου» καὶ «πραγματικοῦ μύστη» **Ἐλιφὰς Λεβί,** δημοσιευθεῖσα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ φοβερὸ βιβλίο του μὲ τὸν εὔγλωττο τίτλο **Τυπικὸν τῆς Ὑψηλῆς Μαγείας** (στὴ γαλλικὴ γλώσσα). Αὐτὸ ἔγινε κατὰ τὸν προπερασμένο αἰώνα. Τὸ βιβλίο αὐτὸ μὲ τὸν ἴδιο τίτλο μετέφρασε καὶ δημοσίευσε στὴν Ἑλλάδα (τὸ 1955) ὁ τέκτων ἐπίσης **Πέτρος Γράβιγγερ.**

Ἰδοὺ τώρα τί ἔγραψε ὁ Ἐλιφὰς Λεβὶ περὶ τοῦ τερατώδους «θεοῦ» Μπαφομὲτ κατὰ τὴν ὡς ἄνω μετάφρασή του.

Διαβάστε τα (μετὰ τῆς ἀναπόφευκτης -βεβαιότατα- βδελυγμίας):

**...Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ φαντάσματος ὅλων τῶν φόβων, τοῦ δράκοντος πασῶν τῶν θεογονιῶν, τοῦ Ἀρειμὰν τῶν Περσῶν, τοῦ Τυφῶνος τῶν Αἰγυπτίων, τοῦ Πύθωνος τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ἀρχαίου ὄφεως τῶν Ἑβραίων, τοῦ μεγάλου θηρίου τοῦ Μεσαίωνος, ἔτι πλέον τοῦ Μπαφομὲτ τῶ

Ἀνταλλάσσουν τὰ παιδιὰ μὲ οἰκόπεδα;

Ὁ «Ο.Τ.» μὲ πρωτοσέλιδον εἶχε προειδοποιήσει τοὺς Ἱεράρχας ὅτι ἡ παράδοσις ἄνευ ὅρων εἰς τὸ ζήτημα τῶν θρησκευτικῶν εἶχεν ὡς σκοπὸν τὴν ὁμαλοποίησιν τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας – Πολιτείας, ὥστε νὰ προχωρήση τὸ ζήτημα τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, οἱ διορισμοὶ ἐφημερίων καὶ νὰ ὑπάρξη ἀνακωχὴ διὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Συντάγματος. Αἱ μυστικαὶ συμφωνίαι Ἀρχιεπισκόπου – Πρωθυπουργοῦ καδορίζουν τὴν πορείαν τῶν πραγμάτων καὶ ὄχι ἡ ψῆφος – ἀνύπαρκτος ἄλλωστε- τῶν Ἱεραρχῶν. Προειδοποιοῦμεν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶναι ἀξιόπιστος καὶ ὅτι δὰ χρεωθῇ ὁ ἴδιος τὴν ὑπαναχώρησίν της. Τὸ ζήτημα ὅμως τῶν θρησκευτικῶν δὲν ἔχει τελειώσει…Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἀνακοινωδὲν τοῦ Ὑπ. Παιδείας τῆς 21ης Ἰουλίου 2017:

«Τὴν 21 Ἰουλίου 2017 πραγματοποιήθηκε συνάντηση στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας, Ἔρευνας καὶ Θρησκευμάτων, στὴν ὁποία συμμετεῖχαν ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας, Ἔρευνας καὶ Θρησκευμάτων κ. Κ. Γαβρόγλου, ὁ Ἀναπληρωτὴς Ὑπουργὸς Οἰκονομίας καὶ Ἀνάπτυξης κ. Α. Χαρίτσης, ο Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμος Β', ὁ Γενικὸς Γραμματέας Θρησκευμάτων κ. Γ. Καλαντζῆς καὶ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Συμεὼν Βολιώτης μὲ ἀντικείμενο τὴν διερεύνηση δυνατοτήτων συνεργασίας γιὰ τὴν ἐκπόνηση ἑνὸς πιλοτικοῦ προγράμματος μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας σχετικὰ μὲ τὴν δημιουργία τῶν κατάλληλων προϋποθέσεων γιὰ τὴν ἀξιοποίηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας πρὸς ὄφελος τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ἡ συνάντηση διεξήχθη σὲ πολὺ καλὸ κλῖμα».

Ἐκεῖ θὰ ὁδηγήσουν «αἱ ἔμφυλαι ταυτότητες»

Τὸ πρῶτον πείραμα εἰς τὰ σχολεῖα ἐπέρασε μὲ τὶς ἔμφυλες ταυτότητες δὰ ἀκολουδήση ἐν εὐδέτῳ χρόνῳ καὶ μάθημα «σεξουαλικῆς διαπαιδαγωγήσεως», ὡς εἶναι εἰς τὰς προδέσεις τῆς Κυβερνήσεως. Αὐτὰ ὁδηγοῦν ὄχι εἰς τὸ νὰ βοηδοῦν τὰ παιδιά, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἐπιφέρουν σύγχυσιν. Ἀποκαλυπτικὸν εἶναι τὸ ἄρδρον τοῦ κ. Κίμωνος Χαραλάμπους. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ tideon.gr τῆς 18ης Ἰουλίου 2017:

«Σὲ «κλινικὲς φύλου» ὁδηγοῦνται χιλιάδες παιδιά, ἔπειτα ἀπὸ τὴν «πλύση ἐγκεφάλου», ποὺ λαμβάνει χώρα στὰ σχολεῖα σὲ σχέση μὲ τὸν τρανσεξουαλισμό.

Οἱ εἰδικοὶ προειδοποιοῦν πὼς ὑπάρχει ραγδαία αὔξηση καὶ αὐτὸ ὀφείλεται στὴν προώθηση τῶν θεμάτων τρανσεξουαλισμοῦ μὲ τὴν μορφὴ σεμιναρίων στὰ σχολεῖα. Ὅπως τονίζεται, τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔχει προκαλέσει ἀναστάτωση στὸ μυαλὸ τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἀναρωτιοῦνται γιὰ τὴν φυλετικὴ ταυτότητά τους, ἡ ὁποία σύμφωνα μὲ τὴν νέα ἰδεολογικὴ τάση δὲν θεωρεῖται ἡ βιολογική.

Οἱ ἀριθμοὶ ἀναφέρουν πὼς 84 παιδιὰ ἡλικίας μεταξὺ τριῶν καὶ ἑπτὰ ἐτῶν ὁδηγήθηκαν τὸ περασμένο ἔτος στὴν Ὑπηρεσία Ἐξέλιξης Φυλετικῆς Ταυτότητας (GIDS) σὲ ἀντιδιαστολὴ μὲ τὸ ἔτος 2012/13, ὅπου πῆγαν 20.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν παιδιῶν κάτω ἀπὸ δέκα ἐτῶν ποὺ ὁδηγήθηκαν στὴν ἐν λόγῳ κλινικὴ ἀπὸ 36 τὸ ἔτος 2012/13 αὐξήθηκε σὲ 165 τὸ περασμένο ἔτος.

Γενικά, σύμφωνα μὲ τὴν ἐφημερίδα «The Telegraph» συνολικὰ 2.016 παιδιὰ μεταξὺ τῶν ἡλικιῶν 3 καὶ 18, ἐπισκέφτηκαν τὴν ὑπηρεσία, λόγω νοητικῆς ἀναστάτωσης μετὰ τὰ μαθήματα γιὰ γκέι καὶ τρανσέξουαλ…. Ὁ Chris McGovern, πρώην σύμβουλος στὸ βρεττανικὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας, ἀναφέρει:

«Ἔχει γίνει πιὰ βιομηχανία. Ἄνθρωποι κάνουν καριέρα, ἀναγκάζοντας τὰ παιδιὰ νὰ ἀναρωτιοῦνται γιὰ τὸ φῦλο τους, σὲ μία ἡλικία ποὺ κανονικὰ πρέπει νὰ ἀφεθοῦν νὰ εἶναι καὶ νὰ νιώθουν παιδιά. Ὅταν οἱ δάσκαλοι ἐγείρουν αὐτὰ τὰ θέματα, τὰ παιδιὰ ἐνδέχεται νὰ συγχυστοῦν νοητικά, νὰ εἶναι δυστυχισμένα καὶ τελικὰ νὰ ἀποκτήσουν ψυχικὰ τραύματα». «Τὰ σχολεῖα βρίσκονται κάτω ἀπὸ τρομακτικὴ πίεση, προκειμένου νὰ δεχθοῦν τὴν 'πολιτικὰ ὀρθὴ ἀτζέντα' (τοῦ τρανσεξουαλισμοῦ)».

Ἀλματώδης αὔξησις συμφώνων συμβιώσεως!

Δικαιώνεται ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία εἶχε προβλέψει ὅτι τὸ νομικὸν αὐτὸ μέσον δὰ ὁδηγήση εἰς τὴν ἀπαξίωσιν τοῦ δεσμοῦ τοῦ γάμου, καδὼς ὅλοι ἀποβλέπουν πρὸς τὴν εὐκολίαν τους καὶ προτιμοῦν σαδράς ἀνόμους σχέσεις διὰ «συμφώνου», ὡς δείχνουν τὰ στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα dimokratianews.gr τῆς 20ῆς Ἰουλίου 2017:

«Σύμφωνα μὲ τὴν ΕΛ.ΣΤΑΤ., στὸ διάστημα 2009-2015 ὑπογράφηκαν συνολικὰ 5.605 σύμφωνα συμβίωσης - ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 3.783 στὴν Ἀττική. Ἀνοδικὴ ἦταν ἡ τάση καὶ τὸ 2016, μὲ 3.678 νέα σύμφωνα συμβίωσης, ἐνῶ μόνο στὸ πρῶτο τρίμηνο τοῦ 2017 περίπου 1.100 ζευγάρια ἐπέλεξαν νὰ δεσμευτοῦν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, γυρίζοντας τὴν... πλάτη στὸν γάμο - θρησκευτικὸ ἢ πολιτικό. Εἰδικὰ στὴν Κρήτη τὰ στοιχεῖα εἶναι ἀποκαλυπτικά, καθὼς ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ τρέχοντος ἔτους ὡς τὰ μέσα Ἰουλίου ἔχουν συναφθεῖ 171 σύμφωνα συμβίωσης, ἔναντι μόλις 28 σὲ ὁλόκληρο τὸ 2013!

Τὴ «μερίδα τοῦ λέοντος» ἔχει - ὅπως κάθε χρόνο στὸ νησὶ- ὁ νομὸς Ἡρακλείου, ὅπου ἔχουν κατατεθεῖ 89 σύμφωνα συμβίωσης, ἐνῶ ἀκολουθοῦν ὁ νομὸς Χανίων μὲ 47, ὁ νομὸς Ρεθύμνου μὲ 20 καὶ ὁ νομὸς Λασιθίου μὲ 15.

Ἐνδεικτικὰ τὸ 2014 εἶχαν ὑπογραφεῖ 64 σύμφωνα συμβίωσης στὴν Κρήτη, (ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 41 στὸν νομὸ Ἡρακλείου), τὸ 2015 ὁ ἀριθμὸς σχεδὸν διπλασιάστηκε 120, (ὅπου ὁ νομὸς Ἡρακλείου διατηρεῖ τὰ «σκῆπτρα» μὲ 59), ἐνῶ πέρυσι τὰ σύμφωνα συμβίωσης ἔφθασαν τὰ 221, (ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 120 στὸν νομὸ Ἡρακλείου, τὰ 47 στὸν νομὸ Χανίων, τὰ 26 στὸν νομὸ Ρεθύμνου καὶ τὰ 25 στὸν νομὸ Λασιθίου)».

Ὁ ὑποστηρικτὴς τῶν ἐκτρώσεων εἰς τὸν Σεβ. Σπάρτης

Ἀποροῦμεν πῶς ὁ Σεβ. Σπάρτης ἐδέχδη τὸν κ. Μητσοτάκην, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ὑπεστήριξε τὸ «σύμφωνον συμβιώσεως» δι' ὁμοφύλους, ἀλλὰ ἐπεσκέφδη προσφάτως τὴν κοινότητα ΛΟΑΤΚΙ (ὁμοφυλοφίλων, λεσβίων κ.λπ.), ἐνῶ πρὸ ἑβδομάδος ἀνήρτησεν εἰς μέσον κοινωνικῆς δικτυώσεως μήνυμα, ὅπου ἐπευφημοῦσε τὴν Σιμὸν Βέιλ διὰ τὸν ἀγῶνα της ὑπὲρ τῶν ἐκτρώσεων! Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα ikivotos.gr τῆς 18ης Ἰουλίου 2017:

«Στὸ πλαίσιο διήμερης περιοδείας του στὴ Λακωνία, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολίτευσης κ. Κυριάκος Μητσοτάκης πραγματοποίησε τὸ πρωὶ τῆς Τρίτης 18 Ἰουλίου 2017 ἐθιμοτυπικὴ ἐπίσκεψη στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σπάρτης κ. Εὐστάθιο. Ὁ Ποιμενάρχης στὸν σύντομο διάλογο, ποὺ ἔγινε παρόντων τῶν δημοσιογράφων, ἐπισήμανε ἀρχικὰ τὸ χρήσιμο τέτοιων ἐπισκέψεων, ὥστε νὰ διαπιστώνει ὁ πολιτικὸς κόσμος τὰ προβλήματα τῶν τοπικῶν κοινωνιῶν ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Στὴ συνέχεια, τόνισε τὴν σπουδαιότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλπίδας, ποὺ δὲν πρέπει νὰ ἐκλείψουν ποτὲ ἀπὸ τὸν λαὸ μας παρὰ τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζει. Ὁλοκληρώνοντας εὐχήθηκε στὸν κ. Μητσοτάκη δύναμη στὸ ἔργο του πρὸς ὄφελος τῆς Πατρίδας».

Ὁ διοργανωτὴς τοῦ Κολυμβαρίου εἰς θέσιν κλειδὶ εἰς τὸ Στέιτ Ντιπάρτμεντ

Ὁ κ. Μιχαὴλ Καρλοῦτσος υἱὸς τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Ἀλεξάνδρου Καρλούτσου (ἀμφότεροι κύριοι διοργανωταὶ διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ Κολυμβαρίου) διωρίσδη ἐπικεφαλῆς τοῦ Πρωτοκόλλου τοῦ Ὑπ. Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ. Αὐτὸ δὰ σημάνη σημαντικάς ἐξελίξεις εἰς τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς. Ἦτο ἄραγε ἐπιβράβευσίς του ἀπὸ πολιτικὰ κέντρα διὰ τὰς ὑπηρεσίας ποὺ προσέφερε πρὸς τὸν Πάπαν καὶ τὸν Πατριάρχην Κων/λεως; Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα news247.gr τῆς 19ης Ἰουλίου 2017:

"Εἶναι μία καταπληκτικὴ εὐλογία καὶ τιμὴ γιὰ μένα καὶ ἐλπίζω ὅπι θὰ ἀνταποκριθῶ στὶς προσδοκίες ὅλων ὡς ἐπικεφαλῆς τοῦ Πρωτοκόλλου τοῦ Στέιτ Ντιπάρτμεντ", ὑπὸ τὸν ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν Ρὲξ Τίλερσον, δήλωσε ὁ Μιχάλης Καρλοῦτσος, μιλώντας στὸν Ἑθνικὸ Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης. "Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἤθελα νὰ ὑπηρετήσω τὴ χώρα μας, τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, καὶ χαίρομαι ποὺ θὰ μπορέσω νὰ τὸ κάνω τώρα σ' αὐτὴ τὴν κυβέρνηση καὶ κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο", εἶπε.

Ἐξηγώντας τὴ φύση τῆς ἐργασίας του ἀνέφερε ὅτι "τὸ Γραφεῖο Πρωτοκόλλου βασικὰ προάγει τὴν ὑπεράσπιση τῆς διπλωματίας γιὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ ὀνομάζουν "τὸ πρῶτο χέρι τῆς διπλωματίας" καὶ ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς διπλωματίας εἶναι ὁ ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν. Καθιερώνουμε τὸ Πρωτόκολλο μεταξὺ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ὁποιασδήποτε ἄλλης κυβέρνησης ἀνὰ τὸν κόσμο, μὲ τὴν ὁποία ἔχουμε σχέσεις".

Μὲ τὸν Reince Priebus καὶ τὸν Alex Angelson:

"Ἐὰν δεῖτε κάθε βῆμα τῆς καριέρα μου κατὰ τὰ τελευταῖα 25 χρόνια, ἀπὸ τὶς πολλὲς ἐπισκέψεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίου στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, τὴν ἐργασία μου στὴν πολιτική, τὴν ἐργασία ποὺ ἔκανα γιὰ τὸν Πάπα Φραγκίσκο στὰ Ἱεροσόλυμα, κατόπιν στὴ Λέσβο καὶ μετὰ βέβαια στὴ Μεγάλη Σύνοδο στὴν Κρήτη πέρυσι, νομίζω ὅτι ὅλα αὐτὰ συντέλεσαν στὴν προετοιμασία μου γιὰ τὴν ἀνάληψη τούτης τῆς θέσης αὐτὴ τὴ στιγμή".

Μὲ τὸν George Gigicos:

"Αἰσθάνομαι πιὸ ἕτοιμος ἀπὸ ποτὲ καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ ποὺ ἔχω καλοὺς φίλους μέσα στὴν κυβέρνηση, οἱ ὁποῖοι εἶδαν τὴν ἐργασία ποὺ ἔχω κάνει καὶ αἰσθάνθηκαν πὼς ἤμουν ἕτοιμος νὰ ἀναλάβω αὐτὴ τὴ θέση".

Σὲ ἐρώτηση σχετικὰ γιὰ τὸ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ βοηθήσει τὴν Ἑλληνοαμερικανικὴ Κοινότητα μὲ τὰ θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ συγκεκριμένα ἂν θὰ μιλοῦσε στὸν Πρόεδρο καὶ στὸν Ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν, τόνισε: "Τὸ ὄνομά μου εἶναι Μιχάλης Καρλοῦτσος καὶ ὅλοι γνωρίζουν ποιὸς εἶμαι καὶ τί πρεσβεύω. Εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος Ἑλληνοαμερικανὸς καὶ πολὺ ὑπερήφανος Ἑλληνορθόδοξος Χριστιανὸς καὶ δὲν θὰ ντραπῶ ποτὲ νὰ ἐκφράσω τὴ γνώμη μου ἰδιαίτερα γιὰ τὰ θέματα ποὺ γνωρίζω. Ὁπότε γιὰ τὰ θέματα ποὺ ἐνδιαφέρουν τὴν Κοινότητά μας, εἴτε εἶναι ἡ Κύπρος εἴτε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο εἴτε τὸ ὄνομα τῆς Μακεδονίας εἴτε ἡ Βόρειος Ἤπειρος ἀπὸ τὴν ὁποία, ὅπως γνωρίζετε κατάγεται ἡ μητέρα μου, αὐτὰ εἶναι θέματα τὰ ὁποῖα σημαίνουν τὰ πάντα γιὰ μένα. Θὰ ἐκφράσω τὴ γνώμη μου, ἀλλὰ σεβαστικὰ στὸ γεγονὸς ὅτι τώρα εἶμαι μέρος μιᾶς κυβέρνησης καὶ θὰ ὑπάρχουν διαφορετικὲς ἀπόψεις στὸ τραπέζι τῶν συζητήσεων, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ κάνω τοὺς ἀνθρώπους μὲ τοὺς ὁποίους θὰ συζητῶ νὰ καταλάβουν, γιατί τὰ θέματα στὰ ὁποῖα πιστεύω εἶναι ἐπίσης καλὰ γιὰ τὴν Ἀμερική. Μὲ τὴν πολιτική, ἡ Ἀμερικὴ πρῶτα, πρέπει πάντοτε νὰ τὸ ἔχει κάποιος αὐτὸ στὸ μυαλό του, ἀλλὰ ξέρω πῶς νὰ τὸ κάνω".

…Ὁ Μιχάλης Καρλοῦτσος, γιὸς τοῦ π. Ἀλέξανδρου Καρλούτσου, τοῦ ἰσχυροῦ ἄνδρα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, τοῦ συνδέσμου μεταξὺ Λευκοῦ Οἴκου καὶ ἑλληνοαμερικανικῆς κοινότητας, ἐργάστηκε γιὰ περισσότερα ἀπὸ 10 χρόνια σὲ πολιτικὲς ἐκστρατείας στὶς ΗΠΑ, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ προσπάθεια τοῦ μέντορά του, Γερουσιαστῆ Paul Tsongas γιὰ τὸ Λευκὸ Οἶκο τὸ 1992. Στὴ συνέχεια, μετακόμισε ἀπὸ τὴ γενέτειρά του, Νέα Ὑόρκη, στὴ Φιλαδέλφεια, ὅπου ἵδρυσε τὴν MAK Consulting, LLC…

Τὸ 2001, μετὰ ἀπὸ τὰ τραγικὰ γεγονότα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου, ἐργάστηκε ὡς Σύνδεσμος μεταξύ τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γραφείου Διαχείρισης Κρίσεων τῆς Νέας Ὑόρκης, γιὰ τὴν ἀνάκτηση τῶν λειψάνων ποὺ φυλάσσονταν στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Τὸ 2014 συντόνισε τὴν ἱστορικὴ κοινὴ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Φραγκίσκου καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὸ 2016 ἀνέλαβε τὴν "ἐπίσκεψη ἀγάπης" τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη, τοῦ Πάπα Φραγκίσκου καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου στοὺς καταυλισμοὺς προσφύγων τῆς Λέσβου. Παράλληλα, ὡς μέλος τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἠγήθηκε τῆς ὑλικοτεχνικῆς προετοιμασίας καὶ τοῦ συντονισμοῦ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ποὺ συνεκλήθη μετὰ ἀπὸ 1000 καὶ πλέον χρόνια.

Παράλληλα ὁ κ. Καρλοῦτσος εἶναι σύμβουλος ἐπιχειρηματικῆς ἀνάπτυξης, ἐπικεφαλῆς τῆς MAK Consulting, ἑταιρείας συμβούλων ποὺ ἐξειδικεύεται στὴ διεθνῆ ἐπιχειρηματικὴ ἀνάπτυξη, τὶς δημόσιες σχέσεις καὶ τὶς κυβερνητικὲς ὑποθέσεις. Ἡ MAK ἐκπροσωπεῖ ἡγέτες τῆς βιομηχανίας, εἰδικὰ στὴν ὑγεία (πρωταγωνίστησε σὲ παναμερικανικὸ ἐπίπεδο στὰ προγράμματα Patient Choice καὶ Physicians' Rights γιὰ λογαριασμὸ πελατῶν, ὅπως τὸ δίκτυο Coordinated Health, τὸ Ἰνστιτοῦτο Rothman καὶ ἡ AFLAC), στὴν ἐκπαίδευση (ἐκπροσώπησε τὴν περιφέρεια τῆς Φιλαδέλφειας, 5ης μεγαλύτερης τῶν ΗΠΑ, στὴν Κίνηση Σχολικῆς Μεταρρύθμισης καὶ Ἐπιλογῆς), στὴν ἐνέργεια (ἔχει ἀναπτύξει στρατηγικὰ προγράμματα γιὰ τὴν ἐξόρυξη πετρελαίου καὶ φυσικοῦ ἀερίου γιὰ κολοσσοὺς τοῦ χώρου, ὅπως ἡ Conocco Philips) καὶ στὴ φιλοξενία…».

Κατάρ, Γεωστρατηγικὴ καὶ Ἐκκλησία

Τοῦ ***κ. Γιώργου Ν. Παπαθανασόπουλου***

Στὴν Ἀραβικὴ χερσόνησο ἐκτυλίσσεται μία ἀντιπαράθεση γεωστρατηγικῆς ἰσχύος, ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν εἰρήνη τῆς περιοχῆς τοῦ Περσικοῦ Κόλπου καὶ γενικότερα τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ τῆς ἀντιπαράθεσης εἶναι ἡ βαχαμπιτικὴ σουνιτικὴ Σαουδικὴ Ἀραβία μὲ τοὺς δορυφόρους της - Μπαχρέϊν καὶ Ἡνωμένα Ἀραβικὰ Ἐμιράτα – καὶ τὴν ἐξαρτώμενη οἰκονομικὰ ἀπὸ αὐτὴν σουνιτικὴ Αἴγυπτο, τοῦ ὑπὸ τόν στρατηγὸ Σίσι καθεστῶτος. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ εἶναι τὸ βαχαμπιτικὸ σουνιτικὸ Κατὰρ καὶ ἡ σουνιτικὴ Τουρκία. Ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς ἐξελίξεις στὴν περιοχὴ τοῦ Κόλπου καὶ στὴν Ἀραβικὴ χερσόνησο δείχνουν, γιὰ οἰκονομικοὺς καὶ γεωστρατηγικοὺς λόγους, οἱ ΗΠΑ, ἡ Γαλλία καί, ἐμμέσως, ἡ Ρωσία. Ἐπίσης τὸ σιιτικὸ Ἰράν, γιὰ λόγους ἡγετικῆς θέσεως στὸν μουσουλμανικὸ κόσμο καὶ οἰκονομικούς.

Τὸ Κατὰρ εἶναι μία μικρὴ σὲ ἔκταση καὶ πληθυσμὸ χώρα. Ἔχει ἔκταση περίπου τῆς μισῆς Πελοποννήσου καὶ ὁ πληθυσμὸς του ὑπολογίζεται στὰ 2,5 ἑκατομμύρια. Οἱ γνήσιοι Καταρανοὶ εἶναι τὸ 15% καὶ οἱ γυναῖκες τὸ 25% τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ. Αὐτὸ γιατί τὸ 85% περίπου τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ξένοι. Οἱ περισσότεροι ἐργάτες μουσουλμάνοι καὶ Εὐρωπαῖοι στελέχη ἐπιχειρήσεων.

Μὲ τὸν πλοῦτο του τὸ Κατὰρ θέλησε νὰ παίξει γεωστρατηγικὰ παιχνίδια δυσανάλογα τοῦ μεγέθους του, ὡς χώρας. Συμμετέσχε οἰκονομικὰ καὶ στρατιωτικὰ στὴν «ἀραβικὴ ἄνοιξη»: στὴν Αἴγυπτο, ὅπου βοήθησε τοὺς Ἀδελφοὺς Μουσουλμάνους, στὴ Λιβύη, ὅπου εἶχε ἐνεργὸ συμμετοχὴ στὴν πτώση τοῦ Καντάφι καὶ στὴ Συρία, ὅπου βοηθάει τοὺς συνίτες ἀντάρτες κατὰ τοῦ καθεστῶτος τοῦ ἀλαουίτη (ὁ ἀλαουτισμὸς εἶναι κλάδος τοῦ σιιτισμοῦ) Ἄσαντ. Ἡ Σαουδικὴ Ἀραβία ἐνοχλήθηκε σφόδρα ἀπὸ τὶς ἐνέργειες τοῦ Κατὰρ νὰ αὐτονομηθεῖ πολιτικὰ καὶ γεωστρατηγικὰ ἀπὸ αὐτήν, νὰ ἔχει τὴ δική του ἄποψη στὰ διεθνῆ πολιτικὰ πράγματα, μὲ τὸ παγκόσμιας ἐμβέλειας τηλεοπτικὸ σταθμὸ «Ἀλ Ζαζίρα» καὶ νὰ ἀποκτήσει ἰδιαίτερη σχέση μὲ τὸν μεγάλο ἐχθρό της, τὴν Τουρκία, ἡ ὁποία ἐγκατέστησε σ' αὐτὸ στρατιωτικὴ βάση. Ἀποτέλεσμα τὸ ἐμπάργκο ποὺ ἐπέβαλε μὲ τοὺς συμμάχους της στὸ Κατάρ, γιὰ νὰ τὸ κάμψει καὶ νὰ ἀποδεχθεῖ νὰ παραμείνει ὑπὸ τὴν ἐπιρροή της.

Μὲ τὸ Κατὰρ ἀπέκτησαν ἄμεση ἢ ἔμμεση σχέση τὰ πρεσβυγενῆ Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν σημερινὸ Μητροπολίτη Νέας Ἰωνίας κ. Γαβριὴλ καὶ οἰκονομικοὺς παράγοντες ἐπισκέφθηκε τὴ Ντόχα καὶ εἶχε συνομιλίες μὲ ἀνώτατους παράγοντες τοῦ Κατὰρ γιὰ ἐπενδύσεις σὲ ἐκκλησιαστικὲς ἐκτάσεις τῆς Βουλιαγμένης. Ἡ συγκεκριμένη ἐνέργεια καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ «business is business» καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία συζητάει μὲ ὁποιονδήποτε ἐπενδυτή, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θρησκεία του καὶ τὶς πιθανὲς σκοπιμότητες τῆς ἐπένδυσης, εἶναι μία νοοτροπία ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσει ζημία ὄχι μόνο στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ σὲ ὅλο τὸν Ἑλληνισμό.

Στενὴ σχέση μὲ τὸ Κατὰρ ἔχει ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Θεόφιλος. Ὅταν ὑπηρέτησε ἐκεῖ, ὡς Ἔξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου, ἀνέπτυξε σχέσεις μὲ τὴν οἰκογένεια Ἄλ Θάνι, ποὺ μὲ τὸ Νόμο τῆς Σαρία ἡγεμονεύει αὐταρχικὰ τοῦ Κατάρ. Ἐπίσης ἀπέκτησε θερμὴ σχέση μὲ τὸν ἑλληνικῆς καταγωγῆς ἐκεῖ τότε πρέσβη τῶν ΗΠΑ Πάτρικ Θέρος. Ἡ σχέση του μὲ τὸν Ἐμίρη τοῦ Κατὰρ καὶ μὲ ἀξιωματούχους τῶν ΗΠΑ ὤθησαν τὸν κ. Θεόφιλο νὰ «εἰσπηδήσει» στὴν ἐκκλησιαστικὴ δικαιοδοσία τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, ποὺ ἑδρεύει στὴ Δαμασκὸ τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ τῶν ΗΠΑ καὶ τοῦ Κατὰρ Μπασὰρ Χαβὲζ ἂλ Ἄσαντ καὶ νὰ ἱδρύσει στὸ Κατὰρ τὴν «Ἀρχιεπισκοπὴ Καττάρων», μὲ ἕδρα τὴ Ντόχα.... Τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας ἀντέδρασε ἔντονα καὶ διέκοψε τὴν κοινωνία μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων. Αὐτὸς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ ἀπέσχε τῆς Συνόδου στὴν Κρήτη. Σημειώνεται ὅτι τὸ μονοφυσιτικὸ «Συρορθόδοξο Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας», μὲ ἕδρα τὴ Δαμασκό, διαθέτει «Πατριαρχικὸ Βικαριάτο» γιὰ ὅλα τὰ κράτη τοῦ Κόλπου, συμπεριλαμβανομένου τοῦ Κατάρ...

Τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινούπολης ἐμμέσως ἔχει ἐμπλακεῖ στὸ θέμα τοῦ Κατάρ, ἀφοῦ, μὲ τὶς ἐνέργειές του, ὑποστηρίζει τὴν ἐνέργεια τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων σὲ βάρος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας. Σημειώνεται ὅτι τὸ Φανάρι βρίσκεται σὲ λεπτὴ σχέση μὲ τὴν κυβέρνηση τοῦ Προέδρου Ἐρντογάν, ὁ ὁποῖος στηρίζει τὸ καθεστὼς τοῦ Κατὰρ στὴ διαμάχη του μὲ τὴ Σαουδικὴ Ἀραβία καὶ τοὺς συμμάχους της. Ἐπίσης γραμμὴ τοῦ Φαναρίου εἶναι νὰ διατηρεῖ ἄριστες σχέσεις μὲ τὴν ἑκάστοτε κυβέρνηση τῶν ΗΠΑ. Μετὰ τὴ Σύνοδο στὴν Κρήτη καὶ ἕως σήμερα καὶ παρὰ τὴ σχετικὴ Συνοδικὴ ἀπόφαση καὶ δέσμευσή του, τὸ Φανάρι δὲν ἔχει προχωρήσει στὴν προσπάθεια ἐπίλυσης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ προβλήματος στὸ Κατάρ. Ἀφήνει ἔτσι νὰ διαιωνίζεται ἡ κατάσταση, ποὺ εὐνοεῖ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων καὶ τὴν βλέπουν θετικὰ οἱ ΗΠΑ καὶ τὸ Κατάρ, γιὰ λόγους γεωπολιτικῆς.

Πηγή: Ἱστοσελὶς «Ἀκτῖνες» 19.07.2017

Ἡ Μακεδονία δὲν εἶναι ἁπλῶς Ἑλληνική... εἶναι Ἑλλάδα καὶ δὲν διαπραγματεύεται

Γράφει ὁ ***πρεσβύτερος π. Εὐστάθιος Κολλάς,*** *Θεολόγος - Ἐκκλ/κός Συνήγορος, Ἐπ/μος πρ/δρος Ι.Σ.Κ.Ε.*

Γιὰ τὴν περιοχὴ τῆς ἔνδοξης Μακεδονίας τῆς Ἑλλάδος, ἐδῶ καὶ χρόνια τώρα, γίνεται ἕνας ἀνούσιος θόρυβος, σὲ διεθνῆ κλίμακα, ἀπὸ ἀνειλικρινῆ ἄτομα, ποὺ ποδοπατοῦν ἐνσυνείδητα τὴν παγκόσμια ἱστορικὴ ἀλήθεια. Ἐρευνοῦν δῆθεν, **ΟΙ ΨΕΥΤΕΣ.** γιὰ νὰ μάθουν σὲ ποιὸ κυρίαρχο κράτος ἀνήκει. Ὅλοι αὐτοὶ μὲ περισσὴ ὑποκρισία καὶ ἀνειλικρίνεια, **ΚΑΜΩΝΟΝΤΑΙ**, πὼς δὲν γνωρίζουν, δῆθεν, τὴν ρητὴ καὶ κατηγορηματικὴ διαβεβαίωση τῆς παγκόσμιας ἱστορίας περὶ τῆς Ἑλληνικότητας τῆς Μακεδονίας